

สยามเค่งรัก
Director's Cut

จากใจผู้เขียน

ก่อนอื่นผมขอบอกก่อนว่าผมไม่ได้ชมหนังเรื่อง “รักแห่งสยาม” ช่วงที่ฉายอยู่ในโรงภาพยนตร์ ผมได้ชมภาพยนตร์เรื่องนี้จากแผ่น DVD ช่วงปลายเดือนมีนาคม 2551 ที่ผ่านมา ความยาว 2 ชั่วโมงครึ่ง ทำให้เกิดแรงบันดาลใจอยากให้มีภาค 2 ผมได้แต่งภาค 2 ตามจินตนาการของผม อาจมาเข้าไปซักรุ่น แต่ถ้าหากเพื่อนๆยังไม่เอียนซะก่อนลองอ่าน “สยามแห่งรัก (รักแห่งสยาม ภาค 2 : แรงบันดาลใจจากแฟนคลับ)” ของผมดู ผมได้หยิบเนื้อเรื่องของคุณ ไรสะคุง มาดัดแปลงตามจินตนาการของผม ผมใช้เวลาแก้ไขและปรับปรุงเกือบ 1 เดือนจนในที่สุดก็เสร็จ ผมต้องบอกก่อนว่าผมไม่ได้เรียนมาทางด้านการแต่งบทภาพยนตร์ และในชีวิตก็ไม่เคยแต่งเรื่องอะไรเลย ที่ผมแต่งภาค 2 เพราะอยากเติมเต็มเรื่องราวของหนังเรื่องนี้

ก่อนหน้านี้ผมเคยโพสต์เรื่องนี้มาแล้ว แต่เนื่องจากมีเนื้อหาบางส่วนบกพร่องจึงได้ทำการแก้ไข สำหรับเนื้อหาในเล่มนี้เป็นเนื้อหาล่าสุดที่ผมได้แก้ไขข้อบกพร่องเรียบร้อยแล้ว (คิดซะว่าเป็นเวอร์ชัน Director's Cut ก็แล้วกัน)

คุณสามารถติชมหรือแสดงความคิดเห็นมาที่ E-Mail Address : kaojung11@hotmail.com

คุณสามารถเข้าเยี่ยมชม Blog ของผมหรืออ่านต้นฉบับของคุณ ไรสะคุง ได้ที่

คำเตือน : ห้ามอ่านเกินวันละ 1 ครั้ง มีบางคนบอกกับผมว่าหากได้อ่านเรื่องแต่งของผมและฟังเพลง “กันและกัน” หรือ “เพียงเธอ” จะยิ่งได้แรงบันดาลใจขึ้น !!!!!

Director's Cut

สยามแห่งรัก (รักแห่งสยาม ภาค 2)

ที่มหาวิทยาลัย โด่งในชุดนักศึกษาเพิ่งเรียนเสร็จเดินลงมาจากตึกเรียน เขาเดินตรงไปที่ป้ายรถเมล์หน้ามหาวิทยาลัยและขึ้นรถเมล์ เขาใส่หูฟังที่หูทั้งสองข้างและฟังเพลงจากโทรศัพท์มือถือของเขา เขาเลือกฟังเพลง “ขอบคุณกันและกัน” ซึ่งเป็นเพลงในอัลบั้มล่าสุดของวงออกัสท์

(ฟังได้ที่ <http://www.ijigg.com/songs/V2BEAC40PB0> ขับร้องโดย วงออกัสท์ อัลบั้ม August Thanx)

“ยังมีเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับความรัก
หากลองหยุดพัก จงฟังซะก่อน
จะรู้ว่าเราไม่เคยอยู่เดียวดาย
ยังมีผู้คนบนทางอีกหลากหลาย อีกมากมาย
ที่เราต่างมองหาความรักมาเติมให้เต็มหัวใจ

มีความทรงจำดีๆ เกี่ยวกับความรัก
บ้างสุขสมหวัง หรือจะร้องไห้
แต่นั่นกลับทำให้ใจเรามีพลัง
จนนานๆ ไปมันก็กลายเป็นความหลัง
ที่ในทุกครั้ง เรานึกถึงเมื่อไหร่ ก็ไม่รู้จะขอบคุณมันยังไง

ถ้าหากว่า ใจเราไม่เคยจะรักเลยสักที จิตใจวันนี้คงจะไม่แข็งแกร่ง
และในวันที่ล้มลงคงไม่มีแรง ถ้าเรามัวระแวงในมือของกันและกัน

* ถ้ามันเป็นเพลงบนทางเดินเคียง ที่จะมีเพียงเสียงเธอกับฉัน
และไม่มีวันที่ฉันและเธอจะเดินจากกัน ไปที่ไหน
และถ้าชีวิตคือท่วงทำนอง เธอคือคำร้องที่มีความหมาย
ให้ใจได้ซึ่งและมีพลังจะเดินต่อไปให้ไกล

มองจะมองทางไหนมีใครสักคนที่หวังจะเดินเข้ามา
นั่นคือปัญหา ยิ่งรอยิ่งนาน ยิ่งผ่านอะไร ไปนานๆ ใจยิ่งหวนไหว
และถ้าวันหนึ่งมีคนทีรอเข้ามา ว่าฟ้าก็คงไม่ทำเราเสียใจ
แต่เขามันไม่ใช่ ยิ่งไงก็ไม่ใช่ ก็ได้แต่ถอนหายใจมองเธออ่อนหวานให้

สยามแห่งรัก
Director's Cut

ใครๆ บางคนบนนั้นช่วยฉันที่อยากมีความรักกับเขาบ้าง
หากใครมีอะไรๆ ฉันยอมได้ทุกทาง เพียงคำว่ากันและกัน ฉันขอคำอธิบาย

(*)

ให้ไกล

เหนื่อย เหนื่อยจนถอนใจไม่รู้เมื่อไรว่าเราจะมีหวัง (ไม่รู้เมื่อไร)
แค่เพียงสักครั้ง ได้เจอสักครั้ง และมันต้องเจ็บ ต้องปวด อย่างน้อยก็ยังได้รู้ว่ารักเป็นไ
คนเราจะเสาะจะหาทำไม และมันจะเป็นจะรักยังไง ตะเกียกตะกายจะได้มา
สุดท้ายบางที่ต้องเสียน้ำตา แต่ให้ทนไว้ อาจเจ็บใจ และรอวันหนึ่งที่เราคืบ โตะจะขอบคุณ
ว่าใจที่ไม่เคยมีรักให้ใคร และนานต่อไปจะเป็นใจที่ไร้ค่า
หากมันจะมีอะไรที่ต้องแลกเพื่อ ได้มา ฉันว่ากันและกัน มีค่าที่จะแลกได้มากมาย

(*)

ให้ไกล (ให้ไกล)

มีทางเดินให้เราเดินเคียงและมีแต่เสียงของเธอกับฉัน
มีทางเดินให้เราเดินเคียงและมีแต่เสียงของเธอกับฉันแสนนานเท่านั้น ... แสนนานเท่านั้น ”

ที่บ้านของโต้ง โต้งเดินตรงเข้าไปในบ้าน หน้าบ้านเก้าอี้ไม้ตัวใหญ่ที่กรนอนเป็นประจำฉันไม่มีเก้าอี้ไม้ตัว
นั้นอีกแล้ว เขาเดินขึ้นไปยังห้องและนอนแผ่บนเตียง เขาถอดหูฟัง ค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ของหญิงและ
โทรศัพท์หา สุนัขอยู่ข้างล่างง่วนอยู่กับการเตรียมอาหารมือเย็น

“ทำไมโต้งไม่โทรถามมิวเลยล่ะ ถามหญิงทำไม ?” หญิงถามอย่างรำคาญ

“เราไม่อยากจะรบกวนมิวนะ ตอนนี้มีเขาตั้งแล้ว เขาคงไม่มีเวลามาคุยกับเราหรอก”

“อืมๆ แล้วศุกร์นี้โต้งจะไปดูคอนเสิร์ตของมิวที่สยามไหม ?”

“ไปดี”

“เอ่อ หญิงอย่าบอกมิวนะว่าเราจะไป”

“อีกแล้วหรือ ทำไมต้องหลบหน้าด้วยล่ะ ?”

“เราไม่อยากจะให้มิวเขามีปัญหานะ”

หญิงถอนหายใจเล็กน้อย

Director's Cut

“ก็ได้ ก็ได้ 6 โมงเย็นที่สยามนะ”

“อืม”

ชั้นล่างศูนย์เพิ่งเตรียมอาหารเสร็จ

“ไต้ง กินข้าวได้แล้วลูก” ศูนย์ตะโกนเรียก

“แค่นี้ก่อนนะหญิง แม่เรียกแล้ว” ไต้งรีบวางสาย

ศูนย์และไต้งนั่งกินข้าวอยู่ที่โต๊ะกินข้าว หลังกินข้าวเสร็จทั้งสองคู่ละครโทรทัศน์ ระหว่างเบรกโฆษณา มีโฆษณาตัวใหม่ของน้ำอัดลมชื่อดัง มีวและวงออกัสท์เป็นพรีเซนเตอร์ของโฆษณานี้ ศูนย์มองหน้าไต้ง ไต้งมองดูโฆษณาชิ้นนี้ด้วยความตั้งใจ มียิ้มเล็กๆ ขึ้นมาบนใบหน้าของเขา

วันศุกร์ช่วงพักเที่ยงหลังกินอาหารเสร็จ ไต้งและหญิงนั่งอยู่ที่ม้านั่งริมทางเดินในมหาวิทยาลัย ทั้งสองพูดคุยเรื่องคอนเสิร์ตของมีวเย็นนี้

“ไต้ง ตอนนี้มีวเค้ากำลังเตรียมตัวจะออกอัลบั้มชุดใหม่ปลายปีนี้แล้วนะ”

“จริงหรอ งั้นก็ดีละซี” ไต้งยิ้มดีใจ

“ไต้ง ไต้งจะปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปหรือ?” หญิงมองหน้าไต้งอย่างเห็นใจ

“อะไรหรือหญิง?” ไต้งทำหน้าสงสัย

“อย่าว่าหญิงยังงั้นยังงี้เลยนะ หลายปีมานี้ถ้าไต้งคิดถึงมีว อยากเจอหน้ามีว ไต้งก็น่าจะคุยกับมีว โดยตรงเลยนะ ไม่จำเป็นต้องถามหญิงก็ได้”

ไต้งนั่งเงียบและก้มหน้ามองที่พื้น

“หญิงไปก่อนนะ ที่คณะของหญิงมีงาน” หญิงพูดเสียงอ่อนโยนพลางเดินจากไป

ที่มหาวิทยาลัย มีวและเอ็กซ์นั่งเรียนอยู่ในห้องอย่างตั้งใจ หลังเรียนเสร็จทั้งสองก็รีบเดินลงมาจากตึกและแยกย้ายกันกลับบ้าน

“เฮ้ย ไอ้เอ็กซ์ พรุ่งนี้มึงอย่าลืมเอาเสื้อเชอร์มาคืนกูนะโว้ย” มีวตะโกนไล่หลังเอ็กซ์

“เออๆ”

เมื่อถึงบ้านมีวรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าและแต่งตัวก่อนออกจากบ้านเพื่อเตรียมตัวแสดงคอนเสิร์ตตอนเย็น

ที่สยาม หญิงเดินทางมาถึงก่อนการแสดงคอนเสิร์ต คอนเสิร์ตครั้งนี้เป็นการเปิดตัววงออกัสท์ในฐานะ “แบรนดด์ แอมบาสเดอร์” ของน้ำอัดลมชื่อดังอย่างเป็นทางการ ในงานมีการจัดบูธเพื่อแสดงสินค้า มีพริตตี้บรรยายสินค้า แต่ที่สำคัญที่สุดมีมิววิดีโอคอนเสิร์ตของมีวและวงออกัสท์ วงออกัสท์แสดงเพลงในอัลบั้มที่ผ่านมา ทั้ง 2 ชุดต่อหน้าแฟนคลับนับพันที่เบียดเสียดเข้ามาเต็มพื้นที่สยาม ทั้งหมดร้องและเต้นอย่างเมามัน

โค้งเดินทางมาถึงก่อนการแสดงมินิคอนเสิร์ตเพียงเล็กน้อย โด่งเลือกที่จะไม่เข้าไปในลานแสดง โด่งเลือกที่จะแอบฟังอยู่บนสะพานลอยซึ่งอยู่ห่างออกไปมากแต่มองเห็นมิวและวงออกัสท์ได้อย่างชัดเจน หลังการแสดงคอนเสิร์ตมิวและวงออกัสท์ลงจากเวทีเพื่อทักทายแฟนคลับที่รุมล้อมเข้ามาแน่นขนัด

“พี่มิวคะ” มายด์ตะโกนเรียกมิวจากด้านข้าง (หากดูเวอร์ชัน Director Cut จะรู้ว่าน้องสาวของมิวชื่อ “มายด์”)

“อ้าว หัวดีจัง วันนี้มายด์พาเพื่อนมาด้วยหรือ?” มิวยิ้มทักทายมายด์และเพื่อนของเธอ

“คะ วันนี้มายด์พาเพื่อนๆ มาด้วย พวกเค้าก็เป็นแฟนคลับของพี่นะคะ” มายด์ยิ้มเพื่อนมหาวิทยาลัยของมายด์ยกมือไหว้มิวและวงออกัสท์ ทั้งหมดต่างตื่นตื่นที่เจอตัวจริงของมิวและวงออกัสท์ก่อนรุมล้อมเพื่อถ่ายรูปและขอลายเซ็น

โค้งเดินลงจากสะพานลอยเพื่อจะได้มีโอกาสได้มองเห็นมิวใกล้ๆ โด่งยืนอยู่หลังเสาและล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา โด่งค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ของมิวและยื่นนั่งมองชื่ออยู่ครู่หนึ่งก่อนที่หันมามองมิว

ภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของ โด่งคือมิวซึ่งโดนรุมล้อมถ่ายรูป พูดคุย และถูกขอลายเซ็นจากแฟนคลับ โด่งยิ้มเล็กน้อย โด่งอยากจะเดินเข้าไปทักแต่เห็นคนอยู่เยอะ เราไม่รู้จะทำอย่างไร? คุยกับมิวดีไหม? มิวจะรู้สึกอย่างไรที่เจอเราอีกครั้ง?

ปิงปองหันหน้ามองมายด์ เขายิ้มให้มายด์

“วันนี้น้องมายด์พาเพื่อนๆ มาด้วยหรือ?” ปิงปองถามเสียงสดใสพลางยิ้ม

“คะ” มายด์ยิ้มตอบ

มายด์หันหน้ามองมิว

“พี่มิวคะ มายด์กับเพื่อนๆ ต้องกลับหอก่อนนะคะ พรุ่งนี้รุ่นพี่ที่คณะเค้าจัดงานรับน้องตั้งแต่เช้าเลยคะ” มายด์โบกมือลา

“อืม ไว้คราวหน้าค่อยมาหาพี่ก็แล้วกัน” มิวโบกมือลา

เพื่อนมหาวิทยาลัยของมายด์ยกมือไหว้มิวและวงออกัสท์อีกครั้งก่อนลา ทั้งหมดเดินออกจากลานแสดงคอนเสิร์ต

“เฮ้ย พี่ชายมึงหล่อโคตรๆเลยวะ” เพื่อนพูด

“ใช่ๆ ตัวจริงหล่อกว่าในทีวีอีก” เพื่อนอีกคนพูด

“แน่นอนแล้ว ก็เค้าเป็นพี่ชายชั้นนี้” มายด์พูดอย่างภาคภูมิใจ

“ว่าแต่พี่มึงมีแฟนรึยังวะ ถ้ายังไม่มีก็จะได้สมัครบ้าง” เพื่อนอีกคนยิ้มอย่างมีความหวัง

“เสียใจด้วย โบสมัครหมดแล้ววะ” มายด์ตอบอย่างกวนๆ

ปิงปองยังคงมองมายด์ที่เดินออกไปจนมิวมองหน้าเขา มิวโบกมือที่หน้าของเขา ปิงปองได้สติกลับมา

“เฮ้ย มองอะไรวะ?” มิวยิ้ม

ปิงปองยิ้มอย่างอายๆก่อนหันกลับมา

Director's Cut

มิวยังคงถูกลมล้อมด้วยแฟนคลับ โต้งมองหน้ามิวที่พูดคุยกับแฟนคลับอย่างมีความสุข โต้งทำหน้าที่เสิร์ฟเล็กน้อยและตัดสินใจเดินออกไปดีกว่า โต้งกลับหลังหันเดินไปอีกทาง เอ็กซ์เงยหน้าขึ้นมาเพื่อจะถ่ายรูปและพูดคุยกับแฟนคลับที่รายล้อมอยู่จึงมองเห็น โต้งแวบๆพอดีแต่ก็ไม่แน่ใจจึงสะกิดให้มิวดู

“เฮ้ย ไอ้มิวนั้น โต้งหรือเปล่าวะ ?” เอ็กซ์สะกิดเรียกมิว

“ไหนๆ” มิวหันหน้ามองเอ็กซ์

“นั่นไงที่เดินไปตรงมุนั้นแล้วไง กำลังเลี้ยวไปที่มุมตึกนั่นไง” เอ็กซ์ขยี้มูกพลาจิ้งจอกไปด้วย

“เออใช่จริงๆวะ” มิวมองตามอย่างไม่ละสายตา

“ขอโทษนะครับขอตัวก่อนนะครับ”

มิวพยายามแทรกตัวออกไปจากกลุ่มคนตรงนั้นและวิ่งตามไป เมื่อไปถึงเห็นผู้คนอยู่บริเวณนั้นมากมายแต่ไม่พบโต้ง มิวหน้าเศร้าลงทันที เอ็กซ์วิ่งตามมา

“ไปเจอไหมวะ ?”

มิวส่ายหน้าอย่างสิ้นหวัง

หลังจากเดินออกไปโต้งหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูอีกครั้ง หน้าจอยังคงแสดงหมายเลขโทรศัพท์ของมิวอยู่ โต้งถอนหายใจเฮือกใหญ่ โต้งถึงเลที่จะโทรศัพท์หามิวแต่แล้วก็ตัดสินใจโทรศัพท์หา

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...”

โต้งกดวางสายและเก็บโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกงตามเดิม

“มึงก็โทรไปหาโต้งสิวะ ไอ้มิว” เอ็กซ์ทำหน้ากวนๆ

“มึงก็รู้ว่าโทรเครื่องเก่ากูหาย เบอร์ใครก็หายหมด เบอร์มึงกูยังไม่มีเลย” มิวหยิบโทรศัพท์เครื่องใหม่ขึ้นมาให้ดู

“หญิงไง ไปขอกับหญิงสิ เออแต่ไม่เห็นหญิง ไหนๆก็ไหนๆ มึงโทรไปถามแล้วก็โทรไปตามหญิงด้วยเลยแล้วกัน”

มิวพยักหน้าและหยิบโทรศัพท์จากกระเป๋ากางเกงก่อนโทรศัพท์หาหญิง

“ฮัลโหล หญิงหรือ อยู่ไหนเนี่ย ?” มิวตะโกนใส่โทรศัพท์แข่งกับเสียงแฟนคลับ

“ฮัลโหล มิวหรือ เราอยู่ที่นี่แล้วละ” หญิงตอบมาในที่ที่อีกทีก็ไม่แพ้กัน

“โอเคๆ แค่นี้ละ”

หญิงโผล่พรวดเข้ามาจากด้านหลังและกอดมิวแน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้

“อ๊วย อะไรเนี่ยหญิงตกใจหมด แล้วมากอดเราขนาดนี้ไม่อายคนอื่นมั้งหรือไง” มิวเอี้ยวตัวมองหญิงพลาจิ้งจอกทำหน้าเหยงๆ

“จะอายุทำไม ให้เค้าเห็นก็ดีเค้าจะได้คิดว่าหญิงมีแฟนเป็นนักร้องดัง เก่จะตายไป” หญิงทำหน้ากวนประสาทใส่มิว

“แต่คนอื่นเห็นแล้วจะเคืองเอานะ พอได้แล้วคนมองใหญ่แล้ว”

“ฮ่าๆๆ มิวนี้อายน่ารักเหมือนเดิมเลยนะ” หญิงยังคงกวนมิวต่อไป

“อะแหมๆ แล้วนี่จะปล่อยหญิงได้ยังวะ ไอ้มิว” เอ็กซ์เกาะมือหญิงออกจากมิว
เอ็กซ์ยืมให้หญิงแต่หญิงไม่สนใจ

“กว่ามึงช่วยแกะตุ๊กแกออกไปจากกุศิกว่านะ ชอบแกลิ่งอยู่เรื่อยเลย” มิวพูดไปจำไป

“เออหญิง หญิงมีเบอร์โต้งใหม่ เมื่อกี้เราเห็น โต้งมาแถวนี้แวบๆ” มิวถาม

“มิชิ แต่ไม่แน่ใจว่า.... เออ ช่างมันเถอะ ไม่ได้คุยกันนานแล้วนะ” หญิงหยิบโทรศัพท์ท้วงค้นหา
หมายเลขโทรศัพท์ของโต้ง

“นี่ไงมิว เบอร์นี่” หญิงยื่นโทรศัพท์ให้มิว

มิวรับโทรศัพท์ของมาดูเบอร์โทรศัพท์ของโต้งและเม้มเบอร์โทรศัพท์ของโต้งลงในโทรศัพท์ของตัวเอง

“ตรงนี้เสียงมันดัง เดี่ยวขอไปโทรแป็บนะ” มิววิ่งหนีเท้าเอ็กซ์ไปได้อย่างฉิวเฉียด

มิวเดินไปจนไกลจากลานแสดงพอสมควรจึงโทรศัพท์หาโต้ง

“ฮัลโหล ใครนะ ?” โต้งพูด

มิวนิ่งเงียบ ไม่มีเสียงตอบ

“ฮัลโหล ใครครับ ไม่ได้ยินเสียงพูดเลยได้ยินแต่เสียงอะไรดังๆนะ”

มิวคดวงสาย มิวเองก็สับสนไม่รู้ว่าจะเริ่มอย่างไรดี ? จะพูดอย่างไรดีนะ ? ตอนนี้โต้งเป็นอย่างไร ? มีความรู้สึกอย่างไรกับเรา ? ความสับสนเข้ามาในหัวของมิว

“ตืด...ตืด” โทรศัพท์ของมิวดังขึ้น

“ฮัลโหล โต้งเธอที่นี่มิวเองนะ” มิวรีบรับสาย

“โต้งเสียใจของมึงวะ ก่อนรับซื้อด้วย ภูเอ็กซ์ไว้ ภูโทรมาบอกว่าก่อนถึงช่วงซ้อมจะไปสยามแป็บนึง ภู
เลยโทรมาบอกก่อน”

“เออ ไปก่อนแล้วกัน เดี่ยวภูโทรไปหา” มิวตอบอย่างคิดหวัง

มิวคดวงสายแล้วเดินไปเรื่อยๆอย่างไร้จุดหมาย ทำไมนะ ? ทำไมถึงทำอะไรไม่ถูก ? ทำไมถึงไม่กล้าที่จะ
โทรศัพท์ไปคุยกับโต้งเหมือนเมื่อก่อน ? มิวเดินไปพลางดูโทรศัพท์ของตัวเอง

“มิว” เสียงเรียกมาจากด้านหลังของมิว

มิวรีบหันหลังตามเสียง

“พี่จูน”

“ว่าไง เดี่ยวนี่ดังใหญ่แล้วนะ” จูนพูดไปก็หัวเราะไป

“พี่จูนเห็น โต้งรีเปลา ?”

“ไม่เห็นนะ โต้งมาด้วยหรือ ?” จูนทำหน้าสงสัย

“ครับพี่ เออ พี่จูนทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้ละ ?”

“พอดีพี่แวะเข้ามากรุงเทพ พอรู้ว่ามิวจะมาแสดงคอนเสิร์ตที่นี่ วันนี้เลยแวะเข้ามาเยี่ยมหน่อยนะ” จูนยิ้ม
อย่างอบอุ่น

“แล้วพี่จูนมีเบอร์ใหม่ ? พอดีโทรเครื่องเก่าของผมหาย วันนี้ผมไม่ว่างนะพี่ วันหลังเพื่อมีเวลาจะได้คุยกับพี่ ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปีนะ”

“ได้สิมิว”

จูนบอกเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองกับมิว

“ไว้มีเวลาค่อยคุยกันนะ คุณนั่นสิแฟนคลับแห่กันมาแล้ว” จูนชี้นิ้วไปด้านหลังของมิว

“งั้นโชคคินะพี่” มิวโบกมือลา

แฟนคลับรุมล้อมมิวทั้งหน้าและหลังเต็มไปหมด เอ็กซ์และหญิงก็เดินตามมาด้วย

“ว่าไงมิว เจอไหม ?” หญิงถาม

มิวส่ายหน้าเจื่อนๆ

ที่ป้ายรถเมล์หน้าสยาม จูนเดินเตร่ใจเตร่

“พี่จูน”

จูนหันตามเสียง

“อ้าว ไต้งหรือ เมื่อกี้มิวเขาถามหาเรอนะ”

“มิวเห็นผมหรือ ?” ไต้งทำหน้าแปลกใจ

“อ้าว นี่ไม่ได้นัดเจอกันหรือหรือ ?”

“เปล่าพี่ แล้วพี่จูนทำไมมาอยู่แถวนี้ล่ะ ?”

“โอย เรื่องมันยาว ว่างไหมล่ะไปหาอะไรกินแถวนี้จะได้เล่าให้ฟัง”

“ว่างดี” ไต้งพยักหน้า

ที่ร้านขายขนมปังนมสด ไต้งและจูนเดินเข้าไปในร้าน ทั้งสองยกขนมปังปัง กาแฟ และนมสด

จูนเล่าเรื่องหลังเดินทางกลับเชียงใหม่ ช่วงแรกเธอทำงานอยู่บริษัท โมเดลลิ่ง ระหว่างนั้นเธอก็พยายามเรียน

พิเศษภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเพื่อที่จะหางานใหม่ทำ ในที่สุดเธอก็สามารถสอบเป็นมัคคุเทศก์ได้ที่เชียงใหม่ งาน

ของเธอต้องพานักท่องเที่ยวเดินทางกรุงเทพ-เชียงใหม่บ่อยๆจึงทำให้เธอต้องมากรุงเทพเป็นประจำ

“พี่จูนนี่เก่งจังนะ”

“ว่าแต่ไต้งล่ะเป็นไงบ้าง ?”

“ก็เรื่อยๆนะพี่”

“แล้วพ่อของไต้งล่ะเป็นไง ?”

“พ่อผมเสียไป 2 ปีแล้ว หมอบอกว่าอาการของพ่อหนักเกินกว่าจะรักษาได้” ไต้งสีหน้าเศร้าลง

“หรือ เสียใจด้วยนะ” จูนพูดเสียงเศร้า

“แล้วแม่ล่ะ ?”

“ก็สบายดี”

“เออเมื่อกี้ มีคำถามหาเนาะ ทำไมถึงไม่นัดเจอกับเค้าล่ะ ?”

โต้งจุกกรากับถูกชกที่ท้อง เขาก้มหน้ามองที่แก้ว

“โกรธกันหรือ ?”

“เปล่าพี่ เพียงแต่ผมเห็นว่ามิวเค้าไม่ค่อยว่างเลย ไม่อยากไปรบกวนเค้าเนาะ”

“ว่าแต่โต้งยังใช้เบอร์เดิมอยู่หรือเปล่า ?”

“เบอร์เดิมดี”

“พี่เปลี่ยนเบอร์ใหม่แล้วนะ เอ้า เอาไป ไว้ว่างเมื่อไหร่จะได้โทรหา”

จูนหยิบโทรศัพท์และโทรศัพท์ที่เข้าเครื่องของโต้ง

“ขอบคุณครับพี่” โต้งหยิบโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมาดูพลางเม้มเบอร์โทรศัพท์ของจูนเก็บไว้

“พี่ไปก่อนนะ ผากทักทายแม่ด้วยนะ” จูนเดินออกไปนอกร้านพลางโบกมือลา

“พี่จูน”

“หือ” จูนหันหน้ากลับมา

“มาเยี่ยมที่บ้านบ้างก็ได้เนาะ”

“ได้จะ ถ้าว่างพี่จะไป”

โต้งนั่งเหม่อลอยอยู่ในร้าน โต้งหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู จะทำอย่างไรต่อไปดี ? จะโทรศัพท์หามิวดีไหม ? ถ้าโทรศัพท์แล้วจะพูดอะไรดีล่ะ ?

ที่สยาม หลังจากแฟนคลับเริ่มทยอยกลับ มิวเดินต่อไปเรื่อยเปื่อยจนถึงหน้าสยามเห็นโต้งกำลังขึ้นรถเมล์ รถเมล์วิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว มิววิ่งตามแต่ว่าไม่ทัน รถเมล์ออกไปไกลมาก มิวยืนนิ่งอยู่ริมถนนมองรถเมล์ คันนั้นเคลื่อนที่ลับไปอย่างเหม่อลอย

ภาพในอดีตปรากฏขึ้นต่อหน้ามิวอีกครั้ง ภาพตอนที่โต้งในวัยเด็กนั่งรถเคลื่อนออกไปจากสายตามิวตอนย้ายบ้าน ความเหงากลับมาอีกครั้ง เกิดคำถามขึ้นในใจมิว ทำไมนะทุกอย่างที่เราเข้มแข็งขึ้น เรามีเพื่อน เรามีดนตรี แต่ทำไมความรู้สึกนี้ยังคงกลับมาทักทายเราอีก

โต้งหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกงและโทรศัพท์หามิวแต่ไม่มีคนรับสายจึงไม่ใส่ใจ โต้งกดโทรศัพท์หามิวอีกครั้ง

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...”

โต้งกดวางสายและเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากางเกง

ที่บ้านของโต้ง สุนัขและโต้งกินข้าวเย็นที่โต๊ะกินข้าว เขมมองโต้งด้วยความเอ็นดูและยิ้มอย่างมีความสุข

“แม่มีอะไรหรือ ?” โต้งถามอย่างสงสัย

“เปล่า ก็แค่มองเด็กตัวเล็กๆที่กำลังจะจบมหาวิทยาลัยนะ โต้งเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้วนะ” สุนัขยิ้มอย่าง

ภาคภูมิใจ

Director's Cut

“ไม่รู้ดีแม่”

“เออแม่ วันนี้ตั้งใจเอาพู่กันที่สยามด้วยล่ะ”

“อ้าว แล้วตั้งใจไปทำอะไรที่สยามล่ะ ?”

“เออตั้งใจไปหาเพื่อนแถวนั้นนะแม่” โจ้ก้มลงมองจานข้าว

“แล้วจูนเป็นยังไงบ้าง ?”

“ตอนนี้พู่กันเป็นไกดี้แล้ว ต้องเดินทาง กรุงเทพ-เชียงใหม่ บ่อยๆ”

“หรือ อย่างนี้คงเหนื่อยแยะเลยชิ”

“พู่กันเค้าฝากหัตถ์แม่ด้วยล่ะ”

“งั้น ถ้าว่างๆเรียกให้พู่กันมาเยี่ยมที่บ้านชิ”

“ตั้งใจบอกแล้ว พู่กันบอกว่าถ้ามีเวลาจะมา” โจ้ยิ้ม

ที่สยาม เอ็กซ์เดินเตร่จเตร่ตามร้านค้า เมื่อถึงร้านขายเครื่องประดับเขาเหลือบเห็นสร้อยคอพร้อมจี้รูปหัวใจ (มีลักษณะเป็นเส้นเรียวเล็ก ทำจากนิกเกิล มีจี้รูปหัวใจขนาดเล็กประดับด้วยคริสตอลสีขาวใส ลักษณะคล้ายในรูป) เขาหยิบสร้อยเส้นนั้นมาดูด้วยความสนใจ

“750 จะน้อง” เจ้าของร้านพูด

“ลดหน่อยได้ไหมครับ ?” เอ็กซ์ต่อราคา

“เอ๊ะ น้องใจอยู่ออกกัศท์หรือเปล่า ? พี่ชอบเพลงของน้องมากนะ ?” เจ้าของร้านจำหน้าได้

“เออ ใจครับ” เอ็กซ์พยักหน้าพลางยิ้ม

“เอจี้ เดี่ยวซื้อแล้วพี่ลคให้พิเศษเลย แต่พี่ให้น้องถ่ายรูปคู่กับสร้อยนี้ ถ่ายคู่กับพี่ แล้วเซ็นลายเซ็นให้หน่อยแล้วกันนะพี่จะได้เอาไว้ติดที่ร้าน”

“ขอบคุณครับพี่ ได้เลยครับ ถ่ายก็รูปก็ได้เลยครับพี่” เอ็กซ์ยิ้มดีใจ

“ซื้อไปให้ใครเป็นพิเศษรึเปล่า ? พี่สลักชื่อภาษาอังกฤษด้านหลังให้พี่รึนะ”

“หรือครับ งั้นช่วยสลักให้ด้วยครับ”

เจ้าของร้านบรรจงสลักตัวอักษรภาษาอังกฤษ Y I N G ให้ เอ็กซ์รับดูใส่สร้อย (มีลักษณะเป็นลูกกำมะหยี่สีน้ำเงินขนาดเล็ก) ใส่ในกระเป๋ากางเกง

Director's Cut

ที่ห้องซ้อมดนตรี หุญและวงออกัสท์รออยู่เหลือแต่เอ็กซ์และมิวที่ยังไม่มา

“ใครโทรไปตามที่มิวที่ชิ เดียวโทรหาพี่เอ็กซ์เอง” ปิงป้องหยิบโทรศัพท์เอ็กซ์นั่งอยู่ในรถแท็กซี่ โทรศัพท์ของเขาดังขึ้น

“เออๆ กูอยู่บนรถเนี่ยใกล้ถึงแล้ว ยังไม่ถึงเวลาซ้อมเลยโทรมาตามทำไมวะ ?”

“เฮ้ยๆๆ ไม่ต้องโทรแล้ว ไอ้มิวมาโน่นแล้ว” เพื่อนในวงคนหนึ่งพูด

“เออ ขอโทษที่มาช้าวะ บังเอิญกลับไปเอาของที่บ้านเลยเพลอนอนหลับไปนะ” มิวตอบ

“ไม่เป็นไรหรอก ยังไม่ถึงเวลาซ้อมซะหน่อยอีกตั้ง 1 นาทีเนาะ”

มิวและวงออกัสท์หัวเราะชอบใจกันใหญ่

“กินขนมก่อนแล้วกันซื้อมาฝากถือวาร์อ ไอ้เอ็กซ์มัน”

วงออกัสท์วิ่งมารุมดูขนม หุญนั่งมองมิวและยิ้ม สักครูเอ็กซ์เดินมา

“โทษทีเวียมาช้าไปนิครถมันติดต้องทำใจ” เอ็กซ์ทำหน้ากึ่งหล่อ

มิวและวงออกัสท์ทำหน้าอยากจะทำอ้วก

“เออๆๆ ซ้อมเหอะเดี๋ยวจะตึกนะ” มิวตะโกน

ผ่านไปหลายชั่วโมงหุญยังคงนั่งคุยโทรศัพท์ของเธอตั้งขึ้น

“อาหุญจ๋าเหลือว่ะ แหมแม่ตั้งไหล (หุญ ตึกแล้วนะ กลับบ้านเร็วๆ)” หม่าม้าพูด

“ซั๊กพักนะหม่าม้าหุญมาคุยมิวซ้อมดนตรีนะ เดียวกลับพร้อมกัน” หุญตะโกนตอบกลับไปแข่งกับเสียงดนตรี

“อ้อๆ ไม่ว่ะอ้อๆ อามิวต่อสิหมี ? โทวอี่ลั่วลั่วตั้งไหลอะ (เออๆ อย่าให้มันตึกมากนะ มิวอยู่ไหน ? ให้เขาพากลับบ้านด้วย)”

“จ้าๆๆ”

หุญวางสายก็เห็นมีสกอลขึ้นที่โทรศัพท์จึงกดดูปรากฏว่าเป็นเบอร์โทรศัพท์ของโต้ง เธอโทรศัพท์กลับไป

“ไปโต้งมีอะไรหรือ ? พอดีเมื่อที่เราไม่ได้ยินเสียงนะ”

มิวได้ยินชื่อโต้งจึงหยุดร้องไปครู่หนึ่งและหันมองไปที่หุญซึ่งคุยโทรศัพท์อยู่

“เออ โต้งรอแป็บนึงนะ เดียวหุญออกไปโทรข้างนอกก่อนข้างในนี่มันดัง”

หุญเปิดประตูและเดินออกไปคุยด้านนอก

ที่นอกห้องซ้อมดนตรี หุญคุยโทรศัพท์กับโต้ง

“หุญเป็นไงมั่ง ?”

“ก็ดี โต้งละ เป็นไง ? นึกยังไปโทรมาเนี่ย ?”

“หุญเจอมิวหรือเปล่า ?”

“ทำไมจะไม่เจอละ แล้วโต้งละได้คุยกับมิวมั่งหรือเปล่า ?”

“อืม ไม่เลยอะ ช่วงนี้มิวคงจะยุ่งมากสินะ”

“กึ่งนั้นแหละ ดั่งขึ้นเวลาก็ตกลง ความเป็นส่วนตัวก็น้อยลง”

ที่ห้องซ้อมดนตรี มีวียากจะพักการซ้อม

“พัก 15 นาทีนะ เดี่ยวซ้อมต่อ” มีวียุดอกไม้

วงออกัสท์นั่งอยู่ในห้องกินขนมและคุยเล่นกัน มีวีกำลังจะเดินออกจากห้องซ้อมดนตรี

“จะไปไหนวะ ไอ้มีว ?” เอ็กซ์ถาม

“เข้าห้องน้ำปวดนี่ แล้วมีงละปวดเหมือนกันหรือ ?”

“อ้อๆ เออเอาเหอะตามสบายเลย” เอ็กซ์พยักหน้า

ที่นอกห้องซ้อมดนตรี หญิงคุยโทรศัพท์กับโต้งเห็นมีวกำลังจะเดินออกมาจากห้องซ้อมดนตรี

“โต้ง แป๊บนึงนะมีคนจะคุยด้วย”

มีวเดินออกมาจากห้องซ้อมดนตรี หญิงวิ่งเอาโทรศัพท์มาให้มีวคุย มีวรับโทรศัพท์ทำหน้าที่นางๆ หญิงหันมายิ้มและทำปากบอกว่า “โต้ง” ก่อนเดินออกไป มีวยื่นมองดูโทรศัพท์ที่อยู่ครู่หนึ่งก่อนคุย

“ฮัล ฮัล โทล สวัสดีครับ ใครนะ ?”

“มีวเหรอ นี่โต้งนะ”

แม้แต่มิวเองก็อธิบายความรู้สึกตัวเองไม่ถูก มันทั้งดีใจ ตื่นตันใจ สับสน และเคืองกว้างอย่างไรบอกไม่ถูก เมื่อได้ยินเสียงนั้นอีกครั้ง

“มีว ไซ้มีวหรือเปล่า ?” โต้งถามอย่างกระวนกระวายใจ

“อืมเราเอง เป็นไงบ้างโต้งไม่ได้คุยกันนาน”

“ไม่รู้ดี ก็เรื่อยๆนะ”

“หรือแล้วโต้งเรียนที่ไหนล่ะ ?”

“เกษตร”

“ที่เดียวกับหญิงนะสิ ไม่เห็นหญิงเล่าให้ฟังเลย” มีวใจเต้นตุบๆ

โต้งอึ้งไปชั่วขณะ เขาผลอหูลุดปากพูด

“เราเรียนที่จุฬานะ เอ็กซ์ก็เรียนที่เดียวกับเราเลย”

“หรือดีจังนะ”

มีวเริ่มรู้สึกตัวตันและสมองเบลอๆ

“ตอนนี้มีวดังแล้ว ดีใจด้วย เรายังซื้อแผ่นของมีวเลยเปิดฟังบ่อยๆ”

“อืมๆ โต้งชอบหรือ เราชอบใจนะที่โต้งชอบ เออโต้งเราใช้เบอร์ใหม่แล้วนะ เบอร์เก่ามันหายนะ ไม่อยากทำใหม่ เดี่ยวเรายังไปนะ”

ชั้นล่างศูนย์ตะ โคนเรียกโต้งให้อบน้ำ

“ได้ๆนั่นแค่นี้ก่อนนะมีว แม่เรียกแล้ว โชคดีนะ”

Director's Cut

“อืมๆ เหมือนกัน” โต้้วงวางสาย

“มัวคิดถึงโด้งนะ” มิวพูดต่อแม้จะวางสายไปแล้ว

ทำไมความรู้สึกและคำพูดมันช่างดูห่างเหินกันจัง ? เราคิดไปเองหรือเปล่า ? หรือว่ามันเป็นอย่างไรกันแน่ ?
มิวนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“เฮ้ยไอ้มิว ซ้อมๆ”

เอ็กซ์เข้ามาลื้อคอกมิวจากด้านหลังและลากตัวมิวเข้าห้องซ้อมดนตรีทำให้มิวดึงสติกลับมาได้

ที่ริมถนน หลังซ้อมเสร็จจึงวางอักษที่แยกย้ายกันกลับบ้าน เหลือเพียงมิว เอ็กซ์ และหญิง

“เอ็กซ์ไม่ต้องไปด้วยหรอกนะ เดี่ยวหญิงกลับกับมิว 2 คน เอ็กซ์กลับไปก่อนเหอะ”

“อืมๆ เอาจั๊กก็ได้” เอ็กซ์พยักหน้าให้หญิง

“ได้จั้น บ้าย บายนะ” หญิงโบกมือลาเอ็กซ์

“เออพรงนี้เจอกันไอ้มิว”

มิวพยักหน้าตอบและพาหญิงไปขึ้นรถแท็กซี่

เอ็กซ์ยืนอยู่คนเดียว เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงหยิบถุงใส่สร้อยที่เพิ่งซื้อมาจากสยามขึ้นมาดู

ที่หน้าบ้านของมิว หญิงลามาและเดินเข้าบ้านไป มิวเดินเข้าบ้าน มิวรู้สึกตัวลอย เมื่อถึงห้องมิวเดิน ไปหยิบตุ๊กตาไม้ (ของขวัญจาก โด้งตอนยังเป็นเด็ก) จากโต๊ะเอามาไว้ที่เตียง

“มันจะเป็นยังไงต่อไปนะ ? ความเข้มแข็งเอือกสุดท้ายมิวใช้ไปหมดแล้วนะ” มิวพูดกับตุ๊กตาไม้

มิวหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาและส่งข้อความไปหาโด้ง

ที่บ้านของโด้ง โด้งนอนฟังเพลงอยู่ได้ยินเสียงแมสเสจจากโทรศัพท์ของเขา

<นี่เบอร์เรานะ 081.....> แมสเสจจากมิว

โด้งมีเบอร์โทรศัพท์ที่และนอนเอาโทรศัพท์แนบอกไว้ก่อนยิ้มอย่างมีความสุข

วันรุ่งขึ้นหญิงมาเรียกมิวที่หน้าบ้าน มิวลงมาเปิดประตูให้

“มีอะไรหรือหญิงเพิ่งจะ 6 โมงกว่าเองนะ ?” มิวเปิดประตูพลงข้างขี้มยุ่งๆ

“หญิงมีเรื่องจะคุยด้วยนะ”

มิวทำหน้าที่แปลใจเล็กน้อยที่หญิงทำหน้าที่เคร่งขรึม

“อืมๆ เข้ามาก่อนแล้วกันเดี๋ยวเราไปล้างหน้าแป็บนึงนะ”

“ไปเหอะ เดี่ยวรอ”

หญิงก็เดินตามมิวขึ้นไปชั้นบน มิวแยกไปเข้าห้องน้ำ เธอนั่งอยู่ในห้องและมองตุ๊กตาไม้ที่อยู่บนเตียง เธอ
ยิ้มเล็กน้อยและถอนหายใจออกมา

“เสร็จแล้ว ขอโทษนะห้องรักยังไม่ได้เก็บที่นอนเลย” มิวเก็บตุ๊กตาไม้ไว้บนโต๊ะพลาจจัดแจงเก็บเตียง

“ตกลงมีอะไรหรือ?” มิวถามอย่างสงสัย

“เมื่อวานคุยอะไรกับโต้งหรือ?”

“ถามทำไมล่ะ? ไม่มีอะไรหรอก ก็ถามนู่นถามนี่ เป็นไงสบายดีไหม”

“แค่นั้นแหละ”

“ไม่แค่นั้นแล้วจะแคไหนเล่า”

“มิว ตอนนี้มิมักคิดถึงโต้ง”

มิวสะอึกกับคำถามแทงจุดตายของหญิง

“ก็ เออ ไม่ยังไงหรอกเพื่อนกันนะ”

“ให้มันแน่ใจนะมิว ตอนนี้มิมิหน้าที่ยะ มิงาน หญิงไม่อยากให้มิวเครียด ตั้งแต่นั่งรถกลับบ้านเมื่อวาน มิวดูเบลๆชอบกล”

“เราไม่รู้สิหญิง เราสับสน การที่เรามีความหวังแล้วเราผิดหวังมันทำร้ายเรามากเลยนะ กว่าเราจะกลับมา เป็นมิวในวันนี้ หญิงก็รู้ว่ามันยาก มันนานขนาดไหน เรากลัว เรากลัวที่จะมีความหวัง เรากลัวการเริ่มต้น แต่อีกใจหนึ่งเราก็อยากยอมรับมัน และอีกสิ่งหนึ่งที่เราคิดว่ามันน่ากลัวก็คือความไม่แน่นอน”

“ค่อยๆคิดนะ มิวต้องตอบตัวเองให้ได้ ถ้ามีรักยอมมีหวังจำไว้ แต่ผลสรุปจะเป็นยังไงมันคือสิ่งที่เราต้องเผชิญ ไม่ใช่คาดเดาเอาเอง เราไม่รู้หรอกว่าวันหน้าจะเป็นยังไง แต่เราต้องรู้ว่าปัจจุบันเราจะทำ เรารู้สึกอย่างไร แล้วก็ทำตามหัวใจตัวเองก็พอ”

“อืม ขอบใจนะหญิง”

“หญิงแค่ไม่อยากให้มิวเป็นเหมือนตอนนั้นอีก หญิงรู้ว่ามันไม่สนุกเลยที่ต้องอยู่กับความรู้สึกนั้น” หญิงแสดงสีหน้าเศร้า

“แต่หญิงก็ผ่านมาได้”

“มิวเองก็เหมือนกัน ครั้งที่แล้วมิวผ่านมาได้ครั้งนี้มิมิก็ต้องผ่านไปให้ได้”

มิวและหญิงยิ้มให้กันอย่างอบอุ่น

ที่สถานีวิทยุ มิวและวงออกัสท์มีคิวให้สัมภาษณ์วันนี้ หญิงนั่งรออยู่ด้านนอก วงออกัสท์เตรียมตัวเสร็จเหลือ มิวที่ยังง่วนอยู่กับโทรศัพท์

“เร็วๆมิว เหลือสปอร์ตอีก 2 ตัวก็เข้าสัมภาษณ์แล้วนะ” พี่ป๊อกเรียกมิวอย่างรีบร้อน (พี่ป๊อกเป็นผู้จัดการวง ออกัสท์ ทำหน้าที่ดูแล โปรโมท และวางคิวงานให้กับวง)

“ครับๆ ไปเดี๋ยวนี้แหละพี่” มิวกดส่งแมสเสจพลาจเดินเข้าห้องจัดรายการอย่างรีบร้อน

ที่บ้านของโต้ง โต้งนั่งอยู่บนเตียง เขาได้ยินเสียงแมสเสจจากโทรศัพท์ของเขา

<ตอนนี้เราสัมภาษณ์วิทยุฟังด้วยนะ โต้ง คลื่น....นะ> แมสเสจจากมิว

โด้งลุกจากเตียงอย่างรวดเร็วและเปิดวิทยุ

“ผมเอ็กซ์ครับ ก็ดีครับ”

“และนี่คือคนสุดท้าย แนะนำตัวเลยครับ”

“ผมมิวครับ ร้องนำครับ”

“ตอนนี้ก็รู้จักกันไปทุกคนแล้วนะครับ เยอะจริงๆจำไม่ไหวไม่ไหวกันเลยทีเดียว”

“พี่ว่าเข้าคำถามสามัญประจำบ้านดีกว่าว่ามารวมกันได้ยังไง ?”

ผ่านไป 1 ชั่วโมงดีเจยังคงสัมภาษณ์มิวและวงออกัสท์

“อะมาถึงผลงานปัจจุบันบ้าง เพลง “คนธรรมดา” ในอัลบั้มล่าสุดนี้ พี่ได้ข่าวว่ามิวเป็นคนแต่งเองเหมือนอีกหลายๆเพลง พี่ว่ามันเศร้าๆยังไงก็ชอบกลนะ มันเหมือนมิวเคยอกหักเลยใช่ไหม ?”

“เออ เพลงนี้ผมแต่งขึ้นเอง แต่ไม่มีอะไรหรอกครับ” มิวหน้าเศร้าเล็กน้อย

“มาถึงคำถามที่แฟนคลับอยากรู้มากที่สุดเลยนะครับ ตอนนี้มิวมีแฟนรึยังครับ ?”

“ผมยังไม่มีแฟนครับ” มิวตอบแบบไม่มั่นใจ

โด้งฟังอยู่รู้สึกจุกที่คอ เขารู้สึกแน่นในอกอย่างบอกไม่ถูก

“งั้นสาวๆยังมีสิทธิ์อยู่ เอาล่ะครับมาถึงช่วงสุดท้ายแล้วขอให้ตัวแทนฝากอะไรถึงแฟนคลับหน่อย”

“แฟนคลับที่เคยฟังผลงานของพวกเรามาก่อนก็ขอให้รักกันต่อไปนะครับ ส่วนคนที่ไม่เคยฟังก็ขอให้ลองฟังดูแล้วกันครับ ยินดีทุกคำติชม แต่ชมเยอะก็ดีครับ” เอ็กซ์พูด

วงออกัสท์หัวเราะกันใหญ่

“งั้นช่วงนี้เราลาไปด้วยเพลง “คนธรรมดา” เลยแล้วกันนะครับ ขอขอบคุณวงออกัสท์ด้วยครับ”

(ฟังได้ที่ <http://www.ijigg.com/songs/V2BEAGCAPD> ขับร้องโดย วงออกัสท์ อัลบั้ม August Thanx)

“วันเวลาที่แสนสวยงามของเรา อาจจบเท่านั้น

เป็นเพียงเพราะเราใช้มันทำให้กันและกัน ต้องเสียใจ

เมื่อความเป็นจริงวันวานเมื่อวานนั้นผ่านไป

แต่เรายังหวัง ให้รักที่เหลือเจือจางเป็นดั่งเดิมทุกอย่าง

* เราไฟไปเกินฝัน จนเป็นความไม่เข้าใจ

เวลาจะแปรอะไรจากที่เป็น ไม่เว้นแม้รัก

ที่ผูกพันและเสียดาย

จนวันหนึ่งมันเปลี่ยนเราไปคล้ายใคร ไม่รู้จัก

** บางทีเราเป็นเพียงคน โง่ บางทีเราเป็นเพียงคนเหงา

บางทีเราอาจเพียงต้องการแค่เรา ที่หายไป

Director's Cut

บางทีเราเป็นเพียงคนหนึ่งธรรมดา ที่ไม่เข้าใจ
ในความหมายรักลึกซึ้ง และแสนยิ่งใหญ่

กว่าใครครอบครอง

เราเคยคิดว่า เราสองเราก็คงต่าง เข้าใจในรัก
และพยายามทำเหมือนที่เราเคยรู้จัก ความไว้ใจ
ก็เคยสัญญาว่าไม่ครอบครอง เราแค่ประคองกันไว้
แต่ความรักนั้นทำให้ทุกอย่างมันไม่ง่าย

(*,**)

กว่าใครรู้

แล้วมันจะผ่านพ้นไปหรือเปล่า แล้วเราจะลืมได้เมื่อไร
แล้วใจที่พังยับเยิน ใครจะเอาไว้.....

รัก คือที่มาของความสุข แต่รักก็เอามันคืนไป
ไม่รู้ ใครบอกฉันซักทีว่า ความรัก...มันคืออะไร มันคืออะไร ใครบอกฉัน.....”

ที่ริมถนน หลังจบการสัมภาษณ์วงออกัสท์ทยอยออกไปขึ้นรถตู้ มิว เอ็กซ์ และหญิงเดินรั้งท้าย

“มึงแม่งสงสัยจะเป็นดาราล่ะวะ” เอ็กซ์พูดไปขำไป

“ยังไงวะ?”

“ก็มึงตอบ ผมยังไม่แฟนครับ โคตรเนียนเลย คินะมึงไม่พูดว่ามีแต่เพื่อนสนิท”

“อ้าวคุณพูดเรื่องจริงทั้งนั้น”

“แล้วไอ้เจ้าของเพลง “กันและกัน” ละ” เอ็กซ์เหล่ตามองมิว

มิวนิ่งไปเล็กน้อย สีหน้าเปลี่ยนไป

“มันไม่ใช่อย่างนั้นแล้วละ”

“เออ พรุ่งนี้มิวลองชวนไต้งไปเจอกันที่สยามดีไหม?” หญิงพูด

มิวอึ้งไปชั่วขณะ เอ็กซ์พยักหน้าเห็นด้วย

“ไม่รู้ไต้งจะว่างรีเปล่า?” มิวพูดเบลอๆ

“ลองโทรไปถามไต้งดูซิ” หญิงยิ้ม

Director's Cut

“อืมๆ”

มิวหยิบโทรศัพท์ค้นหาหมายเลขของโต้ง จะโทรศัพท์ไปหาโต้งดีไหมนะ ? แล้วโต้งจะยอมไปรีเปลา ?

ที่บ้านของโต้ง โต้งนอนฟังเพลงไปคิดไป

[ผมยังไม่มีแฟนครับ] โต้งคิดสับสนในใจ

เสียงของมิวยังดังอยู่ในหัว โต้งไม่กล้าตีความหมายของคำพูดนั้น เราเองไม่ใช่หรือที่พูดอย่างนั้นไปในวันนั้น มิวยังคิดกับเราอยู่ไหมนะ ? สายตาแห่งความสับสนของโต้งมองไปที่วิทยุอย่างเหม่อลอย

“ดีดี...ดีดี” โทรศัพท์ของโต้งดังขึ้น

“โต้งหรอ นี่มิวเองนะ”

โต้งรู้สึกใจชื้นทันที

“เมื่อกี้โต้งฟังที่มิวให้สัมภาษณ์วิทยุแล้วนะ” โต้งพูดอย่างดีใจ

“เออ พรุ่งนี้โต้งว่างรีเปลา ? อยากชวนโต้งและคนอื่นๆไปกินไอศกรีมที่สยามหน่อยนะ”

“ได้ดี” โต้งตอบตกลงทันที

“พรุ่งนี้เจอที่สยามตอนเย็นนะ”

“อืม” โต้งวางสายและยิ้มอย่างมีความสุข

วันรุ่งขึ้นช่วงพักเที่ยงมิว เอ็กซ์ และเพื่อนมหาวิทยาลัยของทั้งสองนั่งกินข้าวอยู่ที่โรงอาหาร มิวนั่งข้างเอ็กซ์ เพื่อนมหาวิทยาลัยคนหนึ่งมองมิวและเอ็กซ์อย่างสงสัย

“มีอะไรรีเปลาอะ ?” มิวมองหน้าเพื่อนอย่างสงสัย

“เฮ้ย เมื่อกี้วานนี้กูฟังสัมภาษณ์วิทยุด้วยวะ มึงบอกว่ามึงยังไม่มีแฟนหรออะ ?” เพื่อนถาม

“อืม” มิวตอบแบบไม่เต็มคำ

“เฮ้ย แล้วมึงละไอ้เอ็กซ์มึงมีแฟนรึยังวะ ?”

“ก็ ยัง” เอ็กซ์ตอบแบบไม่แน่ใจในตัวเอง

เพื่อนมหาวิทยาลัยอีกคนมองหน้ามิวและเอ็กซ์

“กูถามพวกมึงจริงๆวะ พวกมึงเป็นคู่เกย์รีเปลาอะ ?”

“เฮ้ย” มิวอุทานเสียงหลง

“ไอ้เชี่ยนี้ มึงอย่าเดาแล้ววะ” เอ็กซ์ทำตาตุ๋น

เพื่อนมหาวิทยาลัยของทั้งสองมองหน้ากันเอง

“อ้าว ก็พวกกูสงสัย มีอย่างที่ไหนวะ พวกมึง 2 คนทั้งหล่อ ทั้งตั้ง แต่จนป่านนี้ยังไม่มีแฟน แถมพวกมึงยังสนิทสนมกันมากด้วย” เพื่อนอีกคนยิ้ม

มิวและเอ็กซ์มองหน้าซึ่งกันและกัน

“เฮ้ย ก็พวกกูอยู่วงเดียวกันนี่หว่า” เอ็กซ์พูด

Director's Cut

“นั่นแหละ ยี่น่าสงสัยเข้าไปอีก” เพื่อนอีกคนยิ้มพลางหันหน้าไปมองเพื่อนคนอื่น
มิวและเอ็กซ์ต่างมองหน้าเล็กลั่น

“กูกับไอ้มิวเป็นแค่เพื่อนไวย” เอ็กซ์ปฏิเสธเสียงแข็ง
หลังช่วงพักเที่ยงมิวและเอ็กซ์เดินขึ้นตึกเรียน

“ไอ้เซี่ยมิว มึงเดินห่างๆกูเลย”

“มึงกลัวอะไรวะ ?” มิวพูดไปขำไป

“มึงทำกูเสียชื่อหมด เดี่ยวกูหาแฟนไม่ได้”

หลังเรียนเสร็จเอ็กซ์รีบกลับบ้านเพื่อไปหาหญิงที่สยาม มิวยืนคุยกับเพื่อนมหาวิทยาลัยของเขาที่บริเวณ
ทางเดินขึ้นตึก สุนีย์ถือหนังสือและแฟ้มเอกสารสีดำเดินมา สุนีย์กำลังจะขึ้นตึกแต่หันไปมองเห็นมิวอยู่
ไกลๆ สุนีย์ชะเงอมองมิวเหมือนมีความในใจอยากจะบอก (หากดูเวอร์ชัน Director Cut จะรู้ว่าสุนีย์เป็น
อาจารย์สอนอยู่ที่ ม.จุฬา)

“สวัสดิ์ดีรับอาจารย์สุนีย์” อาจารย์มหาวิทยาลัยสูงอายุกักตักทักทายนูนีย์จากด้านหลัง
สุนีย์หันหน้ามาทางเสียง

“อ้าว สวัสดิ์ดีอะอาจารย์” สุนีย์ยกมือไหว้

“อาจารย์สอนเสร็จแล้วหรือครับ ?”

“คะ เพิ่งสอนเสร็จเองคะ” สุนีย์ยิ้ม

“แล้วอาจารย์จะไปไหนครับ ?”

“อ้อ กะว่าจะมาหาเพื่อนอาจารย์ที่นั่นะคะ” สุนีย์ชี้นิ้วไปที่ตึก

“อ้อ หรือครับ งั้นไม่รบกวนแล้วนะครับ” อาจารย์มหาวิทยาลัยสูงอายุกักตักหันหน้าพลางเดินจากไป
สุนีย์หันหน้ากลับมาดูมิวอีกครั้งแต่เขาไม่อยู่

มิวขึ้นรถแท็กซี่เพื่อไปหาเอ็กซ์และหญิงซึ่งรออยู่ที่สยาม มิวโทรศัพท์หาโต้ง โต้งกำลังทำรายงานกับเพื่อน
มหาวิทยาลัยของเขา

“อืม เดี่ยวเราไปนะ” โต้งตอบเสียงเบาพลางหันหน้ามองเพื่อน

“แค่นี้ก่อนนะแล้วเจอกัน” โต้งรีบวางสาย

ที่สยาม มีโปสเตอร์และป้ายประชาสัมพันธ์งานคอนเสิร์ต “สยาม เอเชีย มิวสิค เฟสติวัล ครั้งที่ 1” ติดอยู่
ทั่วไปหมด มิวเดินมาถึงร้านไอศกรีม เอ็กซ์และหญิงรออยู่ เอ็กซ์ชวนหญิงคุยเรื่อยเปื่อยเพื่อหาโอกาสที่จะให้
สร้อยกับหญิง เอ็กซ์ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงเพื่อหยิบถุงใส่สร้อยออกมา ทันใดนั้นมิวก็โผล่เข้ามาใน
ร้าน

“อ้าว มิวอยู่นี่” หญิงกักมือเรียก

สยามแห่งรัก
Director's Cut

เอ็กซ์รีบวิ่งลงใต้ส้วมแล้วรีบเข้าไปในกระเป๋าดำตามเดิม เอ็กซ์หันไปมองหน้ามิวและทำหน้าที่เฝ้าเล็กน้อย ระหว่างที่ยืนอยู่หน้าร้านมีนักเรียนหลายคนจำมิวได้จึงเดินเข้ามาทักทายและชวนถ่ายรูปที่หน้าร้าน โต้ังวิ่งเข้ามาทางประตูอีกด้านของร้าน

“โทษทีนะที่ให้รอ” โต้ังพูดไปหอบไป

“แล้วมิวล่ะ” โต้ังกวาดสายตาไปรอบร้านเพื่อมองหามิว

โต้ังเห็นมิวอยู่กับกลุ่มนักเรียนหญิงที่กำลังถ่ายรูป ให้ของขวัญ และขอลายเซ็น มิวเองก็หัวเราะอย่างมีความสุขอยู่ตรงนั้น ในมือมีดอกไม้ ตุ๊กตา และการ์ดอยู่หลายชิ้น โต้ังมองมิวอย่างไม่ละสายตา โต้ังคิดว่าตอนนี้มิวเหมือนอยู่ไกลจากเขาเหลือเกิน ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้วจริงๆอาจจะรวมถึงตัวมิวเองด้วย โต้ังยืนมองมิวอยู่อย่างนั้นด้วยหัวใจที่สับสนและหวาดกลัว

“อ้าว มาแล้วหรือ เดี่ยวพี่ขอตัวก่อนนะครับ ขอขอบคุณสำหรับของขวัญนะ” มิวโบกมือลากับแฟนคลับพลางเดินมาที่โต้ัง

มิวนั่งข้างเอ็กซ์ หญิงนั่งข้างโต้ัง

“มิวมีอะไรหรือถึงชวนเรามา?” โต้ังถาม

“มิวเค้าแค่อยากเจอโต้ัง ไม่ได้เจอกันตั้งนาน” หญิงตอนแทนมิว

“แล้วโต้ังมีอะไรจะคุยกับมิวไหมล่ะ?” หญิงตักไอศกรีมกินไปด้วย

“ช่วงนี้มิวเป็นไงบ้างล่ะ ได้ข่าวจะออกอัลบั้มใหม่หรือ?”

“อืมใช่ ช่วงนี้เรากำลังเขียนเพลงใหม่อยู่ คงต้องเร่งหน่อย พี่เค้าต้องเตรียมโปรโมทก่อนปลายปี”

“มิวนี่เก่งจังนะ แต่งเพลงเอง ร้องเพลงเอง” โต้ังพูดไปยิ้มไป

“แล้ววันนี้มิวไม่ต้องซ้อมหรือ?” โต้ังถามต่อ

“ซ้อมซิ เดี่ยวกินเสร็จเรากับเอ็กซ์ก็ต้องไปซ้อมต่อ”

“เอ่อ โต้ังเรียนที่เดียวกับหญิงหรือ? เรียนคณะเดียวกันรึเปล่า? ทำไมไม่เห็นหญิงเคยบอกเราเลย?” มิวถามโต้ังและหญิงอย่างสงสัย

โต้ังและหญิงต่างตกใจ ทั้งสองมองหน้ากันเล็กน้อย

“เปล่าหรือก เรียนคนละคณะนะ คือ เราบอกหญิงเองว่าไม่ต้องบอกมิว เรากลัวว่ามิวจะเสียสมาธินะ” โต้ังรีบตัดบท

มิวพยักหน้าอย่างงงๆและตักไอศกรีมกินต่อ

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงก็กินเสร็จ ทั้งหมดลุกขึ้น

“เราต้องรีบไปซ้อมแล้วละ ไว้คราวหน้าค่อยเจอกัน” มิวยิ้ม

ที่หน้าร้านไอศกรีม มิวและเอ็กซ์โบกมือลาโต้ัง

“เดี๋ยวหญิงค่อยตามไปนะ”

“อ้าว จะไปไหนหรือ?” เอ็กซ์ถามหญิง

“เดี๋ยวเราพาโต้้งไปเดินเล่นแถวนี้แป๊ปปึง เดี่ยวตามไป” หญิงโบกมือลา
หญิงคล้องแขนโต้้งเดินไปแบบที่เล่นที่จริง โต้้งมองหญิงและยิ้ม มิวและเอ็กซ์เดินไปห้องซ้อมดนตรี เอ็กซ์
หันหลังมองหญิงเป็นพักๆ

“โต้้งมีอะไรกับมิวหรือเปล่า ? ทำไมไม่ค่อยคุยกัน ?” หญิงจ้องหน้าโต้้ง

“ไม่รู้ดี เราไม่รู้จะคุยยังไงนะ เราทำตัวไม่ถูก”

“โต้้ง” เสียงเรียกมาจากด้านหลังของโต้้งและหญิง

โต้้งและหญิงหันตามเสียง

“โดนัท” โต้้งทำหน้าตกใจเล็กน้อย

โดนัทเดินมากับผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง

“นี่แฟนใหม่หรือ คบกันตั้งแต่ที่เมื่อไหร่ล่ะ ?” โดนัทหันมองหน้าหญิง

หญิงตกใจรีบเอาแขนออกจากแขนโต้้ง (หากดูเวอร์ชัน Director Cut จะรู้ว่าหญิงเคยเห็นหน้าโดนัทมาก่อน
แต่โดนัทจำหน้าหญิงไม่ได้)

“ป่าว นี่เพื่อนนะ ชื่อหญิง เราไปก่อนนะ โดนัท โชคดีนะ” โต้้งรีบหันหลังเดินต่อไป

หญิงผงกหัวยิ้มแหยๆเป็นการลาและวิ่งตามโต้้ง หลังจากเดินพ้นแล้วโต้้งหันมามองหน้าหญิง

“เอ่อ หญิงเรากลับก่อนแล้วกันนะ”

“ก็ได้ แล้วค่อยเจอกันนะ” หญิงโบกมือลา

ที่บ้านของโต้้ง โต้้งกลับถึงบ้านเดินเข้าห้อง โต้้งวางกระเป๋าและนอนแผ่บนเตียงก่อนคิดถึงเรื่องที่ผ่านมา
โต้้งยิ้มเล็กน้อย โต้้งรู้สึกดีใจที่มิวยังคงคิดถึงเขาอยู่
ชั้นล่างสุนัขเพิ่งเตรียมอาหารเสร็จ

“โต้้ง มากินข้าวลูก” สุนัขตะโกนเรียก

โต้้งเดินลงมากินข้าวพร้อมกับสุนัขตามปกติ

วันรุ่งขึ้นมิวและวงออกัสท์เข้าประชุมที่ห้องประชุมใหญ่เพื่อเตรียมตัวสำหรับงาน “สยาม เอเชีย มิวสิค เฟส
ติวัล ครั้งที่ 1” พี่ป๊อก ทีมงาน มิว และวงออกัสท์เข้าไปคุยและวางคอนเซ็ปต์กัน

“คอนเสิร์ตครั้งนี้เป็นงานใหญ่มากนะ มีศิลปินจากทั่วเอเชียทั้งเกาหลี ญี่ปุ่น ไต้หวัน มากันเพียบ” ทีมงาน
คนหนึ่งพูด

“คอนเสิร์ตครั้งนี้คาดว่าจะมีผู้มาร่วมงานนับหมื่นจึงต้องไปจัดที่ลานหน้าเซ็นทรัล เวิลด์ ที่สยามเล็ก
เกินไป” พี่ป๊อกพูด

“งานนี้เราถือโอกาสเปิดตัวซิงเกิ้ลสำหรับอัลบั้มใหม่ของพวกเธอ จะได้ดีดหูเยอะๆ” พี่ป๊อกมองหน้ามิว
และวงออกัสท์

“ผมก็ว่าดีครับพี่ วันรุ่งขึ้นก็เยอะ เราเข้าไปถึงแหล่งเลย ได้ทั้งสื่อมวลชนได้ทั้งตลาด” ทีมงานอีกคนพูด

“แล้วพวกเรารู้ว่าไง?” พี่ป๊อกหันมาถามมิวและวงออกัสท์
วงออกัสท์มองหน้ามิว
“ก็คิดครับพี่ คนมากันเยอะๆเพลงจะได้ติดหูกันเร็วๆ” มิวตอบ
“งั้นตกลงตามนี้นะ” ประธานการประชุมสรุป
“เพลงที่จะโชว์วันนั้นเดี๋ยวพี่เลือกให้อีกที แล้วช่วงนี้ก็ซ้อมวันเว้นวันแล้วกัน ช่วงนี้ไม่มีใครคิดสอบอะไร
เปล่า?” พี่ป๊อกถามมิวและวงออกัสท์
“ช่วงปลายปีครับพี่” เอ็กซ์ตอบ
“อืม ดีๆเลย ไม่งั้นปวดหัวแน่”
“เอาละงั้นจบการประชุมแค่นี้ก่อน พวกเธอไปซ้อมเถอะ เดี่ยวพี่คุยงานโปรดักชั่นกันต่อเอง” พี่ป๊อกพูดต่อ
“ครับ” มิวและวงออกัสท์ตอบรับ
มิวและวงออกัสท์ทยอยเดินออกจากห้องประชุมใหญ่ พนักงานคนหนึ่งเดินมาหามิว
“เดี๋ยวจะมีหนังสือพิมพ์มาขอสัมภาษณ์มิวนะ ไปรอที่ห้องประชุมเล็กเลย”
“คนอื่นๆไปพักก่อนแล้วกันนะ ครึ่งชั่วโมงกลับมาใหม่”
ที่ห้องประชุมเล็ก มิวเดินเข้าไปเพื่อพบนักข่าวหนังสือพิมพ์
“สวัสดีครับพี่” มิวยกมือไหว้
“สวัสดีจะน้อง พี่มาจากหนังสือพิมพ์...นะ เป็นหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับวงการบันเทิง นื่องรู้จักใช่ไหม?”
“ครับ”
“คือพี่จะมาสัมภาษณ์เกี่ยวกับงานคอนเสิร์ตหน่อยนะ เอาละๆ เดี่ยวเริ่มเลยนะ เขาให้เวลาน้อย” นักข่าวสาว
กดปุ่มเครื่องอัดเสียง
“แนะนำตัวหน่อยค่ะ”
“ชื่อมิวครับ นักร้องนำวงออกัสท์ครับ เรียนอยู่ ม.จุฬา ครับ”
“พูดถึงงานคอนเสิร์ตหน่อยค่ะ”
“งานคอนเสิร์ตนี้เป็นครั้งแรกที่พวกเราได้แสดงบนเวทีใหญ่ขนาดนี้ ทำให้มีผู้คนในวงกว้างรู้จักมากขึ้น
ยังไงก็ฝากด้วยครับ”
“มีการเปิดตัวซิงเกิ้ลแรกสำหรับอัลบั้มชุดใหม่ด้วยใช่ไหมคะ?”
“ครับ เป็นเพลงที่จะใช้โปรโมทสำหรับอัลบั้มหน้าครับ”
“เป็นเพลงที่แต่งเองใช่ไหมคะ?”
“ครับ เพลงส่วนใหญ่ในอัลบั้มใหม่นี้แต่งโดยวงผมเอง อยากให้ลองฟังกัน”
“ว่าแต่น้องมิวมีแฟนหรือยังคะ?”
“เออ ยังครับ” มิวทำหน้าเฉยๆ
“แล้วน้องมิวมีผู้หญิงในสเปคยังงัยคะ?”

“คือ ผมไม่มีสเปคนะครับ ขอแค่ผมรักเขาก็พอแล้วครับ”

“โอเคะ จบคะ น้องมิว ถ้าลงเมื่อไหร่ที่จะส่งมาให้ที่บริษัทนะคะ พี่ไปก่อนละ”

“ครับ ขอขอบคุณครับพี่”

มิวเดินไปส่งนักข่าวที่หน้าห้อง เขาทำหน้าที่เนียนเล็กน้อย ถ้าต้องโดนคำถามเรื่องความรักไปเรื่อยๆจะทำไฉนดีนะ ?

ที่ห้องซ้อมดนตรี มิวและวงออกัสท์ซ้อมเพลงกันอยู่ หญิงนั่งอยู่ด้วย เอ็กซ์มองหน้าหญิงสลับกับซ้อมกีตาร์ การซ้อมดำเนินไปอย่างเข้มข้น พี่ปักเดินเข้ามาในห้องซ้อม

“นี่มิว เพลงใหม่สำหรับ โปร โมทเป็นซิงเกิ้ลแรกเสร็จรึยัง ?” พี่ปักถาม

“ยังครับ ตอนนี้กำลังเร่งอยู่ครับ” มิวทำหน้าที่เนียนๆ

“เร็วๆหน่อยนะ เดียวจะโปรโมทไม่ทัน”

“ครับ”

วันรุ่งขึ้นมิวเรียนเสร็จก็โทรศัพท์หาโด้ง โด้งอยู่มหาวิทยาลัย

“มิว มีอะไรหรือ ?” โด้งรีบรับสาย

“เฮ้ยนี่ว่างไหม ?”

“ว่างดี จะไปไหนหรือ ?” โด้งถามอย่างดีใจ

“ถ้าว่างมิวอยากให้โด้งมาที่บ้านมิวนะ เฮ้ยนี่มิวไม่มีคิวซ้อมเพลง”

“ได้ดี ไปเน”

ที่บ้านของมิว มิวนั่งแต่งเพลงอยู่ในห้อง โด้งเข้ามาหาในห้องมองไปรอบห้อง จดหมาย ตุ๊กตา และของขวัญอื่นๆของแฟนคลับอยู่เต็มห้อง ตุ๊กตาไม้ และรูปถ่ายโด้งและมิว (รูปถ่ายระหว่าง โด้งและมิวในวัยเด็กซึ่งถ่ายในงานคริสต์มาสที่โรงเรียนเก่า) ยังอยู่ที่เดิม ความรู้สึกดีๆ บรรยากาศดีๆกลับมาอีกครั้ง

“อ้าวไม่พอดีกันหรือ” โด้งมองไปที่ตุ๊กตาไม้

“อืม ใส่มองนะ”

“ยังไงมันก็ของคนละตัวกันนะ”

“เออ โด้งเรามีอะไรให้ดู” มิวเปิดคอมพิวเตอร์

“นี่รูปบรรยากาศงานคริสต์มาสที่เราเล่นคอนเสิร์ตครั้งแรกนะ” มิวเปิดรูปถ่ายไปเรื่อยๆ

“นี่ๆ มีรูปโด้งกับหญิงด้วยนะ” มิวชี้ให้ดูรูปถ่าย โด้งและหญิงเล็กๆซึ่งอยู่ในคอนเสิร์ต

“ไหนๆ”

โด้งเอาหน้าก้มลงมาที่จอคอมพิวเตอร์ที่มิวนั่งอยู่ในลักษณะเท้าแขนไว้โต๊ะข้างหนึ่ง มิวขยับตัวเล็กน้อยให้ห่างจากแขน โด้ง โด้งหันหน้ามาทางมิว ทั้งสองคนสบตากันอยู่ครู่หนึ่ง โด้งค่อยๆเลื่อนหน้าเข้ามาใกล้หน้า

มิว มิวหลับตาลง โต้แย้งบรรจงจูบริมฝีปากของมิว ความรู้สึกเดิมๆของทั้งสองกลับมาอีกครั้ง มิวเป็นหน้าออก โต้แย้งสะดุดพูดอะไรไม่ถูก

“มิว เราขอโทษ” โต้แย้งทำหน้าตกใจ

“มิวไม่อยากจะโต้แย้งทำแบบนี้อีก ไม่ใช่ว่ามิวเกลียดโต้แย้ง แต่ความใกล้ชิดของเราเคยทำให้เราต้องจากกันมาแล้วครั้งนึง มิวไม่อยากจะมันเกิดเหตุการณ์อย่างนั้นขึ้นอีก มิวไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อไปดี แต่ตอนนี้เรารักษาระยะห่างของเราไว้ก่อนดีกว่าไหม?” มิวน้ำตาคลอ

“ตอนนี้ทุกอย่างกำลังไปด้วยดี ถ้ามันมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น มันอาจจะไม่ดีกับใครเลยก็ได้” มิวมองหน้าโต้แย้งด้วยสายตาเศร้า

“อืม เราเข้าใจ” โต้แย้งมองหน้ามิวด้วยสายตาเศร้าเช่นกัน

โต้แย้งและมิวนอนหงายอยู่บนเตียง ทั้งสองมองเพดาน

“หลังจากคอนเสิร์ตวันนี้ มิวกลับมาแล้วรู้สึกยังไง?”

“อย่าถามเลย เราไม่อยากจะพูดถึงนะ”

“แล้วมิวเหงาไหม?” โต้แย้งหันหน้ามองมิว

“อืม”

“เราก็เหงา เราพยายามทำให้ทุกอย่างดีขึ้น แต่เราก็อังรู้สึกเหงา” โต้แย้งพูด

“ความเหงาก็เป็นอย่างนี้แหละ ไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไหร่? และไม่เคยปราณีใคร” มิวยิ้ม

“แต่ตอนนี้ เราจะไม่เหงาแล้วละมิว”

“ทำไมล่ะ?” มิวทำหน้าสงสัย

“เพราะเรามีมิวไง” โต้แย้งยิ้ม

โต้แย้งยื่นแขนไปให้มิวนอนหนุนและดึงมิวมากอดไว้ก่อนหลับไปทั้งคืน

ที่ห้องพักของจูน จูนเปิดประตูเพื่อเข้าห้อง ห้องด้านข้างของเธอเปิดประตูออกมาพอดี

“อ้าวพี่จูน เพิ่งกลับมาหรือ?” ต้มพูด (ต้มเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอยู่ห้องด้านข้างของจูน)

“จะ แล้วนี่ต้มจะไปไหนหรือ?”

“ผมจะลงไปหาอะไรกินหน่อยนะครับ พี่จูนกินมารี้อย่างไร?”

“ยังเลยจะ” จูนยิ้ม

“เงินเดี๋ยวลงไปกินพร้อมกันเลยไหมครับ?”

“ก็ได้ เดี่ยวพี่เข้าไปเก็บของก่อนนะ”

“ครับ” ต้มยิ้ม

ที่ร้านก๋วยเตี๋ยวแบบรถเข็นริมทางเท้า จูนและต้มนั่งกินก๋วยเตี๋ยวอยู่ ต้มมีสีหน้าไม่สบายใจจนจูนสังเกตเห็น

“เป็นอะไรรีไรพี่ต้ม?” จูนมองหน้าต้มอย่างเอ็นดู

Director's Cut

“ไม่รู้สิพี่” ต้มถอนหายใจเล็กน้อย

“มีอะไรคุยกับพี่ได้นะ” จูนยิ้มอย่างอ่อนโยน

“คือ ผม...”

จูนมองหน้าต้มอย่างตั้งใจ

“คือ ปีนี้ผมเรียนจบแล้วต้องกลับบ้านที่กรุงเทพฯ แต่ผมไม่อยากกลับไปเลยนะครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะ?”

“ก็พี่ผมนะสิ พี่ผมเค้าจะให้ผมแต่งงานกับคนที่พี่เตรียมไว้” ต้มมองหน้าจูนพลางถอนหายใจเล็กน้อย

“ผมเคยเจอหน้าเธอแค่ไม่กี่ครั้ง ผมไม่เคยรักเธอเลยด้วย แต่พี่บังคับให้ผมต้องแต่งงานกับเธอ”

“เธอก็บอกกับพี่ของเธอสิว่าเธอไม่อยากแต่งงานกับเค้า” จูนมองหน้าต้มอย่างเห็นใจ

“ผมบอกพี่หลายครั้งแล้ว แต่พี่ไม่ยอม” ต้มก้มหน้ามองที่โต๊ะ

“ผมอยากเป็นเหมือนพี่จิงเลย”

“ยังไงหรือ?” จูนทำหน้าสงสัย

“ก็พี่ไม่มีพ่อแม่ ไม่ต้องทำตามที่พ่อแม่สั่ง”

“อ้าว ต้ม ทำไมเธอพูดแบบนี้ล่ะ รู้ไหมว่าการไม่มีพ่อแม่มันลำบากแค่ไหน”

“แต่ถ้ามีพ่อแม่ที่บังคับเรานั้นอาจจะลำบากยิ่งกว่าอีกนะ”

คำพูดของต้มทำให้จูนอึ้งไปชั่วขณะ สีหน้าเธอเศร้าลง

“แล้วเธอจะทำยังไงต่อไปล่ะ?”

“ผมเตรียมไว้แล้วละพี่”

จูนทำหน้าสงสัย

“คือ เมื่อเช้าที่มหาวิทยปรีชาผลสอบชิงทุนไปเรียนต่อที่อเมริกานะครับ แล้วผมได้รับทุน”

“จริงหรือ เก่งจังเลยนะ” จูนยิ้ม

“ครับ ผมจะได้ไปเรียนต่ออีก 2 ปีจะได้ไม่ต้องรีบกลับบ้าน”

จูนมองแววตาของต้ม แววตาของต้มช่างว่างเปล่า

“แล้วอย่างนี้พี่เธอไม่ว่าหรือ?”

“ผมไม่สนหรอกพี่ ผมจะไม่ยอมกลับบ้านเพื่อไปแต่งงานกับคนที่ผมไม่เคยรัก”

จูนถอนหายใจยาว

“ใจเย็นๆนะต้ม ถึงเธอจะหนีไปเมืองนอกได้ แต่สุดท้ายเธอก็ต้องกลับมาอยู่ดี”

“ไม่แน่หรอกครับ ผมอาจจะไม่กลับมาเลยก็ได้” ต้มมองหน้าจูนอย่างจริงจัง

“ทำไมล่ะต้ม ยังไงเค้าก็เป็นพี่ของเธอแหละ เธอไม่ควรจะหนีแบบนี้”

“จริงๆแล้วผมเองก็ไม่อยากจะไปนักรอกครับ” ต้มมองหน้าจูนด้วยสายตาที่สับสน

“ทำไมล่ะ?”

ต้มมองตาจูน แววตาของเขาเต็มไปด้วยความหวัง

“พิจูณ คือ ผม...”

จูณมองหน้าตั้มอย่างตั้งใจ

“ผมชอบพิจูณนะ”

“อะไรนะ ?” จูณแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

“ผมพูดความจริงนะครับ ผมชอบพิจูณจริงๆ”

จูณทำหน้าเศร้าและถอนหายใจออกมา

“ตั้ม เธออายุน้อยกว่าที่ตั้งหลายปี ตลอดเวลาที่ผมไม่เคยคิดอะไรกับเธอเลยนะ นอกจากความเป็นเพื่อน”

จูณก้มมือเรียกพ่อค้าเพื่อจ่ายเงินค่าถ้วยเดียวและเดินจากไป เหลือทิ้งไว้เพียงตั้มที่หัวใจแตกสลาย

ที่บ้านของโต้้ง สุนิย์นอนอยู่บนเตียง เธอกำลังฝัน เธอฝันเห็นกรนอนอยู่ในห้องปลอดเชื้อหลังจากการผ่าตัดที่ล้มเหลว เธอและโต้้งมองกรจากหน้าต่างบานใหญ่นอกห้อง กรนอนบนเตียงคนไข้ ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยสายระโยงระยาง เธอและโต้้งมองกรอย่างสงสาร พี่ชายของกรเดินเข้ามาหาเธอและโต้้ง (หากดูเวอร์ชัน Director Cut จะรู้ว่าพี่ชายของกรเป็นแพทย์)

“อาการของกรเป็นยังไงบ้างคะ ?” สุนิย์ถามพี่ชายของกรเสียงอ่อนแรง

พี่ชายของกรมองหน้าสุนิย์ด้วยสายตาที่สิ้นหวัง

“ผมเสียใจด้วยนะ ผมพยายามอย่างที่สุดแล้ว”

สุนิย์มองหน้าพี่ชายของกรด้วยสายตาที่ว่างเปล่า

“ให้เราเข้าไปดูหน่อยได้ไหมคะ ?”

“เชิญครับ”

สุนิย์และโต้้งเดินเข้าไปในห้องปลอดเชื้อ สุนิย์ยืนอยู่ด้านข้างของกรขณะที่โต้้งนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเตียงของกร

“กรคะ” สุนิย์กระซิบที่ข้างหูของกร

กรค่อยๆลืมตาขึ้นมาก่อนมองหน้าสุนิย์และโต้้ง

“มาแล้วหรือ ?” กรพูดเสียงที่เบาจนแทบจะไม่ได้ยินพลางยิ้มมุมปาก

“แล้วแต่ล่ะ ?”

โต้้งมองหน้าสุนิย์ สุนิย์มองหน้ากรและยิ้มโดยไม่พูดอะไร

“แล้วโต้้งวันนี้ไม่ต้องเรียนหรือ ?”

“วันนี้ผมเรียนเสร็จแล้วครับ” โต้้งตอบเสียงสั้นกระชับ

กรไอกระแอม

“เออโต้้ง พ่อหิวน้ำจิงเลย”

โต้้งลุกขึ้นและหยิบขวดน้ำเทใส่แก้ว กรส่ายหน้า

“ไม่เอาโต้้ง พ่ออยากกินอะไรหวานๆหน่อยนะ อยู่ในนี้พ่อกินแต่น้ำเปล่าทุกวันเลย”

สุนิย์มองหน้าโต้้ง

“โด้ลงไปซื้อน้ำอัดลมมาให้หน่อยซิ”

โด้พยักหน้ารับ

“พออยากกินน้ำอะไรล่ะ?”

“อะไรก็ได้โด้” กรอ้ม

โด้เดินออกจากห้องปลอดเชื้อและลงไปซื้อน้ำอัดลม กรมองหน้าสุนีย์ สุนีย์จับมือของกร

“สุนีย์ ผมมีอะไรอยากจะบอก”

“อะไรหรอกะ?” สุนีย์พูดเสียงส่ออื่น

“เข้ามาใกล้ๆผมหน่อยซิ”

สุนีย์ยื่นหูเข้าไปใกล้ปากของกร กรกระซิบที่ข้างหูของเธอนานหลายนาที

“คุณรับปากผมได้ไหม?” กรน้ำตาไหลออกมา

สุนีย์เงยหน้าขึ้นมาก่อนพยักหน้ารับและร้องไห้ออกมา

สุนีย์สะดุ้งตื่นจากความฝัน เธอลุกขึ้นนั่งบนเตียง สีหน้าของเธอตื่นตระหนก เธอรู้สึกใจคอไม่ดีจนไม่กล้านอนอีก

วันรุ่งขึ้นช่วงเช้า โด้งลากลับบ้านโดยมิวลงมาส่งที่หน้าบ้าน

“มิว เรากลับก่อนนะ” โด้งโบกมือลา

“เออ โด้งเย็นนี้เรามีซ้อมเพลง ถ้าโด้งว่างไปฟังด้วยก็ได้นะ”

โด้งยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไร

“ไปเถอะ โชคดีนะ” มิวโบกมือลา

มิวเดินเข้าบ้านและนั่งบนเก้าอี้หน้าทีวีโทนของอาม่าก่อนมองดูรูปถ่ายของอาม่า

“อาม่า ทำไมนะ มิวพยายามหักห้ามใจแล้ว แต่...”

มิวถอนหายใจออกมาและยิ้มเล็กน้อย

ที่ห้องซ้อมดนตรี มิวและวงออกัสต์เตรียมซ้อมเพลงอยู่ หุญนั่งที่ม้านั่งวางกระเป๋าทิ้งไว้ข้างตัว ส่วนโด้งนั่งข้างหุญฝั่งกระเป๋าทิ้งของหุญ มิวหันหน้ามาทักทายโด้งและยิ้ม

“โด้ง เรามีซ้อมที่นั่นวันเว้นวันนะ ถ้าโด้งว่างก็มาฟังเราซ้อมก็ได้นะ”

โด้งยิ้มและพยักหน้า

“เฮ้! วันนี้ลองซ้อมเพลงใหม่แล้วกันยังแต่งไม่เสร็จ แต่ลองซ้อมดูก่อนก็ได้”

โด้งมองหน้ามิวซ้อมดนตรี ทั้งสองจ้องหน้ากันตาแทบไม่กระพริบ

ที่บ้านของโด่ง สุนีย์หยิบอัลบั้มภาพในอดีตของครอบครัวออกมาดู เธอเห็นภาพของกร เธอคิดถึงกรจับหัวใจจนร้องไห้ออกมา เธอเปิดดูรูปถ่ายไปเรื่อยๆจนถึงรูปถ่ายของโด่งและแดงในวัยเด็ก ทันใดนั้นความคิดบางอย่างก็แล่นเข้าหัวของเธอ เธอรีบหยิบโทรศัพท์และโทรศัพท์หาโด่ง

ที่ห้องซ้อมดนตรี โด่งควมิวและวงออกัสท์ซ้อมดนตรีอยู่

“ดีด...ดีด” โทรศัพท์ของโด่งดังขึ้น

โด่งรีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูเห็นชื่อของสุนีย์โทรศัพท์มาจึงรีบลุกขึ้นและเดินออกจากห้อง มิวเห็นโด่งเดินออกไปจากห้องจึงหยุดร้องเพลง

“เฮ้ย พักก่อนโว้ย” มิวพูด

“เฮ จะได้กินขนมชะתי” ปิงปองตะโกนอย่างดีใจ

มิวและวงออกัสท์แห่ไปที่โต๊ะซึ่งเต็มไปด้วยขนมและเครื่องดื่ม มีเพียงเอ็กซ์และหญิงที่ไม่ไป

เอ็กซ์หันมองชายขวาเห็นจังหวะปลดคน ที่นั่งด้านข้างของหญิงโด่งไม่อยู่จึงถือ โอกาสมานั่งแทนที่ของโด่ง

“เออ หญิงไม่กินขนมหรือ?” เอ็กซ์เก็กเสียงหล่อ

“ไม่เอาหรอก หญิงไม่หิว” หญิงพูดโดยไม่มองหน้าเอ็กซ์

ที่นอกห้องซ้อมดนตรี โด่งคุยโทรศัพท์กับสุนีย์

“แม่มีอะไรหรือ?” โด่งถามอย่างร้อนรน

“โด่งจะกลับเมื่อไร? ดีกัไหม?”

“ก็ไม่รู้เหมือนกันดีแม่ แม่มีอะไรหรือ?”

“รีบกลับแล้วกัน แม่มีธุระจะคุยด้วย”

“งั้นจะรีบกลับเดี๋ยวนี้แม่”

“อืมๆ”

โด่งรีบวางสายและกลับเข้าห้องซ้อมดนตรี

ที่ห้องซ้อมดนตรี เอ็กซ์ชวนหญิงคุยเรื่อยเปื่อย หญิงไม่ได้มองหน้าเขา เขาล้วงกระเป๋ากางเกงและหยิบถุงใส่สร้อยออกมา มือของเขาสั่นเล็กน้อย เขายื่นถุงใส่สร้อยให้หญิงผ่านกระเป๋าถือของหญิงที่วางอยู่ข้างตัว ทันใดนั้น โด่งก็เปิดห้องเข้ามาอย่างรีบร้อน

“มิว เรากลับก่อนนะ แม่โทรมาตามนะ” โด่งตะโกนเสียงดังพลางโบกมือลา

เอ็กซ์ตกใจเสียงของโด่งจนผล่อทำถุงใส่สร้อยหลุดมือตกลงไปในช่องกระเป๋าถือของหญิงซึ่งรูดซิปไม่สนิท โดยที่หญิงไม่ทันสังเกตเห็น

“อืม ไม่เป็นไรหรอก กลับไปเถอะ” มิวโบกมือลา

“เออ พรุ่งนี้เรามีถ่ายเอ็มวีที่สยามตั้งแต่เช้า ถ้าว่างไปดูก็ได้” มิวอืม

โต้งพยักหน้าและยิ้มตอบ

“มิว หญิงก็กลับก่อนนะ ดึกแล้วเดี๋ยวหม่ามี้ว่า พรุ่งนี้หญิงต้องออกจากบ้านแต่เช้า คงไปดูมิวถ่ายเอ็มวีไม่ได้ล่ะ” หญิงหยิบกระเป๋าถือขึ้นมาพาลางโบกมือลา

โต้งและหญิงเดินออกจากห้องซ้อมดนตรี เอ้กซึ้งไม่รู้จะทำอย่างไรแต่ก็แอบรู้สึกดีใจที่ได้ให้สร้อยกับหญิง

ที่บ้านของโต้ง โต้งเดินเข้าบ้าน สุนัขคูโทรท์ศน์อยู่ที่โตะกินข้าว

“แม่มีอะไรหรือ?”

“นั่งก่อนซิ”

โต้งนั่งลงที่เก้าอี้

“เมื่ออยากจะถามว่าจูนเค้ามีติดต่อบ้างรีเปล่า?”

“เปล่าแม่”

“แล้วโต้งรู้รีเปล่าว่าพี่จูนเค้าพักอยู่ที่ไหน?”

“เห็นพี่จูนเค้าบอกว่าอยู่ที่เชียงใหม่ล่ะ”

“แล้วพี่จูนเค้าทำอะไรให้ฟังอีกรึเปล่า? เช่นเรื่องหลังจากที่กลับไปเชียงใหม่เค้าทำอะไร? อยู่กับใคร?”

“ก็เห็นพี่จูนบอกว่าเค้าไปเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจนได้สอบเป็นไกด์ พี่เค้าอยู่คนเดียวล่ะ”

“แล้วโต้งมีเบอร์จูนไหม?” สุนัขถามอย่างรื้อรอน

“มีแม่” โต้งพยักหน้า

“ไหนโทรให้แม่หน่อยซิ”

โต้งหยิบโทรศัพท์และโทรศัพท์หาจูน

ที่ห้องพักของจูน จูนกลับถึงห้องและเปิดประตูห้อง ห้องของตัมเปิดประตูออกมาพอดี ตัมมองหน้าเธอ เธอยิ้มมุมปากก่อนที่จะเดินเข้าห้องและปิดประตู ตัมมองหน้าเธอราวกับมีความในใจจะบอก เธอเดินมาที่โตะและวางของลง

“ตืด...ตืด” โทรศัพท์ของจูนดังขึ้น

เธอมองหน้าจอโทรศัพท์และเห็นเบอร์โทรศัพท์ของโต้ง

“ฮัลโล โต้งหรือ?”

“จูนหรือ นี่น้ำนี่แม่ของโต้งจำได้ไหม?”

“อ้อ จำได้ค่ะ มีอะไรหรือคะ?” จูนทำหน้าสงสัย

“ตอนนี้จูนอยู่ไหนล่ะ?”

“ตอนนี้หนูอยู่เชียงใหม่ค่ะ เพิ่งกลับเข้าห้องนะคะ”

“แล้ววันไหนจูนจะเข้ามากรุงเทพฯล่ะ?”

“อืม คงเป็นอาทิตย์หน้านะค่ะ ทำไมหรือคะ?”

Director's Cut

“พอดีน้ำอยากเจอหนูหน่อยนะ จูนวางวันไหน ? มาหาน้ำที่บ้านได้ไหม ?”

“อืม งั้นขอเป็นอาทิตย์หน้าแล้วกัน ถ้าจูนวางจูจะโทรไปบอกได้ไหมคะ ?”

“ได้จะ มาที่บ้านน้ำนะ”

“ค่ะๆ” จูนวางสายทำหน้าสงสัย

ที่บ้านของโต้ง สุนีย์ยื่นโทรศัพท์คืนให้โต้ง

“พรุ่งนี้โต้งมีเรียนรีเปลา ?” สุนีย์ถาม

“ไม่มีแม่” โต้งสายหน้า

“งั้นพรุ่งนี้โต้งไปกับแม่หน่อยนะ”

โต้งพยักหน้าอย่างงงๆ

ที่บ้านของหญิง หญิงเปิดกระเป๋าถือเพื่อจัดสิ่งของ เธอเหลือบเห็นถุงกำมะหยี่สีน้ำเงินขนาดเล็กในกระเป๋าถือของเธอ เธอหยิบขึ้นมาดู นี่มันถุงอะไรนะ ? มันไม่ใช่ของเราแน่ แล้วมันมาอยู่ในกระเป๋าเราได้อย่างไร ? เธอลองเปิดถุงออกมาดูเห็นสร้อยคอที่มีจี้รูปหัวใจ เธอทำหน้าแปลกใจ เมื่อเธอดูด้านหลังของจี้เห็นตัวอักษรภาษาอังกฤษ YING นี่มันชื่อเราแน่ หรือว่ามีใครตั้งใจให้สร้อยนี้กับเราแน่ ? มันมาอยู่ในนี้ตั้งแต่เมื่อไร ? หญิงทำหน้างุนงงกับของขวัญที่คาดไม่ถึงนี้ สงสัยเหลือเกินว่าใครเป็นคนให้ของขวัญนี้ แล้วเราควรจะทำอย่างไรดีล่ะ ?

วันรุ่งขึ้นมิวและวงออกัสที่มีคิวถ่ายเอ็มวีเพลงประกอบภาพยนตร์เกาหลีเรื่องใหม่เวอร์ชันภาษาไทยตั้งแต่เช้า มิวและวงออกัสพร้อมตัวกันอยู่ที่สถานที่ถ่ายทำเอ็มวี

ที่บ้านของโต้ง โต้งอยู่ในห้องโทรศัพท์หามิว

“มิว วันนี้เราคงไปดูมิวไม่ได้แล้วล่ะ”

“ไม่เป็นไรโต้ง ไว้วันไหนว่างค่อยมาหาแล้วกัน”

“อืมๆ”

โต้งรีบเดินลงมาชั้นล่างและขึ้นรถ สุนีย์ขับรถพาเขาออกจากบ้าน

ที่โบสถ์คริสต์ เธอและโต้งเดินทางไปยังสุสานแบบคริสต์ซึ่งฝังร่างของกรไว้ เธอวางดอกไม้บนหลุมฝังศพของกร

“กรคะ คุณจะทำอะไรไหมคะถ้าฉันอยากให้จูนเค้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเรา ?”

คำพูดของสุนีย์ทำให้โต้งต้องตะลึง สุนีย์มองหน้าโต้งอย่างอ่อนโยน

“โต้ง โต้งคิดยังไงถ้าที่บ้านจะมีจูนมาอยู่ด้วย ?”

Director's Cut

“ก็ดีคุณแม่” โต้ตอบแบบไม่แน่ใจตัวเองแต่ก็อยากให้อุ้มมาอยู่ด้วย
สุนีย์ยิ้มอย่างมีความสุข
“แล้วพี่จูนเค้าจะว่ายังไงล่ะ ?” โต้ถามอย่างสงสัย
“อาทิตย์หน้าแม่จะคุยกับพี่จูนเค้าเอง โต้อย่าเพิ่งบอกเรื่องนี้กับใครนะ”
โด้งพยักหน้า

“เมื่ออยากให้พี่จูนเค้าเป็นที่แดงหรือ ?”
สุนีย์ส่ายหน้าและยิ้ม
“แดงก็คือแดง จูนก็คือจูน ไม่มีใครมาแทนที่ใครได้หรอก”
“แล้วทำไมแม่ถึงอยากให้พี่จูนมาอยู่ด้วยที่บ้านล่ะ ?”
สุนีย์จึงโด้งเข้ามากอดในอ้อมแขนโดยไม่พูดอะไร

ที่บ้านของหญิง หมาม้า อาเฮีย และหญิงแดงตัวออกจากบ้านแต่เช้าเพื่อไปส่งญาติที่จะไปเรียนต่อต่างประเทศ ทั้งหมดนั่งรถแท็กซี่ไปถึงสนามบินก่อนเวลา บรรดาญาติของหญิงรวมกลุ่มกันอยู่กว่าสิบคน ทั้งหมดคุยกันเรื่องสัพเพเหระ หญิงก็เฝ้ามองฟังเลยเดินเลี้ยวออกมาด้านนอก เธอก็คิดถึงเรื่องของสร้อยคอปริศนาเส้นนั้นอยู่

“อาจ้อ อาหญิงอี้อูตาไปว่าไล่สะบ่อ ? (พี่ หญิงมีผู้ชายมาชอบบ้างรีเปล่า ?)” อาอีของหญิงถามหมาม้า
“อ้ออืม ใจ ยิกยิกอี้อูต่อไหล เตียมเตียมคือ โถ่ยอามิวเชียงกอ (ฉันไม่รู้ วันๆไม่อยู่บ้านเอาแต่ไปดูมิวร้องเพลง)”
“ไ้อัย่า คือ โถ่ยตาไปวเชียงกอ อาเจ็ไบ๊ยกัย ? (หา ไปดูพวกผู้ชายร้องเพลง พี่ไม่กลัวหรือ ?)”
“ไบ๊ยกัยหน่อ เฟ่งอ้ออ่า (ไม่หรอก เพื่อนกัน)”

ที่สถานที่ถ่ายเอ็มวี ผู้กำกับเดินเข้ามาหามิวเพื่ออธิบายบท
“ตามเรื่องมิวต้องร้องเพลงบอกรักแฟน เนื้อเรื่องมีง่ายๆแค่นี้เข้าใจไหม แค่ออกอารมณ์ไปตามเพลง”
“ครับ” มิวตอบอย่างเรียบเฉย
“เฮ้อ แล้วนางเอกเอ็มวีมาหรือยัง ?”
“มาแล้วค่ะพี่ แต่งหน้าอยู่ทางนู้น”
“เดี๋ยวมิวไปแต่งหน้าทำผมพร้อมกันเลยดีกว่า ไปจะได้พูดคุยอะไรกับนางเอกก่อนด้วย จะได้สนิทกันหน่อย”

มิวพยักหน้า
“แล้วคนอื่นๆไปแต่งหน้าทำผมให้เรียบร้อยเลยนะ ไม่ต้องทำอะไรมากวันนี้ เล่นๆไปเหมือนที่เคยเล่นเล่นนั่นเอง”

มิวเดินตามสเตาฟไปแต่งหน้าทำผม เมื่อเดินไปถึงเห็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งนั่งแต่งหน้าอยู่ เขาทักทายทุกคนในกองถ่ายและทักทายผู้หญิงคนนั้น

“สวัสดีครับ เราชื่อมิวนะ”

“หวัดดี เราชื่อ โคนัท”

โคนัทชวนมิวคุยเรื่อยเปื่อยจนทั้งสองแต่งหน้าและทำผมเสร็จ

“คัทๆๆ มิว มิวเอาช็อกอย่างสิ จะหวาน จะก้อรกก้อดิก ไม่ใช่เฉยไร้อารมณ์อย่างนี้”

“ครับๆ ขอโทษครับ”

“เอาใหม่่นะ”

ผ่านไปหลายชั่วโมงการถ่ายทำดำเนินไปเรื่อยจนแดดหมด

“เอาเท่าที่ได้นี้แหละ แดดหมดแล้ว” ผู้กำกับสั่งเลิกกองพลางเก็บของไปถ่ายต่อที่สตูดิโอ

“มิวเงินโคนัทเหรอ ? ถึงเล่นไม่ออก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก”

“แล้วยังไงล่ะ ? หรือว่ามีมิวไม่เคยมีแฟน” โคนัททำหน้าสงสัย

“ทำนองนั้นมั้ง”

“มิวนี่ประหลาดดีเนอะ ถามคำตอบคำ”

“เราไม่ค่อยมีอารมณ์นะ”

“เครียดเหรอ ? มีอะไรคุยกับโคนัทได้นะ”

“ขอบใจนะ”

“เฮ้ย ไอ้มิวน้ำเว้ย กูเอาไว้ให้เดี๋ยวจะได้ขึ้นรถ” เอ็กซ์ตะโกนเรียก

“เอาน้ำใหม่เดี๋ยวเราเอามาให้” มิวมองหน้าโคนัท

“อืม ก็ดีเหมือนกัน” โคนัทยิ้ม

มิวเดินกลับมาพร้อมส่งน้ำให้โคนัท

“ขอบใจนะ มิวนี้สุภาพบุรุษดี”

“เหรอ แล้วนี่กลับยังไงล่ะ ? มีดแล้วนะ”

“อ้อ โคนัทก็มีถ่ายที่สตูดิโอเหมือนกัน”

“มิว โคนัท ขึ้นรถเร็ว” เสียงสเตาฟเรียกให้ขึ้นรถได้

รถตู้คันแรกขนวงออกัสต์ออกไป มิวและ โคนัทขึ้นรถคันหลัง ทั้งสองคุยกันเรื่อยเปื่อยตลอดทาง โทรศัพท์ของมิวดังขึ้น

“ว่าไงโด้ง”

“เหนื่อยไหม ?”

“ก็นิดหน่อยนะ”

“รักษาสภาพด้วยนะ”

Director's Cut

“อืม ขอบใจนะ” มิววางสาย

“มิวมีเพื่อนชื่อ โต้ตั้งด้วยเหรอ ?” โคนัทถามอย่างสงสัย

“อืม ไซ้”

“โคนัทก็มีเพื่อนเก่าชื่อนี้ละ แต่คงไม่ใช่คนเดียวกันหรอกมั้ง”

“ไม่รู้สิ” มิวถอนหายใจพลางหลับตาลง

ที่สตูดิโอ การถ่ายทำเอ็มวียังคงดำเนินต่อไป โดยมีโคนัทเข้าร่วมแจมบ้าง ถ่ายจนถึงตี 3 จึงเสร็จ รถตู้มารับคนที่ไปทางเดียวกัน

มิว เอ็กซ์ และ โคนัทนั่งไปด้วยกัน เอ็กซ์นอนตรงกลางสุด มิวและ โคนัทนั่งเบาะแถวหน้า โคนัทหลับอยู่ มิวเอาผ้าห่มที่อยู่ในรถมาห่มให้โคนัท

โคนัทรู้สึกตัวแต่แกล้งทำเป็นหลับต่อและแอบอมยิ้ม รถมาจอดที่บ้านของโคนัท โคนัทลงจากรถและบอกลาเอ็กซ์ก่อนหันมามองมิว

“ขอบคุณนะ” โคนัทยิ้ม

มิวพยักหน้ารับอย่างงงๆและยิ้ม เอ็กซ์มองหน้ามิวและ โคนัทสลับไปมา ประตुरुถปิดลง โคนัทโบกมือลาจนรถตู้ขับออกไป

“กว่าโคนัทชอบมึงวะ” เอ็กซ์โอดمانั่งเบาะแถวหน้ากับมิว

“เฮ้ย จะบ้าหรือก็แค่คุยกันเยอะสุดเลยสนิทกัน” มิวพูดไปขำไป

“ไม่แน่นอน ไซ้มิว อย่าไว้ใจผู้หญิง มึงอาจไปทำอะไร โคนใจเขาเข้าให้ก็ได้”

“ไม่พูดกับมึงแล้ว ไซ้เอ็กซ์ ไซ้ปากเหม็น”

เอ็กซ์ตบหัวมิวไปที่หนึ่ง รถมาส่งถึงบ้านของมิวเกือบตี 4

ที่บ้านของหญิง หญิงนอนไม่ค่อยหลับได้ยินเสียงรถมาจอดอยู่หน้าบ้านจึงมองออกมานอกหน้าต่างเห็นมิวเดินลงมาจากรถ เธอรีบเดินลงมาหามิว มิวเปิดประตูเข้าบ้าน

“มิวๆ” หญิงเรียกเสียงเบาๆ

หญิงค่อยๆเปิดประตูเพื่อไม่ให้ที่บ้านได้ยินเสียง

“อ้าว หญิงตื่นแล้วหรือ ?”

“เปล่าหรืออก คือหญิงนอนไม่ค่อยหลับนะ” หญิงสายหน้า

“มิว มาที่ห้องหญิงได้ไหม ? หญิงมีอะไรจะคุยด้วย”

“อืม” มิวทำหน้างงๆ

มิวและหญิงเดินเข้าไปที่ห้องของหญิง เธอหยิบสร้อยคอปริศนาให้มิวดู

“สร้อยของหญิงหรือ ?”

“เปล่าหรืออก ของใครไม่รู้ แต่ที่ด้านหลังมีสลักชื่อของหญิงอยู่ด้วย” หญิงชี้ให้มิวดู

“อ้าว แล้วหญิงไปเอามาจากไหน ?”

“เมื่อคืนก่อนหญิงเห็นมันอยู่ในกระเป๋าของหญิงนะ ไม่รู้มันมาอยู่ในกระเป๋าดังแต่เมื่อไร ?”

มิมองสร้อยคออย่างละเอียด ไม่มีอะไรบ่งบอกว่าใครเป็นคนให้

“มิมคิดยังไงล่ะ ?” หญิงถาม

“อืม เก้าอาจจะอยากให้หญิงนะ แต่ไม่กล้าให้ต่อหน้าหญิงก็เลยต้องแอบให้ล่ะ”

“งั้นมิมคิดว่าหญิงควรจะทำยังไงดีล่ะ ?”

“คนให้เค้าคงอยากบอกอะไรบางอย่างกับหญิงนะ ตอนนี่หญิงมีใครรีเปล่า ?”

หญิงส่ายหน้า

“แล้วหญิงพร้อมจะเปิดใจรับคนๆนี้รีเปล่าล่ะ ?”

หญิงอึ้งเหมือนน้ำท่วมปาก ไม่รู้จะพูดอะไร

“คนๆนี้อาจจะเป็นคนที่หญิงกำลังรออยู่ก็ได้ล่ะ”

หญิงนั่งเงียบ

“เราคิดว่าถ้าเค้าตั้งใจให้หญิง หญิงก็ไม่ควรเสียใจปฏิเสธของๆเค้าล่ะ”

หญิงครุ่นคิด

“หญิงลองใส่สร้อยเส้นนี้ดูสิ ถ้าเค้าเห็นหญิงใส่ละก็เค้าคงจะดีใจมากเลยนะ แล้วบางทีหญิงอาจจะได้รู้ว่าใครเป็นคนให้หญิง”

หญิงพยักหน้าและยิ้มอย่างอบอุ่น

วันรุ่งขึ้นมิมมีคิวถ่ายแบบให้กับนิตยสารแฟชั่นชื่อดัง เขามาคนเดียว เขามาถึงที่นี่ตั้งแต่เช้าและรอนางแบบที่จะถ่ายแบบคู่กับเขา โฉนัทเดินเข้ามาและเห็นเขา โฉนัทยิ้ม โบกมือทัก และเดินเข้ามานั่งลงข้างเขา

“มิมมาถ่ายแบบหรือ ?” โฉนัทถามเสียงสดใส

“อืม ใช่” มิมทำหน้าตกใจ

“เราเจอกันอีกแล้วล่ะ”

“อ้าว โฉนัทเป็นนางแบบเองหรือ ?” มิมทำหน้างงๆ

“ใช่” โฉนัทยิ้มพลางพยักหน้า

การถ่ายแบบเป็นไปอย่างราบรื่น ทั้งสองดูเหมือนเป็นมืออาชีพ ใช้เวลาเพียงครึ่งวันก็ถ่ายเสร็จ

“เยี่ยมมาก” ช่างภาพเอ่ยปากชมพร้อมยกนิ้วโป้งให้

มิมและโฉนัทเก็บของเตรียมตัวกลับ

“มิม ว่ารีเปล่า ?”

“ก็ว่างล่ะ”

“โฉนัทก็ว่าง งั้นมิมเดินดูของเป็นเพื่อนโฉนัทหน่อยสิ” โฉนัทยิ้ม

“แต่ว่า....”

“ถ้ามิวไม่ว่างก็ไม่เป็นไร เดินกับโดนัทมันคงน่าเบื่อ โดนัทเดินคนเดียวก็ได้” โดนัททำหน้าบึ้ง
“ไม่ใช่อย่างนั้นนะ คือว่า...”

“งั้นก็แปลว่ามิวไม่ปฏิเสธ โอเคจ้ะเราไปกันเถอะเดี๋ยวจะมีด”

โดนัทดึงแขนมิวออกไป มิวไม่กล้าปฏิเสธออกไปตรงๆจึงต้องเดินเป็นเพื่อน

ที่สยาม มิวและโดนัทเดินเรื่อยเปื่อย ผู้คนต่างมองมา
ที่มิวและโดนัท มิวและโดนัทเดินมาถึงร้านขายของ
เล่น มี “ลูกแก้วตุ๊กตามีถีอไมค์” ไขว่อยู่ (มีลักษณะ
ทรงกลมเหมือนลูกฟุตบอล ใส มีฐานรอง ภายใน
ลูกแก้วมีตุ๊กตามีถีอไมค์ เม็ดพลาสติกขนาดเล็ก
มาก และน้ำอยู่ภายใน ลักษณะคล้ายในรูป) มิวหยุด
เดินและยืนดูอย่างสนใจ

“มิว อยากได้นี้หรือ ?” โดนัทถาม

“อืม” มิวทำหน้าเฉื่อยๆ

โดนัทขมวดคิ้วไล่มิวเชิงสงสัย

“ไม่รู้สิ เพราะมันทำให้เรารู้สึกดีจัง”

มิวตอบโดนัททั้งที่ตาข้างข้างไปที “ลูกแก้วตุ๊กตามีถีอไมค์” เขายิ้มเล็กน้อยแต่สีหน้าเป็นกังวล

ที่มหาวิทยาลัย ช่วงพักเที่ยงหญิงและเพื่อนมหาวิทยาลัยของเธอนั่งกินอาหารอยู่ในโรงอาหาร ทั้งหมดพูดคุย
เรื่องทั่วไป เธอใส่สร้อยเส้นนั้นมาด้วย

“เฮ้ย อีหญิง มึงไปเอาสร้อยมาจากไหนวะ ? สวยวะ” เพื่อนถาม

“ไม่รู้เหมือนกัน มีคนให้มา ไม่ได้ลงชื่อคนให้ด้วย” หญิงทำหน้าอายๆ

“โหย ใครเป็นผู้ชายที่โศกร้ายคนนั้นวะ สงสัยภาวะโลกร้อนคงมาเร็วกว่าที่คิดวะ เลยมีคนเพื่อน”

เพื่อนมหาวิทยาลัยของหญิงหัวเราะกันทั้งโต๊ะ ยกเว้นหญิงที่นั่งอมยิ้มอยู่คนเดียว

ที่สยาม โดนัทชวนมิวเดินเรื่อยเปื่อยจนถึงเย็น

“โดนัท เราไปก่อนนะ วันนี้เรามีซ้อมนะ”

“มิวซ้อมที่ไหนหรือ ? ให้โดนัทไปดูมิวซ้อมด้วยคนนะ” โดนัทยิ้ม

“แต่ เอ่อ เราซ้อมตึกนะ เดี่ยวโดนัทจะกลับบ้านลำบาก” มิวพยายามพูดเลี่ยง

“ไม่เป็นไรหรอก บ้านเราอยู่แถวนี้เอง”

โดนัทคิดว่าเขนมิวและเดินตามมิวไปที่ห้องซ้อมดนตรี

ที่ห้องซ้อมดนตรี วงออกัสท์อยู่กันพร้อมหน้ารวมทั้งโต้งและหญิง มิวเดินเข้ามาในห้องซ้อมดนตรีพร้อมกับโดนัทซึ่งคล้องแขนมาด้วย ทันทีที่เข้ามาทุกคนในห้องซ้อมดนตรีต้องตกตะลึงภาพที่เห็น มิวมองไปที่โต้งโต้งมองไปที่มิวและโดนัท มิวเกาะแขนโดนัทและเดินเคียง

“โดนัท” โต้งมองหน้าโดนัท

“อ้าว โต้ง” โดนัทมองหน้าโต้ง

วงออกัสท์ต้องตะลึงอีกครั้ง โต้งและโดนัทรู้จักกันด้วยหรือ ?

“โดนัทมาทำอะไรที่นี่ ?” โต้งถาม

“แล้วโต้งล่ะ มาทำอะไรที่นี่ ?” โดนัทมองหน้าหญิง

“อ้อ เราอยู่แล้ว”

“เสียรบกวนโดนัทแล้วไง หญิงเป็นแค่เพื่อน” โต้งรีบปฏิเสธ

“แน่ใจจ้ะหรือ ?” โดนัทมองหน้าหญิงอีกครั้ง

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะ” หญิงรีบปฏิเสธ

โดนัทมองหน้าหญิงและเห็นสร้อยที่คอของเธอ

“สร้อยสวยดีนี่ โต้งซื้อให้หรือ ?” โดนัทถาม

วงออกัสท์มองสร้อยที่คอของหญิงและต่างแปลกใจ เอ๊ะชมองหน้าหญิง

“ไม่ใช่ของเราหรอก” โต้งรีบปฏิเสธ

“แล้วโดนัทมาที่นี่ทำไม ?” โต้งถามย้ำอีกครั้ง

“เราก็มาคูมิวซ้อมเพลงนะซี” โดนัทเดินไปยืนข้างมิว

“มิวรู้จักโดนัทด้วยหรือ ?” โต้งทำหน้าสงสัย

“เออ เรารู้จักกันตอนถ่ายเอ็มวีเมื่อวานนี่เอง” มิวทำหน้าเฉยๆ

“โดนัทกำลังคบกับมิวอยู่หรือ ?” โต้งถามอย่างสงสัย

“ใช่” โดนัทตอบอย่างภาคภูมิใจ

วงออกัสท์ในห้องต้องตะลึงราวกับต้องคำสาบ

“โดนัท โดนัทอยู่ๆกับมิวเลย เราขอร้อง” โต้งพยายามอ้อนวอน

“ทำไมล่ะ โต้ง หึงเราหรือ ?”

คำว่า “หึง” ทำให้วงออกัสท์มองหน้าโต้ง

“มันไม่ใช่อย่างนั้นนะ คือว่า...” โต้งพยายามที่จะอธิบายแต่ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร

โดนัทเอามือกอดอกและมองหน้าหญิง

“ทีโต้งทำกับโดนัทก่อนนะ”

“โดนัท วันนั้นเราขอโทษโดนัทแล้วนะ เราเองก็ไม่อยากให้มันเป็นแบบนี้เลย”

โดนัทเบือนหน้าไปทางมิว

“โดนัท เรารู้ว่าเราเป็นฝ่ายผิด แต่ถ้าโดนัทต้องการคบกับมิวเพียงเพื่อเอาชนะเราละก็ เราขอเถอะ มันไม่มีประโยชน์”

คำพูดของโต้งทำให้โดนัทโกรธยิ่งขึ้นไปอีก

“โดนัทไม่ได้ต้องการจะเอาชนะโต้งหรอกนะ แต่โดนัทกับมิวเรากำลังคบกันเป็นแฟนจริงๆ”

คำพูดของโดนัททำให้หัวอกสทท์ในห้องซ้อมต้องซ็อก มิวอึ้งพูดอะไรไม่ออก

“โดนัท มิวเค้าไม่ได้เป็นอย่างที่โดนัทคิดนะ คือมิวเค้า...”

มิวเดินมาและยกมือป้องปากของโต้งเพื่อห้ามโต้งไม่ให้พูด

“โต้ง กลับไปก่อนเถอะนะ” มิวมองหน้าโต้งด้วยสายตาวีงวอน

โต้งหันมองหน้ามิว มิวก็มองหน้าโต้ง โต้งทำหน้าเศร้าอธิบายอะไรไม่ถูก โต้งรู้สึกเหมือนโดนมิวหักหลัง

โต้งเดินออกจากห้องซ้อมคนตรีอย่างรวดเร็ว

“โต้งๆ รอหญิงด้วย” หญิงคว่ำกระเป๋าพลาจวิ่งตาม

โดนัทมองไปที่โต้งและหญิงที่เดินออกไปอย่างสะใจ

ที่บ้านเพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้ง เพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้งและหญิงเกือบสิบคนนั่งกินเหล้ากันอยู่ โต้งเดินเข้ามา

“ไอ้เซี่ยโต้ง มึงหายหัวไปไหนมาตั้งหลายวัน ?” เจ้งถาม (เจ้งเป็นเพื่อน โรงเรียนเก่าของโต้งเพียงคนเดียวที่เรียนที่เดียวและคณะเดียวกับโต้ง)

โต้งนั่งลงในวงเหล้าโดยไม่ได้พูดอะไร

ผ่านไปหลายชั่วโมงเพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้งและหญิงยังคงกินเหล้ากันอยู่ เจ้งมองหน้าโต้ง

“เซี่ย ไอ้โต้ง หญิงไม่มาด้วยหรือวะ ?” เจ้งถาม

โต้งส่ายหน้า

“เซี่ย ปีนี้มึงจบแล้วมึงแล้วมึงจะไปทำอะไรต่อวะ ?” เพื่อนถาม

“ไม่รู้วะ คงหางานทำแถวบ้านมั้ง” โต้งตอบแบบเลียงๆ

“มึงไม่คิดจะเรียนต่อหรือวะ ?”

“ไม่รู้ดี” โต้งส่ายหัว

“มึงเป็นอะไรรีเปล่าวะ ? เห็นหน้าเครียดๆ” เพื่อนอีกคนถาม

“ไม่รู้วะ” โต้งตอบ

โทรศัพท์ของโต้งดังขึ้นหลายครั้ง

“เซี่ย ไอ้โต้งโทรศัพท์มึงนะ” เจ้งพูด

โต้งส่ายหน้าไม่รับโทรศัพท์

ที่บ้านของมิว มิวกลับมาถึงบ้านก็ขึ้นห้องทันที มิวโทรศัพท์หาโต้งแต่โต้งไม่รับสาย มิวรู้สึกผิดที่ไล่โต้งแทนที่จะไล่โดนัท โต้งคงโกรธมาก โต้งคงไม่ให้อภัยแน่ เราจะทำอย่างไรดี ?

มิวเก็บตุ๊กตาไม้ลงกล่อง มิวหยิบรูปถ่ายโต้งและมิวลงมาดูและนำมันใส่กล่องเดียวกับตุ๊กตาไม้ มิวเก็บกล่องไว้ที่ได้เดียว มิวนอนอยู่บนเตียง ความเศร้า ความเหงา ความอ้างว้างเกาะกินใจมิวอีกครั้ง มิวรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวอีกครั้ง

วันรุ่งขึ้นหญิงเดินออกจากบ้านเพื่อไปเรียนที่มหาวิทยาลัย หม่อมมา้ยยืนอยู่หน้าบ้าน หม่อมมา้ยเหลือบเห็นสร้อยคอของหญิง

“อาหญิง ลืออู่่าลือยอะ ? (หญิง มีสร้อยคอด้วยหรือ ?)” หม่อมมา้ยมองหน้าหญิงอย่างสงสัย หญิงตกใจเอามือจับสร้อยคอไว้

“เอ่อ คือ พอดีหญิงเพิ่งซื้อมาหม่อมมา้ย หญิงรีบไปก่อนนะ” หญิงรีบเดินหนีอย่างรวดเร็ว หม่อมมา้ยมองตามหลังหญิง

ที่บริษัท พี่ป๊อกเรียกประชุมมิวและวงออกัสต์เรื่องงานประกาศผลรางวัล “สยาม ไอคอลล บ๊อปปูล่าโหวต ครั้งที่ 3” มีข่าวตามหนังสือพิมพ์และหนังสือบันเทิงซุบซิบทำนองว่าเกิดศึกชิงนาง ระหว่างโต้ง มิว และโดนัท โต้งเห็นข่าวนี้ในหนังสือพิมพ์ด้วย มิวและวงออกัสต์นั่งรออยู่หน้าห้องประชุมเล็ก

“นั่นไงมึง ข่าวมึงมาแล้ว” เอ็กซ์มองหน้ามิวพลางชี้นิ้วไปที่หนังสือพิมพ์

“ข่าวอะไรของมึงวะ ไอ้เอ็กซ์ ?” เพื่อนในวงถาม

“ก็ข่าวไอ้มิวกับโดนัทนะสิ”

วงออกัสต์มองหน้ากันเล็กน้อย

“แล้วมึงเป็นไงมึงวะ ไอ้มิว เดี่ยวนี้ซิมเอาๆ เดี่ยวๆก็ดี เดี่ยวๆก็ซิม” เพื่อนในวงถาม

“ไม่เป็นไรหรอก” มิวตอบอย่างไร้อารมณ์

ที่ห้องประชุมเล็ก พี่ป๊อกเดินทางมาถึงและเดินเข้าไปในห้องประชุมเล็ก มิวและวงออกัสต์เดินตามเข้าไป

“วันนี้พี่มีข่าวดีมาบอกนะ” พี่ป๊อกพูดไปยิ้มไป

“ข่าวดีอะไรหรือครับ ?” มิวทำหน้าสงสัย

“ก็พวกเธอนะสิ รู้ไหมพวกเธอได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลวงดนตรีชายยอดเยี่ยมด้วยนะ”

มิวและวงออกัสต์มองหน้าซึ่งกันและกัน ทั้งหมดต่างแปลกใจและดีใจ

“จริงหรือพี่ ?” มิวถามอย่างดีใจ

“จริงสิ แต่อาจจะยากหน่อยนะ คู่แข่งพวกเธอนะแจ๊จๆทั้งนั้น”

มิวและวงออกัสต์หันมองหน้ากันเอง

“แต่ไม่ต้องห่วงหรอก รางวัลนี้เป็นการให้คะแนนด้วยการโหวตจากแฟนเพลง ถ้าเราทำผลงานดีแฟนเพลงก็โหวตให้มาก แต่ถึงจะไม่ได้ก็ไม่เป็นไร แค่มียี่ห้อพอแล้ว”

มิวและวงออกัสต์ต่างยิ้มดีใจ

“เออเนี่ย เห็นมิวข่าวเรื่องมิวกับโดนัทใช่ไหม ? ดีเลยยิ่งเล่นข่าวนี้เข้าไปรับรองเรตติ้งกระชูดแน่”
วงออกัสต์ต่างยิ้มดีใจยกเว้นมิวที่นั่งเงียบ

ที่บ้านของ โด้ง สุนีย์และ โด้งเตรียมตัวจะกินข้าว เสียงออดที่ประตูหน้าบ้าน

“ใครมานะ ?” สุนีย์ทำหน้าสงสัย

สุนีย์ชะเงอมองไปที่หน้าบ้านเห็นจูนยืนอยู่หน้าบ้าน

“โด้ง จูนมานะ ไปเปิดประตูหน่อยซี”

โด้งเดินไปหน้าบ้านและเปิดประตู จูนเดินเข้าบ้าน จูนไหว้สุนีย์และนั่งที่โต๊ะกินข้าว

“อ้าว จูนทำไมมาไม่โทรมาบอกก่อนล่ะ ?” สุนีย์ถาม

“เมื่อคืนหนูโทรหาโด้งตั้งหลายครั้งไม่มีใครรับสาย หนูนึกว่ามีเรื่องอะไรซะอีกเลยมาหาที่บ้านนะค่ะ” จูน
สีหน้าเคร่งเครียด

โด้งทำหน้างง

“ทำไมโด้งไม่รับโทรจูนล่ะ ?” สุนีย์มองหน้าโด้ง

“ก็ พอดีไม่ได้ยินเสียงนะแม่ กำลังคุยเรื่องรายงานกับเพื่อน” โด้งก้มหน้า

“ช่างมันเถอะค่ะ เออ นานี้มีธุระอะไรกับหนูหรือคะ ?” จูนทำหน้าสงสัย

สุนีย์มองหน้าจูนและยิ้มให้

“จูนฟังให้ดีๆ นะ น้ามีเรื่องสำคัญจะบอกกับจูน”

สุนีย์อธิบายเรื่องที่เธออยากให้จูนมาอยู่บ้านหลังนี้ จูนตกใจมาก สุนีย์และ โด้งพยายามโน้มน้าวให้จูนยอม

“จูน ตอนนี้อยู่ที่ไหน ไม่มีใครแล้วไม่ใช่หรือ ? มาอยู่กับน้าเถอะนะ” สุนีย์จับมือของจูน

“จริงด้วย พี่จูนมาอยู่ที่นี่เถอะนะ” โด้งยิ้ม

จูนลังเลใจ นี่อาจเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในชีวิตของเธอ

“เออ คือ หนูขอเวลาคิดก่อนซักกระยะได้ไหมคะ ?”

สุนีย์และ โด้งยิ้ม

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ถ้าจูนพร้อมเมื่อไรก็ย้ายเข้ามาอยู่ได้เลยนะ” สุนีย์มองหน้าจูนอย่างมีความหวัง

วันรุ่งขึ้น โด้งไม่ได้ไปหามิว แม้มิวโทรศัพท์มาหาหลายครั้งก็ไม่รับสาย โด้งเองรู้สึกน้อยใจกับเหตุการณ์ในวันนั้น อีกทั้งมีเรื่องของจูนเข้ามาอีก และยังสับสนกับข่าวของมิว โด้งรู้สึกว่ามีวเป็นคนดังไปแล้วมิวจะมาสนใจ โด้งทำไม

มิวรู้สึกทุกข์ใจ เขาร้องเพลงไม่ค่อยได้จนวงออกัสท์เป็นห่วง โคนันทั่งข้างเขาและชวนคุยกระหนุงกระหนัง
ราวกับเป็นแฟนกันแต่เขาไม่สนใจ

“มิว มิวไม่สบายรีเปล่า ? เห็นคูชิมๆ” โคนันทถามอย่างห่วงใย

“เปล่าหรือ เราแค่ไม่ค่อยมีอารมณ์จะร้อง” มิวตอบเสียงอ่อนแรง

ที่บ้านของโต้ง สุนีย์และโต้งนั่งกินข้าวอยู่ที่โต๊ะกินข้าว เธอสังเกตเห็น โต้งเปลี่ยนไป

“โต้ง เป็นอะไรรีเปล่า ? ทำไมวันนี้กินน้อยจัง” สุนีย์ถามอย่างเป็นห่วง

“โต้งไม่ค่อยหิวนะแม่”

“ปีนี้โต้งเรียนจบแล้ว โต้งจะทำอะไรต่อล่ะ ? จะทำงานหรือเรียนต่อที่มหาลัยที่แม่ทำงานอยู่ก็ได้นะ”

“ไม่เอานะแม่ โต้งไม่อยากเรียนหรือทำงานที่จุฬา” โต้งปฏิเสธพลางทำหน้าเศร้า

“เออ โต้ง จูนมีโทรมาบ้างไหม ?” สุนีย์ถามอย่างร้อนรน

“ไม่มีนี่แม่” โต้งสายหน้า

โต้งอาบน้ำอยู่ สุนีย์กวาดพื้นอยู่หน้าห้องของโต้ง เธอได้ยินเสียงโทรศัพท์ของโต้งที่อยู่ในห้อง เธอวางไม้
กวาดและเปิดประตูเข้าไปในห้องของโต้งเพื่อรับโทรศัพท์ (เพื่อบางที่อาจจะเป็นของจูน) เธอเปิดดูข้อความ
<เรื่องวันนั้นเราขอโทษ> แมสเสจจากมิว

สุนีย์รู้สึกตกใจเล็กน้อย เธอวางโทรศัพท์ไว้ที่เดิมก่อนเดินออกจากห้องและปิดประตู

หลายวันต่อมาในห้องเรียนของมหาวิทยาลัย มีแท่นวางกระดาษสำหรับวาดภาพอยู่หลายสิบอันอยู่ในห้อง
สุนีย์สอนนักศึกษา นักศึกษาบรรจงวาดภาพ นักศึกษาหญิง 2 คนดูนิยายสารซึ่งมิวและ โคนันทถ่ายแบบขึ้น
หน้าปก

“เฮ้ย นี่แฟนของพี่มิวหรือวะ ?” นักศึกษาหญิงคนที่หนึ่งกระซิบ

“โหย ใครวะ สวยวะ” นักศึกษาหญิงคนที่สองกระซิบ

สุนีย์ได้ยินเสียงจากด้านหลังของเธอ เธอเดินไปหานักศึกษาหญิงทั้งสองคน

“คุยอะไรกัน ?” สุนีย์มองหน้านักศึกษาหญิงทั้งสองด้วยสายตาดู

นักศึกษานักศึกษาหญิงทั้งสองสะดุ้งที่ได้เห็นหน้าของสุนีย์ นักศึกษาหญิงคนที่หนึ่งรีบหยิบนิยายสารซ่อนไว้ด้านหลัง
ของเธอ

“ซ่อนอะไรไว้ ไหนเอาออกมาดูหน่อยซิ”

นักศึกษานักศึกษาหญิงทั้งสองมองมาที่นักศึกษานักศึกษาหญิงทั้งสองคน ทั้งสองมองหน้ากันเล็กน้อย นักศึกษานักศึกษาหญิงคนที่หนึ่งส่ง
นิยายสารให้สุนีย์มือสั่น

สุนีย์หยิบนิยายสารขึ้นมาดู เธอรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยที่ได้เห็นมิวถ่ายแบบคู่กับผู้หญิงราวกับเป็นแฟนกัน เธอ
หยิบนิยายสารไปวางไว้ที่โต๊ะของเธอ

ที่มหาวิทยาลัย โต้แย้งเรียนเสร็จและเดินลงมาจากตึก

“โต้้งๆ” หญิงวิ่งมาอย่างกระหืดกระหอบ

“มีอะไรหรือหญิง?”

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วโต้้ง ตอนนี้มีวเค้า...” หญิงทำหน้าเศร้า

“มีวเป็นอะไร?” โต้้งทำหน้าตกใจ

“คือ ตอนนี้มีวเค้าเป็นไข้ ไม่สบายมาตั้งหลายวันแล้ว”

“แล้วมีวไปหาหมอที่ไหนล่ะ?”

หญิงส่ายหน้า

“มีวเค้าไม่ยอมไปหาหมอ ไม่ว่าใครจะพูดยังไงก็ไม่ยอมไปทำเฉย โต้้งไปช่วยให้พูดหน่อยซี” หญิงพยายามดึงแขนของโต้้ง

โต้้งและหญิงรีบวิ่งออกจากมหาวิทยาลัยและขึ้นรถแท็กซี่เพื่อไปบ้านของมีว

ที่บ้านของมีว โต้้งรีบลงจากรถแท็กซี่และวิ่งตรงขึ้นไปห้องของมีว หญิงวิ่งตามมาด้านหลัง เมื่อถึงหน้าห้องของมีว โต้้งก็เปิดประตู

“มีว” โต้้งตะโกนเสียงดัง

มีวและเอ็กซ์นั่งคุยกันอยู่ ทั้งสองหันหน้ามองหน้าโต้้ง หญิงวิ่งตามมาที่หลังก็พุ่งผลักโต้้งเข้าไปในห้อง เอ็กซ์รีบวิ่งออกมาจากห้องและปิดประตู ตอนนี้ในห้องมีเพียงโต้้งและมีว

โต้้งมองหน้ามีว มีวก็มองหน้าโต้้ง โต้้งพยายามจะเปิดประตูแต่เปิดไม่ได้ เอ็กซ์และหญิงดึงประตูเอาไว้

{ปังๆๆๆ} โต้้งทุบประตูเสียงดัง

“หญิงเปิดประตูเดี๋ยวนี้ล่ะ หญิงโกหกเราใช่ไหม?” โต้้งตะโกนอย่างไม่พอใจ

โต้้งมองไปรอบห้อง บรรยากาศของห้องไม่เหมือนเดิม ตุ๊กตาไม้ รูปถ่ายโต้้งและมีวหายไปหมด หญิงและเอ็กซ์พยายามแนบหูติดกับประตูเพื่อฟังเสียงการสนทนาในห้อง นี่เป็นครั้งแรกที่เอ็กซ์ได้ใกล้ชิดกับหญิงขนาดนี้ เอ็กซ์ยื่นมือโอบไหล่ของหญิงแต่หญิงปิดมือทิ้ง

โต้้งนั่งบนเตียงหันหลังให้ มีว ทั้งสองไม่ได้มองหน้ากันและไม่ได้คุยกันหลายนาที โต้้งลุกขึ้นอีกครั้งพยายามที่จะเปิดประตูอีกครั้งแต่เปิดไม่ได้

{ปังๆๆๆ} โต้้งทุบประตูอีกครั้ง

“หญิงเปิดประตูเดี๋ยวนี้ล่ะ” โต้้งตะโกน

ทันใดนั้นมีเสียงมาจากด้านหลังของโต้้ง

“โต้้ง เรื่องวันนั้นเราขอโทษนะ” มีวพูดเสียงสละอื่น

โต้้งหันหน้ามาทางมีว

“นี่กว่าเราจะไม่มีอะไรคุยกันอีกซะแล้ว” โต้้งพูดอย่างเรียบเฉย

“เราอยากคุยกับโต้้ง” มีวมองหน้าโต้้ง

“เพราะเราไม่ใช่โดนัทใช่ไหม ?” โต้ังพูดอย่างหงุดหงิดแต่ใบหน้าดูเศร้า
“โต้ังเข้าใจผิด มันไม่มีอะไร”
“ใครๆก็พูดได้ว่ามันไม่มีอะไรที่เห็นๆกันอยู่”
“มันไม่มีอะไรจริงๆ เราจะบอกโต้ังทุกอย่างขอแค่โต้ังฟัง....” มิวมองหน้าโต้ังพลางส่งสายตาวิงวอน
“อย่าเลยมิว พอเถอะนะ” โต้ังหันหลังให้มิว
“โต้ัง เรื่องวันนั้นเราขอโทษ เราไม่ได้ตั้งใจจะไล่โต้ัง เพียงแต่ถ้าเราปล่อยให้โต้ังอยู่อาจจะมึปัญหา”
“มิวไม่ต้องขอโทษเราหรอก มิวไม่ได้ทำผิด เราต่างหากที่ผิด” โต้ังมองหน้ามิวด้วยสายตาเรียบเฉย
มิวมองหน้าโต้ังน้ำตาคลอเบ้า
“ถ้าโต้ังไม่ให้โทษเรา เราจะไปร้องเพลงอีก”
“อย่างนะมิว อย่างนะ” โต้ังตกใจ
โต้ังเดินตามเข้าไปกอดมิวไว้
“ถ้าเราไม่มีโต้ังเราคงไม่สามารถร้องเพลงได้อีก” มิวพูดเสียงสะอื้นมากขึ้น
โต้ังเอาหน้าซุกหลังที่หลังของมิว
“มิว เราขอโทษนะ” โต้ังน้ำตาซึม
มิวมองหน้าโต้ังด้วยสายตาเศร้าแต่ก็อ่อนโยน มิวยกมือขึ้นกอดโต้ังกลับเช่นกัน
“ไม่เป็นไรหรอกโต้ัง เราเองต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายขอโทษ”
โต้ังและมิวนั่งอยู่ที่เตียง มิวเล่าเรื่องราวตั้งแต่ตอนพบกับโดนัทครั้งแรกให้โต้ังฟังทั้งหมด โต้ังฟังอย่างตั้งใจ
สายตาอ่อนโยนของมิวมองหน้าโต้ังอยู่ตลอดเวลา
“แล้วมิวจะทำยังไงต่อล่ะ ?”
“ยังไม่รู้เหมือนกัน”
“แล้วเรื่องวงโอเคมัย” โต้ังถาม
“ก็เรื่อยๆแหละ โคนว่าข้างตอนซ้อมเพราะร้องไม่ค่อยออก”
“ทำไมล่ะ ?”
“ไม่ค่อยมีอารมณ์ร้องนะ แต่ก็พยายามเพื่อวง เพราะในวงมีคนอื่นที่พยายามอยู่ด้วยไม่ได้มีเราคนเดียว”
“แล้วโดนัท....”
“ไม่รู้หรอก ก็เหมือนไปเดินเที่ยวกัน”
“แล้วมิวจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไปหรือ ?”
“ไม่รู้เหมือนกัน พี่เค้าขอไว้ พี่เค้ากลัวว่าถ้าเลิกกันตอนนี้อาจมีผลต่ออัลบั้มชุดใหม่”
“อย่างนี้ก็เท่ากับว่ามิวหลอกโดนัทนะซี”
มิวก้มหน้า สีหน้าหมองเศร้า
“โต้ัง ช่วงนี้อ่าเพิ่งไปที่ห้องซ้อมนะ”
“ทำไมล่ะ ?”

“เราไม่อยากให้โต้งเจอหน้ากับโดนัทตอนนี้”
โต้งพยักหน้าอย่างเข้าใจ
“โดนัทมาหาทุกวันเลยหรือ?” โต้งทำหน้าที่สงสัย
“อืม แต่เฉพาะห้องซ้อมนะ ที่บ้านไม่เคยมา”
“งั้นเราก็คือมาหาที่บ้านได้ดิ” โต้งยิ้มอย่างมีความหวัง
มิวพยักหน้าและยิ้ม
“เดือนหน้าจะมีคอนเสิร์ตที่เซ็นทรัล วิลด์นะ ถ้าโต้งว่างไปดูนะ”
“ไว้เราจะไปดูนะ” โต้งยิ้มอย่างมีความสุข
มิวยิ้มอย่างเงินๆ
“แล้ว 2 คนนั่นล่ะ?” โต้งมองไปที่ประตู
“ป่านนี้กลับไปแล้วมั้ง”
โต้งลุกขึ้นและเดินเปิดประตู เอ็กซ์และหญิงหลับพิงประตูอยู่จึงล้มเข้ามาในห้อง เอ็กซ์และหญิงมองหน้าโต้ง
และมิว
“ตกลงคืนดีกันแล้วหรือ?” หญิงทำหน้าที่เงื่อนๆ
“อืม ขอบใจมากนะหญิง เอ็กซ์” มิวยิ้ม
“งั้นเรากลับก่อนนะ พรุ่งนี้ค่อยเจอกัน” เอ็กซ์และหญิง โบกมือลาพลางรีบแผ่นลงชั้นล่าง
“คืนนี้ดีใจมากแล้ว นอนก่อนเถอะ โต้ง” มิวเดินไปจับไหล่ของโต้ง
“อืมๆ”
โต้งล้มตัวลงนอนบนที่นอน มิวเดินอ้อมเตียงไปนอนอีกฝั่ง ทั้งสองมองไปที่เพดาน มิวมองหน้าโต้งและถาม
คำถามที่ยังคาใจอยู่
“โต้ง โต้งหึงเราหรือ?”
“เปล่า”
“หรือว่าหึงโดนัท?” มิวทำหน้าที่สงสัย
“อื้อ ยังไม่ใช่ใหญ่เลย”
“แล้วทำไมโต้ง....”
โต้งมองหน้ามิว
“เราเพียงไม่อยากให้โดนัทต้องเสียใจอีก เราเคยทำให้โดนัทต้องเสียใจมาครั้งนึงแล้ว” โต้งตอบสีหน้าเศร้า

ในห้องของจูน จูนนั่งที่เก้าอี้ เธอเปิดลิ้นชักของโต๊ะที่อยู่ด้านหน้าของเธอและล้วงมือเข้าไปหยิบรูปถ่ายออกมา
ดู รูปถ่ายครอบครัวของโต้ง (รูปถ่ายกร สุนีย์ และ โต้ง ในวัยเด็กตอนไปเที่ยวเชียงใหม่) เธอนั่งมองรูปถ่าย
อย่างพินิจพิจารณา เธอถอนหายใจเล็กน้อยและเก็บรูปถ่ายลงลิ้นชักตามเดิม เธอเดินไปที่ระเบียงและสูบบุหรี่

หลายวันนี้ได้งมหาหามิวที่บ้าน ตึกตาไม้ และรูปถ่ายโด้งและมิวกลับมาอยู่ที่เดิม มิวเร่งแต่งเพลงให้ทำงานคอนเสิร์ต ทั้งสองพูดคุยกันอย่างมีความสุข

“มิว แต่งถึงไหนแล้วล่ะ ?”

“ใกล้จะเสร็จแล้วล่ะ เหลือแค่ท่อนจบเท่านั้นเอง”

“ให้เราช่วยเอาไหม ?” โด้งมองหน้ามิวและยิ้ม

โด้งพยายามช่วยมิวด้วยการกดคีย์บอร์ดไปมั่วๆแต่ดูเหมือนจะเป็นการรบกวนมิวมากกว่า

“ไม่เป็นไรหรอกโด้ง” มิวพูดไปจำไป

“เอ่อ โด้ง มะรินนี่ที่สยามมีจัดฉายหนังเกาหลีสอบล้อมวลชนที่เราร้องเพลงประกอบนะ โด้งว่างไหม ?”

“แล้ว...” โด้งมองหน้ามิว

“อ้อ ไม่ต้องห่วงหรอก โคนัทเค้ามาก็จริง แต่โด้งยืนดูบนสะพานลอยก็ได้ โคนัทไม่เห็นหรอก”

“งั้นเราจะไปนะ” โด้งพยักหน้าดีใจ

มิวยิ้ม ทันใดนั้นเขาก็คิดถึงจูนและหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา

“โด้ง อยากคุยกับพี่จูนไหม ?”

“อืม ก็ดี ไม่ได้คุยตั้งหลายวันนะ” โด้งพยักหน้า

มิวโทรศัพท์หาจูน

ที่พระธาตุคอกสุเทพ จูนพาลูกทัวร์ชาวตะวันตกเดินชม เธอบรรยายประวัติความเป็นมาของสถานที่แห่งนี้ เป็นภาษาอังกฤษ

“ตื๊ด...ตื๊ด” โทรศัพท์ของจูนดังขึ้น

“ว่าไงมิว”

“โทษทีนะพี่จูน พอดีช่วงนี้ผมไม่ค่อยว่างนะครับ เลยโทรหาพี่จูนเข้าไปหน่อย”

“ไม่เป็นไรหรอก พี่เองก็ไม่ค่อยว่างเหมือนกัน”

“พอดีโด้งอยู่กับผมนะ พี่จูนอยากคุยด้วยไหมครับ ?”

“ได้สิ”

มิวยื่นโทรศัพท์ให้โด้ง

“พี่จูนหรอ ผมโด้งนะ”

“จะ ว่าไง”

“เมื่อไรพี่จูนจะเข้ามากรุงเทพอีกล่ะ ?”

“คงเป็นอาทิตย์หน้านะ”

“แม่ฝากถามเรื่องวันนั้นนะ ตกลงพี่จูนว่ายังไง ?”

“อืม พี่ยังไม่ได้ตัดสินใจในเลขนะ ให้อาทิตย์หน้าพี่อาจจะเข้าไปหานะ”

“ครับๆ”

ไต้ย่นโทรศัพท์คืนให้มิว

“ที่จูน ถ้าพี่เข้ามากรุงเทพพี่มาหาผมที่ห้องซ้อมดนตรีก็ได้นะ ผมซ้อมอยู่ที่บริษัท....นะ ใกล้เคียงกับที่ทำงานเก่าของพี่นะ”

“จะ ถ้าพี่ว่างพี่จะแวะเข้าไปเยี่ยมนะ”

สามี-ภรรยาสูงอายุชาวตะวันตกคู่หนึ่งซึ่งเป็นลูกท้าวของจูนเดินมาหาเธอ

“มิว แค่นี้ก่อนนะ”

“ครับๆ”

มิววางสายและมองหน้าไต้ย่นอย่างสงสัย

“น้ำนี้มีฤทธิ์อะไรกับพี่จูนหรือ ?”

ไต้ย่นทำหน้าเล็กน้อย

“เปล่าหรอก แค่แม่อยากคุยกับพี่จูนตามประสาเจ้านายกับลูกน้องเก่าๆ” ไต้ย่นยิ้ม

มิวพยักหน้าอย่างงงๆ

วันรุ่งขึ้น มิวเข้าไปที่บริษัท เขาเอาเพลงที่เพิ่งแต่งเสร็จซึ่งจะใช้เป็นซิงเกิ้ลสำหรับโปรโมทอัลบั้มใหม่มาให้พี่ป๊อกและวงออกัสท์ฟัง

“ยอดเยี่ยมมากมิว พี่ชอบ เพราะมาก” พี่ป๊อกเอ่ยปากชมไม่ขาด

มิวและวงออกัสท์ต่างมีสีหน้าดีใจสุดขีด

“งั้นวันศุกร์นี้เตรียมอัดเพลงนี้ได้เลย” พี่ป๊อกยิ้ม

ที่ห้องพักของจูน จูนเดินมาถึงหน้าห้องแต่ต้องแปลกใจที่ประตูหน้าห้องมีช่อดอกกุหลาบสีแดงสดช่อเล็กแขวนอยู่ที่ลูกบิดประตู เธอหยิบช่อดอกกุหลาบออกมาจากลูกบิดประตู มีการ์ดขนาดเล็กติดอยู่ที่ช่อดอกกุหลาบ เธอเปิดอ่าน

<<ผมขอโทษ>>

จูนรู้โดยทันทีว่าเป็นของใคร

{ก็อากๆ} จูนเคาะประตูห้องของตั้ม

ตั้มแง้มเปิดประตูและยิ้ม

“ดอกไม้นี้ของเธอใช่ไหม ?” จูนชูดอกกุหลาบพลาถมองหน้าตั้มอย่างแข็งๆ

“ครับ” ตั้มยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“พี่บอกเธอแล้วใช่ไหมว่า....”

“ที่จูนครับ วันนี้เป็นวันเกิดของผมครับ ผมอยากให้พี่มาร่วมฉลองวันเกิดของผม”

จูนมองหน้าตั้มอยากแปลกใจ ตั้มเปิดประตูเต็มที่ ในห้องของตั้มก็เหมือนกับห้องของเด็กหนุ่มทั่วไป กลางห้องมีโต๊ะเดี่ยวๆตัวหนึ่ง มีเบาะรองนั่ง 2 ใบวางตรงข้ามกันอยู่บนพื้น บนโต๊ะมีขนมเค้กขนาดเล็กปักเทียน

ขนาดเล็ก 1 เล่ม เทียนถูกจุดอยู่ มีมิด 1 เล่ม งานขนาดเล็ก 2 ใบ และซ่อม 2 คัน ต้มเดินเข้าไปและนั่งบนเบาะ
เธอเดินตามเข้าไปในห้องและนั่งลงบนเบาะฝั่งตรงข้ามเธอก่อนวางดอกไม้กลาบไว้ข้างตัว

“วันนี้เป็นวันเกิดของเธอหรือ?” จูนทำหน้าสงสัย

“ครับ” ต้มยิ้ม

“โทษทีนะ พี่ไม่รู้”

“ไม่เป็นไรครับพี่”

จูนมองไปที่ขนมเค้ก เทียนยังติดไฟอยู่

“งั้นก็อธิษฐานซะ เดี่ยวเทียนจะดับก่อน”

ต้มพยักหน้าและอธิษฐานในใจก่อนเป่าลมดับเทียน

หลังจากจูนและต้มกินเค้กเสร็จจูนลุกขึ้นยืนและมองไปรอบห้อง เธอมองไปที่โต๊ะเขียนหนังสือและเห็น
กรอบรูปวางอยู่ ในกรอบรูปมีรูปถ่ายระหว่างต้มในวัยเด็กในชุดนักเรียนมัธยมต้นและผู้หญิงคนหนึ่งในชุด
นักเรียนมัธยมปลาย เธอมองดูรูปถ่ายอย่างพิถีพิถัน ต้มลุกขึ้นยืนและเดินมาด้านหลังของจูน

“พี่สาวผมเองครับ” ต้มมองหน้าจูน

“อืม พี่เธอสวยดีนะ” จูนยิ้ม

จูนมองไปด้านหลังของกรอบรูปและเห็นตุ๊กตาผ้า (มี
ลักษณะกำลังระหว่างคนกับลิง ขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือ
เล็กน้อย สีน้ำตาล ไม่ค่อยเรียบร้อย ลักษณะคล้ายใน
รูป)

“ของพี่สาวผมเองครับ”

จูนหยิบตุ๊กตาผ้าขึ้นมาดู

“ตอนที่พี่ผมเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย พี่ผมแอบชอบ
ผู้ชายคนหนึ่งในห้องนะครับ” ต้มยิ้ม

“พี่ผมเลยเย็บตุ๊กตาตัวนี้เพื่อเป็นของขวัญวันเกิดเค้า”

“แต่พอเย็บเสร็จมันก็กลายเป็นแบบนี้” ต้มพูดไปขำไป

“พี่ผมอายมากเลยไม่กล้าให้ พี่ผมจะเอามันไปทิ้ง แต่ผมขอเอาไว้”

ต้มหยิบตุ๊กตาผ้าจากมือของจูน

“ผมบอกพี่ผมว่า “ถึงมันอาจดูไม่สวยสำหรับคนอื่น แต่สำหรับผมมันสวยดี”....” ต้มยิ้ม

“เธอคงรักพี่เธอมากเลยนะ” จูนยิ้มอย่างอบอุ่น

“ครับ”

จูนมองหน้าต้ม สีหน้าของต้มเศร้าลง

“พี่ผมก็รักผมมากเหมือนกัน”

“ตอนที่ผมยังเด็กผมมักจะ โคนป่าตีเป็นประจำ เวลาป่าตีผมแม่แต่มีก็ยังไม่กล้าห้าม แต่พี่ของผมจะช่วยผมทุกครั้ง”

“มีอยู่ครั้งนึงพี่ผมช่วยกันตัวผมไม่ให้ โคนป่าตีจนต้องหยุดเรียนตั้งหลายวันเพราะขาลายไปหมด”
จูนมองตั้มอย่างอบอุ่น เธอสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่เธอไม่เคยมี

“แล้วตอนนี้พี่เธออยู่ไหนแล้วละ ?”

“พี่ผมตายไปแล้วครับ”

จูนรู้สึกตกใจ

“พี่เสียใจด้วยนะ”

ตั้มพยักหน้า จูนมองเห็นน้ำในตาของเขา

“เกิดอะไรขึ้นหรือ ?”

“เป็นความผิดของผมเองครับพี่”

จูนมองหน้าตั้มอย่างสงสัย

“ถ้าวันนั้นผมไม่โทรเรียกพี่มารับผม พี่ผมก็คงไม่...” ตั้มพูดเสียงส่ออื่น

ตั้มมองหน้าจูนอย่างเศร้าหมอง

“คืนนั้นผมอยู่ที่บ้านของเพื่อน ตอนนั้นดึกแล้วและฝนตกหนักด้วย พอตีพี่ผมยังอยู่มหาลัยใกล้กับบ้านเพื่อนผม ผมโทรบอกให้พี่ผมขับรถมารับผมที่บ้านเพื่อน” ตั้มพูดเสียงส่ออื่นมากขึ้น

จูนมองหน้าตั้มอย่างเห็นใจ

“ผมรออยู่ตั้งนานพี่ผมก็ยังไม่มารับซักที ผมโทรหาพี่ตั้งหลายครั้ง แต่ก็ไม่มีใครรับสาย”

“ซักพักตำรวจก็โทรมาหาผม” ตั้มเริ่มน้ำตาไหลออกมา

“ตำรวจบอกผมว่าเกิดอุบัติเหตุรถพุ่งพลิกคว่ำทับรถของพี่สาวผม พี่ผมเสียชีวิตอยู่ในรถ”

จูนรู้สึกใจหาย

“หลังจากนั้นป่า มี และผมไปรับศพพี่ผมที่โรงพยาบาล ผมแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองว่าศพที่ตรงหน้าคือพี่สาวของผม”

จูนน้ำตาคลอเบ้า

“มี่าผมเป็นลมอยู่ตรงนั้น ผมกับป่าต้องช่วยกันพุงมี่าออกมา”

จูนจับไหล่ของตั้มอย่างอ่อนโยน

“มันเป็นอุบัติเหตุนะตั้ม มันไม่ใช่ความผิดของเธอหรอก”

“ไม่จริงหรอกครับพี่ มันเป็นความผิดของผม”

“ตั้งแต่ผมมาเรียนที่นี่ผมไม่เคยฉลองวันเกิดเลย ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมจัด” ตั้มมองหน้าจูนพลางยิ้ม

“เมื่อกี้ผมอธิษฐาน แก้วว่ากันว่าถ้าได้อธิษฐานในวันเกิดจะได้ตามที่ปรารถนา”

จูนมองตาของตั้ม แววตาของเขาเปี่ยมไปด้วยความหวัง

“แล้วเธอชิวฐานอะไรล่ะ ?”
ตั้มยิ้มโดยไม่ได้พูดอะไร

ที่ห้องของจูน จูนเดินกลับมาที่ห้อง เธอนั่งที่เก้าอี้และเปิดลิ้นชักของโต๊ะที่อยู่ด้านหน้าของเธอ เธอล้วงมือเข้าไปหยิบรูปถ่ายครอบครัวของโต้งออกมาดูและคิดถึงเรื่องของตั้ม เธอรู้สึกว่าการราวของตั้มช่างคล้ายกับครอบครัวของโต้งที่ต้องสูญเสียกันไป บางทีเรื่องของตั้มอาจทำให้เธอคิดอะไรบางอย่างได้ หรือว่านี่เป็นพรหมลิขิต ?

วันรุ่งขึ้นมีการจัดฉายภาพยนตร์เกาหลีสื่อมวลชนที่สยาม มีนักข่าวและแฟนคลับของวงออกัสท์มาเป็นจำนวนมาก แฟนคลับบางคนถือป้ายรูปมิวและสมาชิกวงออกัสท์คนอื่นๆ บางคนถือป้ายตัวอักษรชื่อมิว ชื่อสมาชิกวงออกัสท์ทั้งภาษาไทยและอังกฤษจนดูเหมือนเป็นงานมินิคอนเสิร์ต แม้ว่าจะเป็นการแถลงข่าวเปิดตัวภาพยนตร์แต่นักข่าวและแฟนคลับกลับมุ่งความสนใจไปที่เรื่องของมิวและโดนัทเสียมากกว่า มิวและวงออกัสท์ขึ้นเวทีเตรียมร้องเพลงประกอบภาพยนตร์ในเวอร์ชันภาษาไทยต่อหน้าแฟนคลับ โดนัทนั่งอยู่เก้าอี้แฟนคลับแถวหน้าสุด แฟนคลับส่งเสียงกรี๊ดเชียร์ลั่น โดนัทส่งยิ้มให้มิว มิวยิ้มตอบ มิวมองขึ้นไปบนสะพานลอย มิวเห็นโต้งและหญิงยืนมองและโบกมือให้ มิวยิ้มทักทาย โดนัทเห็นมิวมองขึ้นไปบนสะพานลอยจึงหันหลังมอง โต้งและหญิงรีบหันหลังหลบ

หลังร้องเพลงเสร็จพิธีกรเชิญดาราราชาย-หญิงซึ่งเป็นผู้สัมภาษณ์ประกอบเป็นภาษาไทยขึ้นพูด จากนั้นจึงเชิญมิวและวงออกัสท์ขึ้นพูดด้วย ตลอดเวลาที่พิธีกรสัมภาษณ์โต้งและหญิงมองหน้ามิวตลอด

“รู้สึกอย่างไรที่ได้ร้องเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องนี้ครับ ?” พิธีกรถามมิว

“ผมและวงออกัสท์ทุกคนรู้สึกเป็นเกียรติอย่างมากครับ และหวังว่าทุกคนคงจะชอบเพลงและภาพยนตร์เรื่องนี้นะครับ”

“อยากฝากอะไรกับแฟนคลับไหมครับ ?”

“สำหรับงานคอนเสิร์ตที่จะมีขึ้นเดือนหน้าที่เซ็นทรัล เวิลด์ พวกเราวงออกัสท์ก็จะไปร่วมด้วยนะครับ แฟนคลับทุกคนต้องไม่พลาดนะครับ เพราะเราจะมีเปิดตัวซิงเกิ้ลใหม่สำหรับอัลบั้มหน้าด้วยครับ”

แฟนคลับส่งเสียงกรี๊ดดังลั่น

“และพิเศษสำหรับวันนี้ นอกจากจะมีการสัมภาษณ์แล้ว เรายังมีบิกเซอร์ไพรส์สำหรับแฟนคลับวงออกัสท์ทุกๆคนด้วยครับ” พิธีกรพูด

แฟนคลับส่งเสียงฮือฮาอย่างแปลกใจ มิว โดนัท และวงออกัสท์มองหน้ากันอย่างสงสัย

“เมื่อคืนทางบริษัทต้นสังกัดวงออกัสท์เพิ่งจะบอกกับผมว่า เมื่อเช้านี้เองทางบริษัทเพิ่งได้รับการยืนยันจากค่ายเพลงที่เกาหลี่ หลังจากงานคอนเสิร์ตครั้งนี้วงออกัสท์จะบินไปเซ็นสัญญาเป็นศิลปินในสังกัดของบริษัทแห่งนี้ พวกเค้าทั้งหมดจะได้เป็นศิลปินเต็มตัวที่เกาหลี่ภายในปีหน้าครับ”

แฟนคลับและวงออกัสท์ส่งเสียงร้องอย่างดีใจ มีเพียงโต้งและมิวที่รู้สึกซึ้งค มิวหันไปมองหน้าโต้งที่สะพานลอย โต้งมองหน้ามิวด้วยสายตามึนงง

มิวและโดนัทเข้าชมภาพยนตร์ร่วมกับผู้ชมคนอื่น ๆ โคนัทนั่งข้างมิว มิวไม่มีกระจิตกระใจที่จะดูภาพยนตร์ มิวรู้สึกเป็นกังวล ไม่รู้ว่าโต้งจะคิดอย่างไรกับเรื่องนี้ ?

หลังภาพยนตร์ฉายจบมิวรีบเดินออกจากโรงภาพยนตร์ เหลือเพียงโดนัทที่ให้สัมภาษณ์กับนักข่าวเพียงลำพัง มิวมองไปที่สะพานลอยและมองหาโต้งแต่ก็ไม่พบใคร ยิ่งใกล้วันงานคอนเสิร์ตมิวและวงออกัสท์ต้องซ้อมทุกวันทำให้มิวและโต้งไม่มีเวลาได้คุยกัน

ที่บ้านเพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้ง โต้ง หญิง และเพื่อนมหาวิทยาลัยของทั้งสองนั่งกินเหล้า ทั้งหมดพูดคุยกันอยู่ โต้งนั่งซึมอยู่ในวงเหล้าคนเดียว โต้งรู้สึกเหมือนกลับไปอยู่คนเดียวอีกครั้ง โต้งคิดไม่ออกว่าควรจะทำใจหรือไม่ ? หากมิวไปเกาหลีแล้วโต้งและมิวคงไม่มีวันได้อยู่ด้วยกันอีก

หญิงนั่งคุยกับเพื่อนมหาวิทยาลัยของเธอ

“เฮ้ย อีหญิงตกลงมีรูปร่างว่าใครให้สร้อยมึงวะ ?” เพื่อนถามหญิงอย่างเมามาย

“กูก็ไม่รู้วะ” หญิงส่ายหน้าอย่างเซ็งๆ

“สงสัยกูว่ามึงถูกหลอกแล้ววะ มีย่างที่ไหนจนปานนี้แล้วมันยังไม่ออกมาบอกว่าเป็นคนให้วะ” เพื่อนอีกคนมองหน้าหญิงอย่างสงสัย

หญิงจับสร้อยที่คอ แหวดตาเธอเหมือนคนสิ้นหวัง ใครเป็นคนให้กันนะ ? หรือว่าเราจะถูกหลอก ?

หลายวันต่อมามิวออกมาว่ามิวและโดนัทจะหมั้นกันก่อนที่มิวและวงออกัสท์จะเดินทางไปเซ็นสัญญาที่เกาหลี มิวและวงออกัสท์ตกใจกับข่าวนี้มาก โคนัทรู้สึกดีใจเป็นที่สุดแต่มิวกลับรู้สึกตรงข้าม

ที่มหาวิทยาลัย มิวและเอ็กซ์ยืนอยู่หน้าห้องเรียน มิวโทรศัพท์หาพีป็อก

“พีป็อก พี่เห็นข่าวรึยังครับ ?” มิวถามอย่างร้อนรน

“ใจเย็นๆนะมิว มันเป็นแค่ข่าวลือนะ พี่ชี้แจงไปแล้ว ตอนนี้มิวอย่าเพิ่งให้สัมภาษณ์ใครนะ”

“ครับๆ”

ตลอดทั้งวันมีนักข่าวโทรศัพท์หามิวเพื่อขอสัมภาษณ์เรื่องข่าวสายแทบใหม่จนมิวต้องปิดเครื่อง

ที่มหาวิทยาลัย โต้งเพิ่งรู้ว่าตอนบ่ายพยายามโทรศัพท์หามิวหลายครั้งแต่ไม่มีสัญญาณ โต้งรู้สึกร้อนรนไม่แพ้มิว โต้งคิดว่าถึงเวลาที่จะต้องยุติเรื่องนี้

ที่สนามบิน จูนเพิ่งส่งลูกทัวร์ชาวตะวันตกของเธอขึ้นเครื่องบินเสร็จ เธอโทรศัพท์หามิว

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...”

จูนคิดว่ามิวคงไม่ว่างจึงวางสายและเดินออกจากสนามบินไปหามิว

ที่สยาม ไต้งเดินอยู่บนฟุตบาทอย่างเร่งรีบไปที่ห้องซ้อมดนตรีโดยไม่ได้บอกมิวล่วงหน้า เป้าหมายของไต้งไม่ใช่มิวแต่เป็นโดนัท ไต้งตัดสินใจที่จะเล่าความจริงทั้งหมดให้โดนัทฟังก่อนที่เรื่องจะบานปลายมากไปกว่านี้ ไต้งหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าทางเกงเพื่อจะโทรศัพท์หามิว ทันใดนั้น ไต้งมองไปยังฝั่งตรงข้ามถนนเห็นหลังโดนัทไวกว

“โดนัท” ไต้งตะโกนเรียกแต่โดนัทไม่ได้ยิน

จูนมาถึงสยามและเดินไปหามิวที่ห้องซ้อมดนตรี เธอเห็นไต้งกำลังจะวิ่งข้ามถนนอยู่ไกลๆ

“ไต้ง” จูนตะโกนเรียกแต่ไต้งไม่ได้ยิน

รถจอดริมฟุตบาทเป็นแถวยาว ไต้งรีบวิ่งข้ามถนนผ่านช่องว่างระหว่างรถเพื่อให้ทันโดนัท รถที่จอดอยู่เป็นรถบรรทุก 6 ล้อ พอดีมีรถตู้วิ่งมาด้วยความเร็ว ไต้งรีบวิ่งโดยมองไม่เห็นรถตู้ที่วิ่งมา รถตู้พุ่งเข้าชน ไต้งอย่างแรง

{โครม}

ร่างของไต้งกระเด็นไปหลายเมตร หัวฟาดพื้น โทรศัพท์ของเขากระเด็นตกพื้นจนแตกละเอียดกระจายไปทั่วพื้นถนน

“กรี๊ด คนถูกรถชน” คนที่เดินอยู่ตะโกนเรียกคนช่วย

จูนเห็นเหตุการณ์ เธอรีบวิ่งไปดูร่างของไต้งที่สลบเมื่อตกถนนและอุ้มตัวไต้งขึ้นมา

“ไต้งๆๆๆ” จูนพยายามจะปลุกไต้ง

ไต้งไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองแต่อย่างใด

“ช่วยด้วยค่ะ ใครก็ได้ช่วยเรียกรถให้หน่อยค่ะ” จูนร้องขอความช่วยเหลือ

ที่โรงพยาบาล ไต้งถูกนำตัวเข้าห้องฉุกเฉิน เขายังคงแน่นิ่งไม่ได้สติ จูนยืนรออยู่หน้าห้องฉุกเฉิน สักครูแพทย์เดินออกมาจากห้องฉุกเฉินและเดินมาหาจูน

“คนไข้เสียเลือดมากนะครับ เส้นเลือดฉีกขาด หมอจำเป็นผ่าตัดด่วนครับ คุณเป็นญาติของคนไข้หรือเปล่าครับ?”

“ดิฉันเป็นเพื่อนนะค่ะ” จูนส่ายหน้า

“เราต้องการติดต่อญาติให้มาเซ็นยินยอมการผ่าตัดนะครับ คุณติดต่อพวกเขาได้ไหม?”

“ลองดูที่โทรศัพท์เค้าได้ไหมค่ะ?”

“โทรศัพท์ของคนไข้แตกละเอียดเลยครับ เราหาซิมการ์ดของคนไข้ไม่เจอ” แพทย์ส่ายหน้า

“เอ่อ งั้นดิฉันจะลองดูค่ะ”

จูนรีบโทรศัพท์หามิว เธอไม่มีเบอร์โทรศัพท์ของสุนีย์

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...”

มียังคงปิดโทรศัพท์อยู่ จูนร้อนรนมากไม่รู้ว่าติดต่อหาใครดี พยายามเดินออกมาจากห้องฉุกเฉิน

“คุณพยาบาลค่ะ” จูนเรียกพยาบาล

“ดิฉันเซ็นให้เองค่ะ”

“คุณเป็นอะไรกับคนไข้ค่ะ ?”

“เค้าเป็นน้องชายดิฉันเองค่ะ”

“มันเดี๋ยวตามขึ้นมาเซ็นเอกสารทางนี้นะคะ” พยาบาลนำทางจูน

ที่ริมฟุตบอล มิวและวงออกัสท์เพิ่งซ้อมดนตรีเสร็จ โฉนทกลับบ้านไปแล้วหลายชั่วโมง วงออกัสท์ต่างแยกย้ายกลับบ้าน เหลือเพียงมิวและหญิง มิวล้วงมือหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกงและเปิดโทรศัพท์ โทรศัพท์ของเขาดังขึ้น

“พี่จูนมีอะไรหรือ พอดีผมเพิ่งเปิดเครื่องนะ”

“มิว ไต้งถูกรถชน ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล มิวติดต่อนานี้ได้ไหม ?”

“อะไรนะ ไต้งถูกรถชนหรือ” มิวซ้อคตะโกนเสียงดัง

หญิงตกใจมองหน้ามิว

“ใช่ รีบติดต่อนานี้ด่วนเลยนะ”

“แต่ผมไม่มีเบอร์ของนานี้ล่ะครับ” มิวรู้สึกมิน

“แล้วตอนนี้ไต้งอยู่ที่ไหนครับ ?” มิวถามต่อ

“อยู่.....นะ รีบมาเลยนะ”

“ครับๆ” มิวรีบวางสาย

ที่โรงพยาบาล จูนนั่งอยู่ที่เก้าอี้เพื่อรอมิว เธอกำลังครุ่นคิด เธอตัดสินใจเดินไปหาพยาบาลที่เคาท์เตอร์

“คุณพยาบาลค่ะ ช่วยอะไรดิฉันหน่อยได้ไหมคะ ?”

“อยากให้ช่วยอะไรคะ ?”

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงมิวและหญิงมาถึงที่โรงพยาบาล

“พี่จูน ไต้งเป็นยังไงบ้างครับ ?” มิวถามอย่างร้อนรน

“ไม่ต้องห่วงนะ หมอบอกว่าไต้งปลอดภัยแล้ว”

“แล้วติดต่อนานี้ได้รึยัง ?” จูนถามกลับ

“ติดต่อได้แล้วครับ พอดีนานี้เป็นอาจารย์อยู่ที่มหาลัยผมเลยให้เพื่อนๆช่วยหาเบอร์ให้ นะครับ”

จูนพยักหน้าให้มิวและมองหน้าหญิงอย่างสงสัย

“ชื่อหญิงครับ อยู่แถวบ้านผมและเรียนที่เดียวกับไต้งครับ หญิงนี่พี่จูน” มิวมองหน้าจูนและหญิง

จูนและหญิงไหว้ซึ่งกันและกัน

“ทำไมไต้งถึงถูกรถชนล่ะครับ ?” มิวถาม

Director's Cut

“พี่เห็น โต้งเค้ากำลังข้ามถนน โต้งเค้าคงมองไม่เห็นรถนะเลยถูกรถชน”

มิวสีหน้าเป็นกังวล

“มิว ใจเย็นๆนะ พี่ว่าไปหาอะไรรองท้องก่อนเถอะ”

จูนและหญิงเดินไปซื้อกาแฟและขนม มิวนั่งอยู่ตรงเก้าอี้ มิวรู้สึกสับสนไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น จูนและหญิงเดินกลับมาหามิว ทันใดนั้นสุนัขก็โผล่เข้ามา

“จูนๆ โต้งเป็นยังไงบ้าง ?” สุนัขถามอย่างร้อนรน

“ปลอดภัยแล้วค่ะ ไม่ต้องห่วง”

จูน มิว และหญิงยกมือไหว้สุนัข มิวไม่กล้าสบตาสุนัข

ภาพในอดีตปรากฏขึ้นต่อหน้ามิวอีกครั้ง ภาพตอนที่สุนัขมาหาเขาถึงที่บ้านเพื่อขอให้เขายุติความสัมพันธ์กับโต้ง เขาก็มองหน้าไม่พูดอะไร จูนแนะนำหญิงให้สุนัขรู้จัก

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงแพทย์เดินออกมาจากห้องผ่าตัด สุนัข จูน มิว และหญิงกรูเข้าไปหาแพทย์

“ตอนนี้คนไข้ปลอดภัยแล้วนะครับ หมอต่อเส้นเลือดและเส้นเอ็นที่ขาดให้แล้ว บาดแผลตามร่างกายหมอให้พยาบาลทำแผลให้อยู่ คนไข้ศีรษะแตก สมองอาจได้รับความกระทบกระเทือน แต่ไม่มีอาการบวม หมอเอ็กซเรย์แล้วไม่พบอาการผิดปกติ อวัยวะภายในได้รับการกระทบกระเทือน คนไข้เสียเลือดมาก ยังไงเดี๋ยวทำแผลเสร็จอาการน่าจะดีขึ้น คอยเฝ้าระวังอาการทางสมองที่ตรวจไม่พบเท่านั้นเอง” แพทย์พูด

“คืออะไรคะอาการทางสมองที่ตรวจไม่พบ ?” สุนัขถามอย่างร้อนรน

“ถ้าคนไข้ไม่ฟื้นหรือไม่รู้สึกตัวภายใน 7 วัน คนไข้อาจจะเป็นเจ้าของนิทราได้ครับ แต่โอกาสมิไม่สูงหรอกครับ หมอขอให้พวกคุณอย่าวิตกกังวลมากนะ หมอขอตัวก่อนนะครับ” หมอพูดพลางเดินจากไป สุนัข จูน และหญิงเริ่มรู้สึกกังวล มิวเห็นว่าโต้งปลอดภัยจึงขอตัวกลับบ้านพร้อมหญิง มิวและหญิงไหว้ลา สุนัขและจูน

“ขอบใจนะมิว” สุนัขมองหน้ามิว

มิวพยักหน้าตอบแต่ไม่กล้าสบตาสุนัข เขาก็มองหน้าและเดินออกไปพร้อมหญิง

“เดี๋ยวก่อนสิมิว” สุนัขเรียก

มิวหยุดกึกและหันหน้ากลับมา จูนและหญิงมองไปที่สุนัขอย่างกังวลว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

“นั่งลงก่อนสิ น้ามีอะไรจะคุยด้วย”

จูน สุนัข มิว และหญิงนั่งเก้าอี้เรียงตามลำดับ สุนัขมองหน้ามิวแต่มิวก็มองหน้าไม่กล้าสบตาสุนัข

“มิว มิวยังคบกับโต้งอยู่ใช่ไหม ?” สุนัขถาม

มิวพยักหน้าช้าๆ

“แล้วมิวคบกับโต้งในฐานะอะไร ?” สุนัขถามต่อ

คำถามเดิมจากคนเดิมพุ่งแทงที่หัวใจของมิวอีกครั้ง จูนและหญิงตกใจกับคำถามของสุนีย์ มิวก้มหน้าพูดอะไรไม่ออก น้ำตารินไหลออกมาจากตาทั้งสองข้างของมิว สุนีย์ยื่นมือไปที่หน้าของมิวและหันหน้าของเขาให้มองหน้าเธอ สุนีย์มองหน้ามิวด้วยสายตาเอ็นดูและดึงเขามาอยู่ในอ้อมกอด

“มิว น้ำขอโทษนะ”

มิวในอ้อมกอดของสุนีย์ร้องไห้ออกมาไม่หยุด ภาพที่ปรากฏต่อหน้าทำให้จูนและหญิงแทบกลืนน้ำตาไม่อยู่

ที่บ้านของมิว มิวกลับมาถึงก็ขึ้นไปอยู่บนห้องที่มีดสนิทไม่เปิดไฟเลยแม้แต่ดวงเดียว มีเพียงแสงไฟจากถนนที่ลอดเข้ามาเท่านั้น มิวมองดูตุ๊กตาไม้และรูปถ่ายโต้้งและมิว มิวหยิบตุ๊กตาไม้ขึ้นมาดู

“อย่าเป็นอะไรนะโต้้ง” มิวพูดกับตุ๊กตาไม้

มิวบรรจงวางตุ๊กตาไม้ที่เดิม เขาผลอกลับไป

วันรุ่งขึ้น ช่วงบ่ายเอ็กซ์และหญิงตะโกนเรียกมิวจากหน้าบ้านของมิว มิวสะลึมสะลือลุกขึ้นจากเตียงและเดินลงมาเปิดประตูให้ เอ็กซ์และหญิงเดินเข้าบ้าน

“หญิงเล่าให้กูฟังหมดแล้ว มึงไหวป่าววะ ?”

“ไม่เป็นไรหรอก” มิวตอบเสียงอ่อนแรง

“แล้วที่วงเป็นไง ?”

“ก็โอเค” เอ็กซ์พูดอีกอึก

“แต่มิวเป็นแบบนี้ยังจะให้ไปอีกหรือ ?” หญิงถามเอ็กซ์เสียงแข็ง

“เราจะไปนะหญิง เราต้องไป” มิวมองหน้าเอ็กซ์และหญิง

“ถ้ามึงไม่ไหวก็ไม่ต้องไปหรอก กูลาที่เขาคูให้ก่อนก็ได้ มีเวลาอีกตั้งหลายวัน” เอ็กซ์มองหน้ามิวอย่างห่วงใย

“ไม่เป็นไรกูจะไป บอกพี่ด้วยว่าวันนี้กูขอลาอีกวันนึง พรุ่งนี้กูไปซ้อม” มิวพูดอย่างหนักแน่น

“ก็อย่างนั้นแหละ พี่เขาเรียกซ้อมไปเรื่อยๆจนกว่าจะถึงวันงานนะ นี่เขาให้อาบน้ำมาให้มึงด้วย”

มิวรับตัวไป

“เดี๋ยวเอ็กซ์กับหญิงจะไปโรงพยาบาล มิวรีบไปอาบน้ำแต่งตัวเถอะ” หญิงพูด

“อืมๆ”

มิวเดินขึ้นไปบนบ้านอาบน้ำและแต่งตัว ทั้งหมดขึ้นรถแท็กซี่ไปโรงพยาบาล

ที่โรงพยาบาล มิว เอ็กซ์ และหญิงเดินขึ้นไปเยี่ยมโต้้งที่ห้องไอซียู ปรากฏว่ากลายเป็นห้องว่าง มิววิ่งไปถามพยาบาลที่อยู่เคาท์เตอร์

“คนไข้ห้องไอซียูไปไหนแล้วครับ ?”

“ตอนนี้เค้าย้ายไปอยู่ห้องพิเศษ ..... แล้วค่ะ” พยาบาลชี้ไปที่ห้อง

“ขอบคุณครับ”

มิว เอ็กซ์ และหญิงรีบไปที่ห้องพิเศษ สุณีย์ จูน เจ้ง และเพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้งและหญิงอยู่ในห้อง โต้งยังสลบอยู่ที่ข้อมือมีผ้าพันแผลพันอยู่และถูกห้อยไว้ ตามเนื้อตัวมีรอยแผลอยู่ประปราย ที่หน้าผากมีรอยเขียวมม่วงอยู่วงใหญ่ มิวเห็นสภาพของโต้งก็วิ่งไปครู่หนึ่ง หญิงกับเอ็กซ์ยกมือไหว้สุณีย์และจูน มิวที่ตั้งสติได้ยกมือไหว้ตามที่หลัง

“แล้วโต้งเป็นยังไงมั่งคะ ?” หญิงถามอย่างห่วงใย

“หมอเห็นว่าอาการเค้าดีขึ้น หายใจเองไหวแล้วเขาเลยให้มาพักฟื้นห้องนี้ได้” สุณีย์ตอบ

“แล้วโต้งรู้สึกตัวมั่งไหมครับ ?” มิวถามอย่างเป็นกังวล

สุณีย์ส่ายหน้า สีหน้าเป็นกังวล

เวลาผ่านไปครึ่งชั่วโมง เจ้งและเพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้งและหญิงก็ขอลากลับ ทั้งหมดเดินไปที่ลิฟท์

“เฮ้ย เมื่อกี้ใช้นักร่องวงออกัสท์รีเปล่าอะ ?” เจ้งถาม

“ใช่ๆ” เพื่อนตอบ

“แล้วไอ้โต้งกับหญิงไปรู้จักกับเค้าตั้งแต่เมื่อไรวะ ?” เจ้งถามอย่างสงสัย

เพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้งและหญิงต่างส่ายหน้า

ที่ห้องพิเศษ สุณีย์และจูนเตรียมตัวกลับ มิว เอ็กซ์ และหญิงยังอยู่ในห้องพิเศษ

“ฝากดูแลโต้งด้วยนะ เดี่ยวน้ำกลับบ้านไปเตรียมของซักหน่อยแล้วเดี๋ยวน้ำจะกลับมานะ” สุณีย์พูดกับมิว

“มิว ที่ต้องกลับเชิงใหม่ก่อนนะ วางเมื่อไรที่จะมาเยี่ยม” จูนมองหน้ามิวอย่างเห็นใจกลางโบกมือลา

“ครับ” มิวพยักหน้ารับ

ในห้องพิเศษเหลือเพียง โต้ง มิว เอ็กซ์ และหญิง

“เดี๋ยวหญิงออกไปหาซื้ออะไรกินก่อนนะ”

หญิงเดินออกจากห้องจุดแขนให้เอ็กซ์ไปด้วย เอ็กซ์ทำหน้างงๆ เธอแยกเงี้ยวใส่

“เออๆ ใช่ๆ เดี่ยวกูก็ไปด้วย เอาอะไรไหมกูซื้อมาให้ ?” เอ็กซ์ถามมิว

“ไม่หรอก ขอบใจ”

เอ็กซ์และหญิงเดินออกไปจากห้องพิเศษ มิวมองหน้าโต้งที่หลับอยู่

“โต้ง เราเอาซีดีมาด้วยนะที่โต้งชอบฟังไง”

“เราจะเข้มแข็ง เราจะตั้งใจซ้อมดนตรีนะ โต้งอย่าลืมมาดูแล”

มิววางบัตรคอนเสิร์ตไว้ที่โต๊ะข้างเตียงนอน มิวนั่งลงมองหน้าโต้งโดยหวังว่าสายตาที่เป็นห่วงและอ่อนโยนของมิวจะช่วยรักษาโต้งได้บ้าง โทรศัพท์ของมิวดังขึ้น

“ว่าไงครับพี่” มิวรับสาย

“พี่อยากให้มาที่บริษัทด่วนเลยนะ” พี่บ๊อพูดเสียงไม่พอใจ

“มีอะไรหรือครับพี่ ?”

“บอกให้มากี่มาเถอะ พี่มีเรื่องจะคุยด้วย มาเดี๋ยวนี้เลยนะพี่รอ”

“ครับๆ” มิววางสาย
มิวรีบโทรศัพท์หาเอ็กซ์
“เฮ้ย เอ็กซ์ที่บริษัทเรียกให้กูไปหาอะ”
“เออๆ รออยู่ที่ห้องนั่นแหละ เดี่ยวกูขึ้นไปหา” เอ็กซ์ตอบ
เอ็กซ์และหญิงรีบขึ้นมาที่ห้องพิเศษ
“ฝากหน่อยนะหญิง” มิวพูด
“เออ ไปเถอะเราอยู่ให้” หญิงตอบ
“ไปก่อนนะ” เอ็กซ์โบกมือลาหญิง
มิวและเอ็กซ์รีบออกจากห้องพิเศษ หญิงมองไปรอบห้องเห็นซีดีและบัตรคอนเสิร์ต หญิงถอนหายใจยาว

ที่บริษัท พี่ป้อกรอมิวและเอ็กซ์อยู่อย่างหัวเสีย
“มิว ทำไมวันนี้ถึงไม่มาห้องอัด วันนี้มิวต้องอัดเสียงรู้ซิไหม” พี่ป้อกดอว่ามิว
มิวนั่งเงียบและก้มหน้า
“พี่ครับแต่ว่า...” เอ็กซ์พูด
พี่ป้อกยกมือห้ามเอ็กซ์

“พี่คิดหวังในตัวมิวมากนะ มิวไม่เคยเป็นอย่างนี้เลย”
“มิว รู้ซิไหมเหลือเวลาแค่ไม่กี่วันแล้ว ถ้าไม่รีบอัดเสียงตอนนี้แล้วจะโปรโมททันได้ยังไง”
“พี่ครับ เพื่อนของมิวโดนรถชนนะครับ แล้วจะให้มิวมีอารมณ์ร้องเพลงได้ยังไง?” เอ็กซ์ตอบแทนมิว
“อ้าว เพื่อนมิวถูกชนหรือ?” พี่ป้อกทำหน้าตกใจ
มิวพยักหน้า สีหน้าเศร้าหมอง พี่ป้อกถอนหายใจยาว
“เรื่องเพื่อนมิวเองก็พี่เห็นใจนะ แต่มิวก็ต้องเห็นใจพี่เหมือนกัน งานคอนเสิร์ตครั้งนี้สำคัญมากเลยนะ แล้วไหนจะเรื่องเซ็นสัญญาที่เกาหลีอีก ถ้าอัลบั้มใหม่มีปัญหาขึ้นมาละก็ พี่เองก็ไม่กล้ารับรองอนาคตของพวกเขาอะนะ” พี่ป้อกพูดอย่างมีอารมณ์

มิวนั่งเงียบและพยักหน้า
“พี่จะให้โอกาสแก่ตัวนะ พรุ่งนี้มิวต้องมาอัดเสียง ช่วงนี้ต้องซ้อมให้นักขึ้น แล้วนี้บัตรคอนเสิร์ตไปชวนโดนัทมาด้วย นอกเหนือเวลาซ้อมพาโดนัทไปเดินเที่ยวด้วย”

“ผมจะทำอย่างที่พี่บอก ผมจะไปชวนโดนัทมาด้วย แต่ผมขอเรื่องนึง ผมขอแลกการพาโดนัทไปเที่ยวเป็นเวลาช่วงนั้นมาซ้อมดีกว่าครับ” มิวพยายามต่อรอง

“เออๆ ก็ได้ ตามใจ” พี่ป้อกพูด
มิวคว้าบัตรคอนเสิร์ตและเดินออกจากห้อง
“จะไหวหรือวะมิว?” เอ็กซ์ถามอย่างห่วงใย
“ไหวสิ กูต้องเล่นคอนเสิร์ตนี้ พวกเราทุกคนต้องได้ขึ้นคอนเสิร์ตนี้” มิวมองหน้าเอ็กซ์สายตามุ่งมั่น

ที่ห้องซ้อมดนตรี วงออกัสท์รอซ้อมดนตรี มิวและเอ็กซ์เดินเข้ามา

“เป็นอะไรวะมิว ไม่สบายหรือเปล่า?” เพื่อนในวงถาม

มิวนั่งเงียบและสายหน้าเล็กน้อย

“พี่เขาว่าอะไรหรือพี่มิว?” เพชรถามอย่างห่วงใย

มิวยังนั่งเงียบอยู่

“ช่างมันเหอะ ไม่มีอะไรหรอก ซ้อมกันต่อดีกว่า” มิวพูดเสียงเรียบเฉย

เอ็กซ์มองหน้ามิวอย่างห่วงใยและหันไปมองวงออกัสท์

“เฮ้อๆ ซ้อมไว้ ซ้อม”

การซ้อมผ่านไปอย่างยากลำบาก มิวร้องไม่ออกบ้าง ร้องไม่เต็มเสียงบ้าง การซ้อมวันนี้จึงจบลงตั้งแต่ช่วงเย็น วงออกัสท์แยกย้ายกลับบ้าน เหลือเพียงมิวและเอ็กซ์

“มึงมีอะไรก็บอกกูได้นะ กูเพื่อนมึง ใส่มิว มึงยังมีกูอยู่”

“กูไม่รู้จะพูดยังไงดี” มิวทำหน้าเซ็ง

“มึงอย่าคิดมากซิวะ”

“แล้วมึงจะให้กูทำยังไงละ? เมื่อกี้มึงก็ได้ยินพี่เขาบอกว่าถ้ากูมีปัญหา วงเราอาจมีปัญหา”

เอ็กซ์นั่งไปครู่หนึ่ง

“เราเป็นนักดนตรีนะ ใส่มิว เราขายดนตรี เรื่องส่วนตัวมันก็อีกเรื่องนึง”

“พูดง่ายแต่ทำยาก คนในวงซ้อมกันแทบตาย ฟังเพราะกูคนเดียว” มิวพูดเสียงสั้น

“ยังหรอก วงไม่มีวันพังเชื่อกูสิ” เอ็กซ์ลูบหัวปlop โยน

มิวมองหน้าเอ็กซ์เซ็งขบใจ มิวหยิบโทรศัพท์จากกระเป๋ากางเกงและโทรศัพท์หาโดนัท

“โดนัทเธอมาเจอเราที่ร้านไอศกรีมแถวสยามหน่อยได้ไหม?”

“อืม ได้สิ ช่วงนี้เรางานเยอะเลยไม่ค่อยได้ไปหานะ มิวเป็นอะไรหรือเปล่า? ทำไมเสียงรู้สึกแปลกๆ”

“เราไม่เป็นไร เจอที่ร้านแล้วคุยกันนะ”

“อืม ได้ๆ” โดนัทวางสาย

ที่ร้านไอศกรีม มิวนั่งรอโดนัทอยู่เพียงคนเดียว มีแฟนคลับบางคนเข้ามาทักทาย ขอถ่ายรูป และขอลายเซ็น

“รอนานไหมมิว?” โดนัททักทายเสียงสดใส

ลูกค้าในร้านมองมาที่ทั้งสองคน

“เราเอาบัตรคอนเสิร์ตมาให้ วันเสาร์หน้าเราจะเล่นคอนเสิร์ตที่ลานหน้าเซ็นทรัล เวิลด์” มิวส่งบัตร

คอนเสิร์ตให้

“ดีจัง โดนัทต้องมาดูแล” โดนัทยิ้ม

“ตั้งใจซ้อมนะ” โดนัทให้กำลังใจ

“เราจะซ้อมอย่างเต็มที่ เราจะเล่นคอนเสิร์ตนี้เพื่อคนอื่นๆ” มิวตอบอย่างหนักแน่น
โดนัทยิ้มดีใจ

“แล้วเราจะไปไหนต่อดี?” โดนัทถาม

“วันนี้เราไม่ว่างนะ ช่วงนี้เราคงมาเกี่ยวกับโดนัทไม่ได้นะ เราต้องซ้อมให้มากๆ”

“อืมๆ” โดนัทตอบอย่างดีใจ

“งั้นเราไปก่อนนะ”

มิวลาโดนัทและเดินออกไปจากร้านไอศกรีม เขาขึ้นแท็กซี่ไปที่โรงพยาบาล

ที่ห้องพิเศษ สุนีย์นั่งอยู่ มิวไหวสุนีย์และมองหาหญิง

“หญิงกลับไปแล้วจะ น้าบอกให้กลับไปเอง”

มิวพยักหน้ารับและมองหาของที่เขาวางไว้ให้โด่งแต่ไม่พบ

“น้ำเกือบไว้แล้วละ ตัวคอนเสิร์ตนะ น้ากลัวมันจะหาย ถ้าโด่งคืนเมื่อไหร่ น้าจะเอาให้เขาเองนะ”

สุนีย์เดินไปหยิบซีดีของมิวใส่ลงไปในวิทยุเปิด

“ของพวกนี้น้าจะทำให้เขาดีขึ้นนะ” สุนีย์มองหน้าโด่ง

“ความรักจากน้ำด้วยครับ” มิวตอบอย่างอ่อนโยน

มิวเดินไปหาโด่งที่หัวเตียงพุดข้างหูของโด่ง

“อีก 7 วันเราจะเล่นคอนเสิร์ตแล้วนะ โด่งมีเวลา 7 วัน เราก็มีเวลา 7 วันเท่ากัน เราคงมาไม่ได้แล้วนะ แต่เราจะพยายามซ้อม เราจะพยายามเพื่อโด่งด้วยนะ โด่งต้องไปดูเราให้ได้นะ” มิวพูดเสียงสั้น

เหลืออีก 6 วันมิวไปถึงที่บริษัทช่วงบ่าย พี่ป๊อกและวงออกัสท์รอเขาอยู่ที่ห้องอัดเสียง เมื่อเขาเดินเข้าไปในห้องอัดเสียงวงออกัสท์ดูสีหน้าเฉยชา เขารู้สึกผิดที่ทำให้ในวงออกัสท์เครียด เมื่อเขาเดินเข้าไปวางของและเตรียมอัดเสียงวงออกัสท์ตะโกนพร้อมกัน

“ยินดีต้อนรับ”

วงออกัสท์วางเครื่องดนตรีลงและวิ่งมากอดมิวจนเหมือนกันการกอดกันทั้งหมดมากกว่า มิวยิ้มดีใจ

“ขอบใจนะทุกคน ขอบใจมาก” มิวยิ้ม

เอ็กซ์ซูนัวโป่งและชักคิวให้

พี่ป๊อกควบคุมการอัด การอัดดำเนินต่อไปเรื่อยๆมีบางครั้งที่มีวร้องเพลงแล้วมีอาการเสر้าเหมือนจะร้องให้ร้องต่อไม่ได้ แต่พักสักครู่ก็ผ่านไปได้ด้วยดี การอัดผ่านไปเรื่อยๆจนถึงเย็น หลังจากอัดเพลงเสร็จมิวและวงออกัสท์ต้องไปซ้อมดนตรีต่อที่ห้องซ้อมดนตรี

ที่ห้องของตัม ตัมนั่งอยู่บนเตียงหลังพิงหัวเตียง ตะวันกำลังจะลับขอบฟ้า ผ้าม่านเปิดอยู่ เขามองออกไปนอกห้องและเห็นนกขนาดเล็ก 3-4 ตัวเกาะอยู่บนราวของระเบียง

“ดีด...ดีด” โทรศัพท์ของตั้มดังขึ้น
ตั้มยื่นมือไปหยิบโทรศัพท์ที่วางอยู่บนหัวเตียงและรับสาย
“ป้าหรือ มีอะไรรีเปล่า ?”
“อาตั้มลื้อสอบเสร็จเมื่อไร ?”
“ประมาณเดือนมีนาคะป้า”
“เออๆ สอบเสร็จเมื่อไรรีบกลับบ้านเลยอ๊ะ”
“ป้า ผมคงยังไม่กลับบ้านนะ”
“ทำไมอ๊ะ ?”
“ก็ คือ ผมสอบชิงทุน ไปอเมริกาได้นะ ผมต้องไปเรียนต่ออีก 2 ปีนะ”
“หา ไปอเมริกาหรือ ทำไมลื้อไม่เห็นบอกป้าเลย ?”
“ผมเพิ่งรู้ผลนะป้า”
“แล้วลื้อจะไปเรียนยังไร ? ป้าไม่ส่งลื้อแล้วนะ”
“ผมคงเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยนะป้า”
“ลื้อทำอย่างนี้ได้ยังไง ป้ารับปากกับเค้าแล้วนะว่าลื้อเรียนจบเมื่อไรลื้อจะกลับมาแต่งงานทันที”
“ป้า ป้าก็ห่วงแต่หน้าของป้าเท่านั้น ป้าเคยห่วงผมบ้างรีเปล่า ?” ตั้มพูดเสียงไม่พอใจ
“ทำไมป้าจะไม่ห่วงลื้อ ก็เพราะป้าห่วงลื้อป้าถึงอยากให้ลื้อแต่งงานกะเค้าเร็วๆ ไร”
“ป้า ผมบอกป้าหลายครั้งแล้วนะ ว่าผมไม่ได้รักเค้าเลย”
“เอ่อน่า แต่งๆกันไปด้วยลื้อ 2 คนก็รักกันเอง เหมือนป้ากะมี๊ ไร”
“แต่ป้า มันไม่เหมือนกันนะ”
“ไม่เหมือนยังไร ? หรือว่าลื้อมีแฟนแล้ว ?”
ตั้มอึ้งไปชั่วขณะ
“เปล่านะป้า” ตั้มตอบแบบไม่เต็มคำ
“แค่นี้ก่อนนะป้า” ตั้มรีบวางสาย
ตั้มลุกขึ้นจากเตียงและเดินไปนั่งลงที่เก้าอี้ เขามองดูรูปถ่ายของพี่สาวและเขา เขายื่นมือไปหยิบตุ๊กตาผ้าที่อยู่
ด้านข้าง เขาใช้นิ้วโป้งลูบหน้าของตุ๊กตาอย่างช้าๆและยิ้มอย่างมีความสุข

ที่บ้านของมี๊ หลังซ่อมคนตรีมี๊กลับถึงบ้าน เขาเดินเข้าไปในห้องและพูดคุยกับตุ๊กตาไม้
“ฝันดีนะ”

เหลืออีก 5 วันมี๊เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย เอ็กชันนั่งอยู่ด้านข้างของมี๊ อาจารย์กำลังสอนอยู่ มี๊หันหน้ามอง
ออกไปนอกหน้าต่าง จิตใจของมี๊ล่องลอยออกไปนอกห้อง มี๊ไม่มีกระจิตกระใจที่จะฟังอะไรทั้งนั้น

ที่สยาม มิวยืนอยู่หน้าร้านขายของเล่น เขายืนมองดู “ลูกแก้วตุ๊กตาหมีถั๊อไมค์” อย่างสนใจ เขาถอนหายใจเล็กน้อยก่อนเดินจากไป

ที่โรงพยาบาล สุนีย์นั่งคุยกับพี่ชายของกร

“อาการไต้งเป็นยังงั้บั้งคะ ?” สุนีย์ถามอย่างร้อนน

พี่ชายของกรตรวจผลเอ็กซ์เรย์

“เท่าที่ดูมานี้คิดว่าเข้าไต้งไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงหรอกนะ กระโหลกไม่แตกหรือร้าว กระดูกซี่โครงก็ไม่มีเป็นอะไร จะมีก็แต่กระดูกแขนที่ร้าว คิดว่าเข้าเฟือกซั๊กอาทิตย์ก็ค้งจะหาย”

“แต่คุณหมอบอกว่าหากไต้งไม่ฟื้นภายใน 7 วันเค้าอาจจะกลายเป็นเจ้าชายนิทร่าได้นะคะ”

พี่ชายของกรมองหน้าสุนีย์อย่างเห็นใจ

“ไม่ต้องห่วงนักหรอก คุณหมอเค้าดูแลอยู่ ถึงแม้ว่าอาจจะเป็นไปไต้ แต่โอกาศมีน้อยมาก ๆ อย่าเพิ่งกังวลให้มากนักเลย”

แม้ฟังจากปากของพี่ชายของกรแต่สุนีย์ก็ยังคงไม่สบายใจอยู่ดี

ที่ห้องซ้อมดนตรี การซ้อมดำเนินไปเหมือนเดิม หญิงตามมาดูการซ้อมด้วย หญิงโทรศัพท์หาสุนีย์

“ตอนนี้อากการทรงตัวนะ แต่ไต้งหายใจซัดเขาเลยเอาออกซิเจนมาใส่ให้ นอกนั้นก็เหมือนเดิมแหละหญิง”

“มิวซ้อมอยู่คะน้ำ มิวซ้อมหนักมากเลย ถ้าไต้งมาเห็นค้งจะดีใจ” หญิงตอบอย่างภาคภูมิใจในตัวมิว

“ฝากบอกมิวด้วยว่าให้ดูแลสุขภาพด้วย”

“คะๆ แค่นี้คะ สวัสดิ์คะ”

การซ้อมจบลง หญิงกลับบ้านกับมิว มิวนั่งฟังเพลงของตัวเองในรถตู้ที่มาสั้งพร้อมยิ้ม เธอยิ้มอย่างโล่งใจ

ที่บ้านของมิว หลังซ้อมดนตรีมิวกลับถึงบ้าน เขาเดินขึ้นไปในห้องและพูดกับตุ๊กตาไม้เหมือนเดิม

“หายไ่วๆนะ”

เหลืออีก 4 วันจนเดินเข้ามาในห้องพิเศษ สุนีย์นั่งอยู่ จนเดินมาที่เตียงและมองหน้าไต้ง ไต้งเหมือนคนนอนหลับ ที่ข้อมือของเขามีผ้าพันแผลพันอยู่ ตามเนื้อตัวมีรอยแผลเล็กน้อย ที่หน้าผากของเขายังมีรอยซ้าอยู่ที่แขนของเขามีสายน้ำเกลืออยู่

“อาการของไต้งเป็นยังงั้บั้งคะ ?” จูนถามสุนีย์อย่างห่วงใย

“ยังทรงตัวเหมือนเดิม หมอบอกว่าคลื่นสมองของไต้งปรกติ ยังไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง”

“แล้วไต้งมีฟื้นขึ้นมาบั้งรึยังคะ ?”

สุนีย์ส่ายหน้า

จูนมองไปรอบห้องเห็นวิทยุเปิดเพลงของมิวอยู่ที่โต๊ะข้างเตียงของโต้งมีกรอบรูปวางอยู่ มันคือรูปถ่ายครอบครัวของโต้ง จูนหยิบกรอบรูปขึ้นมาดู

“ทำไมน้ำนี่ถึงชอบรูปนี้ล่ะ ?”

สุนีย์มองหน้าจูนและยิ้ม

“เพราะรูปนี้เป็นรูปที่สมบูรณ์ที่สุดของครอบครัวนั่นะสิ”

“ยังไงหรือคะ ?” จูนทำหน้าสงสัย

“ก็รูปนี้เราอยู่กันครบทั้ง 4 คนยังไงล่ะ”

จูนทำหน้าสงสัยขึ้นไปอีก

“ไม่เชื่อกี่ลองดูดีๆสิ”

จูนมองดูรูปถ่ายนี้อย่างพิถีพิถัน แต่ไม่ว่าเธอจะมองอย่างไรเธอก็เห็นเพียงกร สุนีย์ และโต้งเท่านั้น มีภาพเงาของใบหน้าเธอสะท้อนอยู่บนกระจกของกรอบรูป

ที่บ้านของมิว หลังซ่อมดนตรีมิกกลับถึงบ้าน เขาเดินเข้าไปในห้องและหยิบตุ๊กตาไม้ลงมาวางบนอีเล็ก โทนเขานั่งเล่นอีเล็ก โทนและมองดูรูปถ่ายของอาม่าก่อนที่จะพูดกับตุ๊กตาไม้

“เพลงนี้เราตั้งใจร้องให้โต้งฟังนะ รีบๆตื่นมาฟังล่ะ”

เหลืออีก 3 วันมิว เอ็กซ์ และเพื่อนมหาวิทยาลัยของทั้งสองนั่งกินข้าวอยู่ในโรงอาหาร มิวและเอ็กซ์แจกตัวคอนเสิร์ตให้เพื่อนมหาวิทยาลัยของทั้งสอง

“เฮ้ย ไอ้มิว ตกลงเรื่องหมั้นกับโดนัทเป็นเรื่องจริงรีเปล่าวะ ?” เพื่อนถามอย่างสงสัย

“ไม่โว้ย” มิวส่ายหน้า

“แม่ง โคตรนำอิจจาเลยวะ มีแฟนสวยขนาดนี้ ถ้าเป็นกู กูหมั้นไปแล้ววะ” เพื่อนอีกคนยิ้มพลางหันมองไปทางเพื่อนคนอื่น

“เอ่อ แล้วโดนัทไปด้วยรีเปล่าวะ ?” เพื่อนอีกคนถาม

“อืม” มิวพยักหน้า

หลังจากเรียนเสร็จมิวและเอ็กซ์รีบออกจากมหาวิทยาลัยเพื่อไปห้องซ้อมดนตรี

ที่มหาวิทยาลัย หลังเรียนเสร็จหญิงเอาบัตรคอนเสิร์ตไปให้เพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้งและเธอ

“หญิง หญิงรู้จักนักร้องวงออกัสต์ด้วยหรือ ? ไม่เห็นเคยเล่าให้ฟังเลย” เจ้งถาม

“อืม พอคืออยู่ข้างบ้านนะ”

“โอ้โห น่าอิจฉาว่าได้อยู่ใกล้บ้านคนดังโว้ย” เพื่อนพูด

“เอ่อหญิง แล้วเค้ารู้จักไอ้โต้งด้วยหรือ ? ทำไมวันนั้นเค้าถึงไปเยี่ยมไอ้โต้งที่โรงพยาบาล” เจ้งถามต่อหญิงอึ้งไปชั่วขณะ

“เอ่อ คือ พอดีเค้าเคยรู้จักกันตอนเรียนที่โรงเรียนเก่านะ” หญิงตอบอย่างตะกุกตะกัก

“นั่นอย่างเงี้ยไอ้โด้งไปด้วยรีเปลา?” เจ้งถามอีก

“เฮ้ย ไอ้โด้งมันไม่ออกมาง่ายๆหรอก” เพื่อนอีกคนพูด

หญิงหันไปทำตาเขียวใส

“ปากเสียวบัตร์กินมาเลย”

หญิงทำท่าแย้งบัตร์แต่ไม่มีใครยอมคืน

“ช่างเหอะหญิง พวกนี้ก็ปากหมาอย่างนี้แหละ” เจ้งพูด

ที่บริษัท พี่ป๊อกและทีมงานมาค้นพร้อมเพื่อควงออกัสท์ซ้อมเหมือนจริง มิวและวงออกัสท์ร้องเพลงที่จะใช้
เป็นซิงเกิ้ลโปรโมทอัลบั้มใหม่ การซ้อมผ่านไปได้ด้วยดี ทั้งหมดคอบมือให้มิวและวงออกัสท์

“ยอดเยี่ยมมาก ยอดเยี่ยม” พี่ป๊อกปรบมือพลางยกนิ้วให้

มิวและวงออกัสท์ต่างยิ้มดีใจในคำชมของพี่ป๊อก

สถานีวิทยุเริ่มโปรโมทเพลงใหม่ของวงออกัสท์ เพลงใหม่ได้รับการตอบรับอย่างรวดเร็ว

ที่บ้านของมิว หลังซ้อมดนตรีมิวกลับถึงบ้าน เขามองดูรูปถ่ายของอามา เขานั่งลงเล่นอิเล็กทรอนิกส์และพูดคุยกับ
ตุ๊กตาไม้เหมือนเดิม

“อย่าจี๋เซานักสิ”

เหลืออีก 2 วันการซ้อมดำเนินไปตามปกติ หญิงไม่ได้มาที่ห้องซ้อมดนตรี มิวและวงออกัสท์ซ้อมโดยไม่พัก
ติดต่อกันจนดึก เพลงที่เล่นออกมาทุกเพลงน่าพอใจเป็นอย่างยิ่ง

“ถ้าวันจริงเล่นได้แบบนี้ละก็ รับรองได้เกิดที่เกาหลีแน่”

พี่ป๊อกเดินมากอดคอบมิวและพูดคุยกับวงออกัสท์ เอ็กซ์เดินมากอดคอบมิว

“มึงนี่แม่งโครตเข้มแข็งเลยวะ เท่ชิปหาย”

“ขอบใจนะ” มิวตอบ

ที่ห้องพิเศษ โด้งยังนอนไม่ได้สติ บาดแผลตามร่างกายของเขาเริ่มดีขึ้น แผลที่หน้าผากเริ่มเล็กลง สุนัขนั่งอยู่
ข้างเตียงของเขา สุนัขมองหน้าเขาอย่างเป็นกังวล แพทย์เจ้าของไข้ของโด้งเดินเข้ามา

“สวัสดิ์คะ คุณหมอ” สุนัขยี้หิ้วแพทย์เจ้าของไข้ของโด้ง

“สวัสดิ์ครับ”

“โด้งเป็นยังไงบ้างคะ?”

“อาการของคนไข้ยังทรงตัวอยู่ครับ คลื่นสมองปกติ หมอลองตรวจระบบการรับรู้ต่างๆพบว่ายังไม่มีการตอบสนองที่ดีเท่าที่ควร แต่กล้ามเนื้อมีการรับรู้และยังทำงานเป็นปกติถึงแม้ความแข็งแรงลดลงเล็กน้อยก็ตาม”

“แล้วเมื่อไรเค้าจะฟื้นชะทีละคะ ?” สุนีย์ถามอย่างร้อนรน
แพทย์เจ้าของไข้ของโต้งมองหน้าสุนีย์อย่างให้ความหวัง

“ตอนนี้ร่างกายของคนไข้พร้อมที่จะฟื้นแล้วครับ ขึ้นอยู่กับกำลังใจของคนไข้เองนะครับ”

ที่บ้านของมิว มิวกลับถึงบ้าน เขาต้องประหลาดใจที่เห็นบ้านของเขาเปิดไฟอยู่ เขาเข้าไปในบ้านและเห็นมายด์นั่งรออยู่ที่โต๊ะ

“อ้าว ทำไมมาไม่บอกก่อนล่ะ แล้วนี่รอนานรึยังล่ะ ?”

“ก็พักนึงแล้วล่ะพี่ เมื่อกี้ยังถามพี่หญิงเลยว่าพี่มิวกลับบ้านดึกๆอย่างนี้ทุกคืนเลยหรือ ?”

“ก็แค่ช่วงนี้แหละ หลังจากงานคอนเสิร์ตก็คงไม่กลับบ้านดึกๆอย่างนี้หรอก ว่าแต่ที่มานี่มีธุระอะไรรึเปล่า ?”

“ก็แค่มารอเอาบัตรงานคอนเสิร์ตจากพี่นะแหละ” มายด์ยิ้มพรางยื่นมือขอ

“เรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องขับรถมาถึงที่นี่เลย เดี่ยววันงานค่อยมาเอาก็ได้” มิวมองหน้ามายด์พรางหัวเราะ

“แหม ก็มายด์กลัวพี่แจกให้คนอื่นหมดซะก่อน เดี่ยวมายด์กับเพื่อนๆก็อดดูนะซี” มายด์มองหน้ามิวอย่างทะเล้น

มิวเดินขึ้นไปบนห้องและหยิบบัตรคอนเสิร์ตปึกเล็กๆมาให้มายด์ก่อนนั่งลงที่โต๊ะ

“เฮ้ยนี่ เอาไปแจกให้เพื่อนๆ คงพอนะ”

มายด์หยิบบัตรคอนเสิร์ตอย่างดีใจและมองหน้ามิว

“ว่าแต่พี่นะ เรื่องของแฟนพี่ ชื่ออะไรน้ำ อ้อ โดนัทไชรึเปล่า ? สวยดีนะพี่” มายด์ยิ้มอย่างกวนๆ

มิวอึ้งไปชั่วขณะ เขาก็มองหน้าไม่สบตามายด์

“เป็นอะไรรึเปล่าคะพี่ ?” มายด์มองหน้ามิวอย่างสงสัย

“เปล่าหรอก” มิวพูดแบบไม่เต็มคำ

“ว่าแต่จะกลับหอแล้วรึยัง ดึกแล้วนะ”

“ก็ว่าจะรีบกลับแล้วล่ะพี่ งั้นกลับเลยแล้วกัน”

มิวออกมาส่งมายด์ขึ้นรถที่ปากซอยและโบกมือลา หลังจากมายด์ขับรถออกไปเขาก็กลับเข้าไปในบ้านและมองรูปถ่ายของอามา เขานั่งลงเล่นอิเล็กทรอนิกส์และพูดคุยกับตุ๊กตาไม้เหมือนเดิม

“เราจะรอนะ ถึงเราท้อแต่จะไม่ยอมแพ้หรอก เพราะฉะนั้น โต้งก็อย่ายอมแพ้ล่ะ”

เหลืออีก 1 วันมิวและวงออกัสท์มาถึงห้องซ้อมดนตรีตั้งแต่เช้า วันนี้เป็นวันซ้อมใหญ่ พี่ป๊อกแจกคิวและสคริปต์ของคอนเสิร์ตในวันพรุ่งนี้

“วงออกัสท์จะขึ้นเวทีช่วงประมาณ 2 ทุ่ม จะได้ร้องทั้งหมด 3 เพลงตามนี้เลยนะ” พี่ป๊อกพูด

วงออกัสท์ซ้อมอย่างหนักจนดึกจึงแยกย้ายกันกลับบ้าน มิวเลือกที่จะกลับเองโดยไม่ให้รุดูไปส่ง มิวไปลงที่โรงพยาบาลที่โด่งอยู่

ที่โรงพยาบาล มิวยืนอยู่ที่ชั้นล่างของโรงพยาบาลและมองขึ้นไปในห้องพิเศษของโด่ง มิวโทรศัพท์หาสุนีย์
“ว่าไงมิว” สุนีย์ยืนอยู่ข้างเตียงของโด่ง
“สวัสดิ์ครับน้ำนี่ ผมไม่ถามว่าโด่งเป็นยังไงนะครับ แต่ยังไงพรุ่งนี้น้ำนี่พาโด่งมาคอนเสิร์ตนะครับ”
“จ๊ะๆ น้ำจะพาไปนะ” สุนีย์น้ำตาคลอเข้าพลาถมองหน้าโด่ง
“ขอบคุณครับน้ำนี่ แค่นี้ครับ สวัสดิ์ครับ” มิววางสาย
สุนีย์มองไปที่กรอปรูปและหีบมันขึ้นมาดู สีหน้าของเธอเป็นกังวล

ที่บ้านของมิว มิวกลับถึงบ้านก็นั่งลงเล่นอิเล็กทรอนิกส์เล่นเพลงที่จะใช้แสดงในวันพรุ่งนี้ เมื่อเล่นจบมิวดูรูปถ่ายของอาม่า
“อาม่า พรุ่งนี้มีมิวจะขึ้นแสดงคอนเสิร์ตแล้วนะ อาม่าช่วยพรให้มิวด้วยนะ”
มิวหีบตุ๊กตาไม้ก่อนเดินขึ้นห้องและพุดกับตุ๊กตาไม้
“พรุ่งนี้โด่งอย่าลืมมาดูเรานะ เราจะเล่นเต็มที่เลย อย่ามาสายล่ะ”
มิววางตุ๊กตาไม้ไว้ที่เดิม

ที่บ้านของโด่ง ห้องกินข้าวเปิดไฟอยู่ สุนีย์นั่งอยู่คนเดียวที่โต๊ะกินข้าว แม้จะเป็นเพียงโต๊ะเก้าอี้ตัวหนึ่งแต่เป็นโต๊ะที่เธอรู้สึกอบอุ่นที่สุด เวลาเกือบตี 2 แต่เธอไม่มีที่ไปที่ง่วงนอน เธอมองไปรอบบ้าน รอบกายของเธอไม่มีใครเลย เธอรู้สึกหนาวสันเหมือนอยู่เพียงตัวคนเดียวในโลก เธอกำลังครุ่นคิด

วันแสดงคอนเสิร์ตพระอาทิตย์ขึ้นจากขอบฟ้า สุนีย์ยังคงนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว เธอไม่ได้นอนเลยทั้งคืน เธอลุกขึ้นเพื่อไปอาบน้ำและแต่งตัว เธอขับรถออกจากบ้านตั้งแต่เช้า

ที่โบสถ์คริสต์ สุนีย์มายังสุสานซึ่งฝังร่างของกร เธอวางดอกไม้ไว้บนหลุมฝังศพของกร
“กรคะ ชั้นควรทำยังไงดีคะ โด่งยังไม่ฟื้นเลย ชั้นกลัวเหลือเกินคะ” สุนีย์น้ำตาคลอเข้า
“กรคะ เรื่องของจูนชั้นรู้แล้วคะ ทุกเรื่องที่คุณเล่าให้เราฟัง ทั้งเรื่องที่คุณพบกับชั้นและโด่งครั้งแรกที่สยาม เรื่องตอนที่เธออยู่บ้านเพื่อดูแลคุณ เรื่องตอนที่เธออยู่โรงพยาบาล รวมทั้งเรื่องเกมหาของในวันคริสต์มาส เธอโกหกเราทั้งหมดคะ” สุนีย์พูดเสียงส่ออื่น
“ทุกครั้งที่ชั้นถามเธอถึงเรื่องพ่อแม่ของเธอ เธอจะบ่นเบียงโดยอ้างว่าพ่อแม่ของเธอตายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ จริงๆแล้วเธอไม่มีพ่อแม่คะ เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นพ่อแม่ของเธอ ที่เธอพูดแบบนั้นเพื่อเลี้ยงไม่ให้ชั้นถามรายละเอียดมากเกินไปคะ” สุนีย์เริ่มน้ำตาไหลออกมา

“กระคะ ชั้นมันใจเหลือเกินว่าจูนคือลูกของเรา ชั้นควรจะทำยังไงดีคะ ถ้าชั้นบังคับให้เธอตรวจเลือด เธอคงไม่ยอม เธอคงจะหนีจากชั้นไปอีก และชั้นก็คงไม่มีวันได้พบหน้าเธออีก ชั้นไม่อยากเสียเธอไปอีกเป็นครั้งที่ 3 ค่ะ” สุนีย์ทรุดเข้าพลากร้องไห้อย่างฟูมฟาย

“กระคะ ช่วยลูกโต้งด้วย ช่วยลูกโต้งด้วย” สุนีย์ตะโกนเสียงดัง

ที่สยาม มิวมีนัดตั้งแต่ช่วงสายจึงไปก่อน เขามาถึงบริษัทก่อนเวลาเล็กน้อย วงออกัสท์บางคนนั่งรออยู่ วันนี้สีหน้าของเขาเรียบเฉย หลังจากมากันครบเขาและวงออกัสท์เริ่มซ้อมเพื่อเตรียมตัวสำหรับคอนเสิร์ตครั้งนี้

ที่เวทีคอนเสิร์ต ที่ป๊อ ก มิว และวงออกัสท์เดินทางมาถึงก่อนถึงเวลาหลายชั่วโมง ศิลปินหลายรายเริ่มทยอยกันมา วงออกัสท์นั่งกินอาหารกันในรถตู้ มีแฟนเพลงมารออยู่พอสมควร แฟนเพลงต่างส่งเสียงเชียร์และถ่ายรูปกับศิลปินที่ตัวเองชื่นชอบ โดยมีเจ้าหน้าที่คอยกั้นไม่ให้เข้าไปใกล้

“ใจที่มิวเป็นใจมั่ง” ปิงปองถาม

“อืมก็ดีวะ” มิวตอบเสียงเรียบๆ

“ผมแม่งโคตรตื่นเต้นเลยวะ”

“อะไรวะยังไม่ทันไรเลยตื่นเต้นซะแล้ว ทำอย่างกับไม่เคยขึ้นคอนเสิร์ต” เอ็กซ์พูด

“ก็ผมไม่เคยขึ้นเวทีใหญ่ขนาดนี้นี่นา”

มิวและวงออกัสท์หัวเราะแบบแข็งๆ ที่ป๊อเข้ามาพูดเพื่อให้มิวและวงออกัสท์ลดอาการตื่นเต้นลง

“คอนเสิร์ตนี้เล่นให้เต็มที่เลยนะ ใจเย็นๆ ปล่อยตัวตามสบาย คิดว่าเล่นเหมือนเล่นในห้องซ้อม”

ที่สยาม หญิงมาถึงเวทีคอนเสิร์ตก่อนวงออกัสท์ขึ้นเวทีหลายชั่วโมงจึงไปเดินดูของตามร้านค้าเป็นการฆ่าเวลา เธอเดินเรื่อยเปื่อยจนถึงหน้าร้านขายเครื่องประดับ เธอมองไปที่หน้าร้านซึ่งติดรูปถ่ายของคนดังที่เคยมาซื้อของร้านนี้ เธอกวาดสายตาไปเรื่อยจนถึงรูปถ่ายของเอ็กซ์

[แหมเอ็กซ์ เดี่ยวนี้คงกับเค้าด้วยนะ] หญิงรำพึงในใจ

ทันใดนั้นหญิงสังเกตเห็นที่เอ็กซ์ถืออยู่ในมือ มันเป็นสร้อยคอแบบเดียวกับที่เธอใส่อยู่ เธอมองดูรูปถ่ายด้วยความสงสัย

“พี่คะๆ” หญิงเรียกเจ้าของร้าน

“ว่าไงจะน้อง อยากได้อะไรพี่มีทุกอย่างเลยนะ ไม่ว่าจะเป็นสร้อย จี้ แหวน เข็มกลัด พี่มีหมด” เจ้าของร้านบรรยายสินค้า

“เออ หนูขอถามหน่อยนะคะว่าคนนี้ได้มาซื้อสร้อยที่นี้หรือคะ” หญิงชี้ไปที่รูปถ่ายของเอ็กซ์

“ใช่ๆ นึกคนตริววงออกัสท์เชียวนะ หลายวันก่อนเค้ามาซื้อสร้อยที่นี้ เค้ายังให้พี่สลักชื่อไว้ด้านหลังจี้ด้วยเลย”

“เค้าให้พี่สลักว่าอะไรคะ ?” หญิงถามอย่างร้อรอน

“เอ รู้สึกจะสลักตัวหนังสือ YING คงอ่านว่าหญิงมิ่ง” เจ้าของร้านทำทำครุ่นคิด
หญิงตกใจสุดขีด เธอคว้าสร้อยที่คอของเธอ
“เออๆ แบบเดียวกับที่น้องใส่ นั่นแหละ เอ๊ะ...” เจ้าของร้านทำหน้าสงสัย
หญิงรีบจำอ้ออย่างสุดชีวิต

ที่เวทีคอนเสิร์ต มีการติดตั้งจอมอนิเตอร์ขนาดยักษ์รอบพื้นที่หลายจอ มีกล้องถ่ายทอดสดติดตั้งอยู่หลายจุด
หน้าเวที มีแผงเหล็กกั้นห่างจากเวทีหลายเมตรเพื่อกันไม่ให้คนดูกระโดดขึ้นเวที แฟนเพลงออกันเต็มแผงกั้น
จนแทบไม่มีช่องว่าง ทั้งเจ้าหน้าที่และตำรวจต่างตรวจตราอย่างเข้มแข็ง ด้านข้างของเวทีมีรถโมบายสำหรับ
ถ่ายทอดสดของสถานีโทรทัศน์เกือบทุกช่องจอดอยู่ ทั้งหมดเตรียมตัวรายงานข่าวการแสดงคอนเสิร์ตที่
ยิ่งใหญ่ครั้งนี้

แฟนเพลงทยอยเพิ่มมากขึ้นจากร้อยเป็นพัน จากพันเป็นหมื่นจนล้นไปเกือบถึงถนนใหญ่ เจ้งและเพื่อน
มหาวิทยาลัยของโต้งและหญิงทยอยมาที่เวทีคอนเสิร์ต มายด์และเพื่อนมหาวิทยาลัยของเธอก็มาถึงเวที
คอนเสิร์ตเช่นเดียวกัน โฉนทยืนอยู่บริเวณโซนรถโมบายถ่ายทอดสดของสถานีโทรทัศน์ มีนักข่าวถ่ายรูป
และสัมภาษณ์

“ก่อนหน้านี้ที่มีข่าวว่าน้องโดนัทต้องการเกาะกระแสน้องมิวเพื่อตั้งนี่จริงหรือเปล่าคะ ?”

“เออ ไม่จริงค่ะ อย่างโดนัทไม่จำเป็นต้องอาศัยคนอื่นหรอกค่ะ” โฉนทตอบอย่างมั่นใจ

“แล้วเรื่องนี้น้องโดนัทจะหมั่นกับน้องมิวจริงรีเปล่าคะ ?”

“ไม่จริงค่ะ เป็นแค่ข่าวลือ เราเพิ่งคบกันได้ไม่นานเองค่ะ”

“งั้นอย่างนี้น้องโดนัทกับน้องมิวเป็นแฟนกันจริงๆ ใช่มั้ยคะ ?”

“ตอนนี้เรากำลังดูใจกันอยู่นะค่ะ”

“ได้ข่าวว่าน้องมิวจะร้องเพลงเพื่อคนพิเศษในคืนนี้ ใช่น้องโดนัทรีเปล่าคะ ?”

โดนัทยิ้มอย่างอายๆ โดยไม่พูดอะไร

เพื่อนมหาวิทยาลัยของมิวมาถึง ทั้งหมดมาสายจึงอยู่ไกลจากเวที การแสดงกำลังจะเริ่มขึ้น

ที่โรงพยาบาล โต้งยังนอนไม่ได้สติอยู่ สุนัขทุกขี้ใจมากขึ้น จุนลังานเพื่อมาอยู่เป็นเพื่อนสุนัข จุนเปิด
โทรทัศน์ชมการถ่ายทอดสดงานคอนเสิร์ต อากาศวันนี้เป็นใจทำให้แฟนเพลงมาดูคอนเสิร์ตจำนวนมาก
นักร้องชายจากประเทศไทยแสดงจบไปแล้ว พิธีกรขึ้นพูดสักครูจึงประกาศให้ศิลปินต่อไปขึ้นมารับช่วงต่อ
แฟนเพลงส่งเสียงกรี๊ด และปรบมือเชียร์อย่างเต็มที่ ศิลปินคนแล้วคนเล่าขึ้นแสดงและลงไปแต่โต้งยังไม่มี
ทำทีว่าจะฟื้น เขาเหมือนคนที่ยังไม่ตื่นจากฝัน

เวลา 1 ทุ่มหลังเวทีคอนเสิร์ตมิวร้อนรนจนแทบไม่มีสมาธิ บอยแบนด์จากเกาหลีแสดงอยู่บนเวที วงออกัสท์
ต่างตื่นเต้น หญิงมองหน้าของมิว

“มิว ไม่ต้องห่วงหรอกนะ ไต้งมาแน่” หญิงพยายามปลอบใจมิว

“ขอบใจนะหญิง” มิวพยักหน้าอย่างคนสิ้นหวัง

“มิวรู้ไหม หลายปีที่ผ่านมา ไต้งเค้ามาดูคอนเสิร์ตของมิวทุกครั้งเลยนะไม่ว่ามิวจะแสดงที่ไหน เมื่อไร ไต้งไม่เคยขาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว แม้ว่ามิวจะไม่เห็น ไต้งก็ตาม”

“หญิงรู้ได้ยังไง ?”

“ทำไมหญิงจะไม่รู้ละ ก็ไต้งเค้าถามหญิงตลอดเลย”

มิมองหน้าหญิง

“แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนกันนะหญิง ไต้งอยู่โรงพยาบาล ยังไม่รู้เลยว่า...” มิวพูดเสียงสะอื้น

หญิงยื่นมือมาจับมือของมิว

“เชื่อหญิงเถอะ ไต้งมาแน่”

เวลา 2 ทุ่มนักร้องสาวจากใต้หวันแสดงเพลงสุดท้ายอยู่ คิวต่อไปก็อวอออสท์ พิธีกรขึ้นมาพูดค้นเวลาอีกครั้ง

“เอาละ คิวต่อไปเป็นพวกเธอแล้วนะ เล่นให้เต็มที่เลยนะ” พี่อ็อกพูดเรียกกำลังใจ

มิวและวงออสท์เตรียมตัวพร้อมและล้อมวงประสานมือกัน

“วันนี้วันที่เรารอคอยวันแรกมาถึงแล้ว เราก้จะเล่นให้เต็มที่นะ” เอ็กซ์พูด

“เล่นเพื่อตัวเอง” เพื่อนในวงพูด

“เล่นเพื่อวง” เพื่อนในวงอีกคนพูด

“เล่นเพื่อคนดู” เพชรพูด

“เล่นเพื่อมิว” ปิงปองพูด

มิวและวงออสท์ประสานมือลงต่ำและยกขึ้นพร้อมส่งเสียง “เฮ้!” กำลังใจเต็มเปี่ยม

“วงต่อไปเป็นวงขวัญใจวัยรุ่นที่ฮอตที่สุดในตอนนี้ อ้อารอเข้าไปพบกันเลยกับวงออสท์”

วงออสท์ขึ้นบนเวทีด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม มิวเดินตามมาที่หลัง แฟนเพลงด้านล่างส่งเสียงกรี๊ดดังสนั่น

“สวัสดีครับ ทุกคน วันนี้มันส์กับวงอื่นๆมาแล้ว วงออสท์ขอมาส์ไต้ล้ซ่าๆหน่อยได้ไหมครับผม”

“ไต้ๆ” แฟนเพลงตอบมา

มิวพูดกับแฟนเพลงอย่างเรียบง่าย สบายๆ ขณะที่พูดเขาก็กวาดสายตาไปทั่วบริเวณ โฉน့်ที่ยืนอยู่บนหลังคาของรถโมบายถ่ายทอดสด มีนักร้องสาวยืนอยู่ด้านข้างของโฉน့် โฉน့်โทกมือและส่งยิ้มให้มิว มิวเห็นโฉน့်โทกมือทักทายจึงยิ้มเล็กๆให้โฉน့် หญิงยืนอยู่ด้านหลังเวทีพยายามมองหาไต้ง มิวหันไปยิ้มให้หญิงและส่งสายตาเชิงถามไปที่หญิง หญิงส่งสายตาปฏิเสธไปที่มิว เพลงแรกที่ร้องคือ “ขอบคุณกันและกัน”

(ฟังไต้ที่ <http://www.ijigg.com/songs/V2BEAC40PB0> ขับร้องโดย วงออสท์ อัลบั้ม August Thanx)

“ยังมีเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับความรัก

Director's Cut

หากลองหยุดพัก จงฟังซะก่อน
จะรู้ว่าเราไม่เดินอยู่เดียวดาย
ยังมีผู้คนบนทางอีกหลากหลาย อีกมากมาย
ที่เราต่างมองหาความรักมาเติมให้เต็มหัวใจ

มีความทรงจำดีๆ เกี่ยวกับความรัก
บ้างสุขสมหวัง หรือจะร้องไห้
แต่นั้นกลับทำให้ใจเรามีพลัง
จนนานๆ ไปมันก็กลายเป็นความหลัง
ที่ในทุกครั้ง เรานึกถึงเมื่อไหร่ ก็ไม่รู้จะขอบคุณมันยังไง

ถ้าหากว่า ใจเราไม่เคยจะรักเลยสักที จิตใจวันนี้คงจะไม่แข็งแกร่ง
และในวันที่ล้มลงคงไม่มีแรง ถ้าเรามัวระแวงในมือของกันและกัน

* ถ้ามันเป็นเพลงบนทางเดินเคียง ที่จะมีเพียงเสียงเธอกับฉัน
และไม่มีวันที่ฉันและเธอจะเดินจากกัน ไปที่ไหน
และถ้าชีวิตคือท่วงทำนอง เธอคือคำร้องที่มีความหมาย
ให้ใจได้ซึ่งและมีพลังจะเดินต่อไปให้ไกล

มองจะมองทางไหนมีใครสักคนที่หวังจะเดินเข้ามา
นั่นคือปัญหา ยิ่งรอยิ่งนาน ยิ่งผ่านอะไรไปนานๆ ใจยิ่งหวนไหว
และถ้าวันหนึ่งมีคนทีรอเข้ามา ว่าฟ้าก็คงไม่ทำเราเสียใจ
แต่เขามันไม่ใช่ ยังไงก็ไม่ใช่ ก็ได้แต่ถอนหายใจมองเหม่ออ้อนวนให้
ใครๆ บางคนบนนั้นช่วยฉันที่อยากมีความรักกับเขาบ้าง
หากใครมีอะไรๆ ฉันยอมได้ทุกอย่าง เพียงคำว่ากันและกัน ฉันขอคำอธิบาย

(*)

ให้ไกล

เหนื่อย เหนื่อยจนถอนใจไม่รู้เมื่อไรว่าเราจะมีความหวัง (ไม่รู้เมื่อไร)
แค่เพียงสักครั้ง ได้เจอสักครั้ง และมันต้องเจ็บ ต้องปวด อย่างน้อยก็ยังได้รู้ว่ารักเป็นไง

สยามแห่งรัก
Director's Cut

คนเราจะเสาะจะหาทำไม และมันจะเป็นจะรักยังงี้ ตะเกียกตะกายจะได้มา
สุดท้ายบางที่ต้องเสียน้ำตา แต่ให้ทนไว้ อาจเจ็บใจ และรอวันหนึ่งที่เรเติบโตจะขอบคุณ
ว่าใจที่ไม่เคยมีรักให้ใคร และนานต่อไปจะเป็นใจที่ไร้ค่า
หากมันจะมีอะไรที่ต้องแลกเพื่อ ได้มา ฉันว่ากันและกัน มีค่าที่จะแลกได้มากมาย

(*)

ให้ไกล (ให้ไกล)

มีทางเดินให้เราเดินเคียงและมีแต่เสียงของเธอกับฉัน
มีทางเดินให้เราเดินเคียงและมีแต่เสียงของเธอกับฉันแสนนานเท่านั้น ... แสนนานเท่านั้น”

ขณะที่ร้องเพลงนี้แฟนเพลงต่างส่งเสียงร้องตาม เสียงปรบมือดังกะหิมะก็ก้องไปทั่วบริเวณลานแสดง
คอนเสิร์ต เพลงจบเสียงดนตรียังดังอย่างต่อเนื่อง มิวพยายามฝืนพูดต่อ

“เพลงต่อไปเลยดีกว่านะครับ เพลงนี้หวังว่าทุกคนคงชอบเหมือนผม ผมขอสารภาพว่าวันนี้ ผมไม่ได้ขึ้นมา
ร้องเพลงให้กับทุกคนเท่านั้น”

แฟนเพลงนั่งเงียบ ทั้งหมดสนใจและสงสัยในคำพูดของมิว

“คนสำคัญที่สุดคนหนึ่งในชีวิตของผมให้สัญญากับผมว่าจะมาฟังผมร้องเพลงวันนี้ ผมตั้งใจจะร้องเพลงนี้
เพื่อเขาคนนั้น” มิวพูดเสียงสั่น

“ผมจะพยายามเข้มแข็งยืนร้องเพลงนี้จนจบ หวังเพียงแค่ว่าเขาจะได้ยินจากที่ไหนสักแห่ง เพลงนี้ครับ
“เพียงเธอ...” (เพลง “เพียงเธอ” เป็นเพลงเก่า อยู่ในอัลบั้ม Crossover ของ สุกัญญา มิเกล เมื่อปี พ.ศ. 2539
ชมเอ็มวีต้นฉบับได้ที่ <http://www.youtube.com/watch?v=BzYq7u9OofQ&feature=related>)

มิวเงยหน้าขึ้นไม่ให้น้ำตาไหลออกมา เขาเอามือเช็ดน้ำตาออก เสียงดนตรีดังขึ้น แฟนเพลงปรบมือเป็น
กำลังใจให้เขา เขามองไปทั่วบริเวณและพยายามหายใจเข้าออกช้าๆลึกๆ พี่บ๊อซึ่งอยู่หลังเวทีเห็นสีหน้ามิว
ไม่ค่อยดีจึงตะโกนถาม

“มิวเป็นอะไรไหม ?”

มิวส่ายหน้า

พี่บ๊อคิดว่ามิวคงตื่นเต้น มิวเริ่มร้องเพลง

(ฟังได้ที่ <http://www.ijigg.com/songs/V2BA0ACGPD> ขับร้องโดย วง August)

“อยากจะขอบคุณ ที่รู้ใจเข้าใจ สิ่งดีดีที่ให้มา

อยากจะขอบคุณ ที่สัญญาว่าใจ ไม่มีวันห่างเหิน

Director's Cut

กับคนหนึ่งที่คน ที่ไร้วันเวลา หมดกำลังจะก้าวเดิน
จากคนที่เคย เจ็บเหลือเกินที่ใจ กลับกลายเป็นเบิกบาน

ผ่านคืนวัน โหดร้าย นานเหมือนชั่วกาล
กลับมีคนที่ห่วงใยกัน สุขใจทุกวัน มีเธออยู่ข้างกาย
เริ่มรู้จักความหวานกับรักลึกซึ้งหมดใจ
เริ่มรู้จักความหมายของคืนวัน

แค่คนหนึ่งที่คนกับหัวใจ ให้เธอ หมดไปเลยที่ฉันมี
จะเป็นจะตายจะร้ายดี ไม่แคร์ ไม่เคยจะหวั่นไหว
จะมีแต่เธอที่แสนดี ร่วมทาง トラบจนวันที่สิ้นใจ
หนึ่งวันจะนาน สักเท่าไร ถ้าไกล ห่างเธอไปสักวัน

ผ่านคืนวัน โหดร้าย นานเหมือนชั่วกาล
กลับมีคนที่ห่วงใยกัน สุขใจทุกวัน มีเธออยู่ข้างกาย
เริ่มรู้จักความหวานกับรักลึกซึ้งหมดใจ
เริ่มรู้จักความหมายของคืนวัน .....

มิวร้องเพลงนี้ได้เพราะมากจนแฟนเพลงชนลุก เขาน้ำตาไหลลงมาอาบแก้มแต่ยังประคองเสียงร้องต่อไปได้

“ให้เธอ ได้ยิน เสียงจากใจฉัน
ที่จะคอยบอกทุกคืนวัน ว่ารักเธอ

ผ่านคืนวัน โหดร้าย นานเหมือนชั่วกาล
กลับมีคนที่ห่วงใยกัน สุขใจทุกวัน มีเธออยู่ข้างกาย
เริ่มรู้จักความหวานกับรักลึกซึ้งหมดใจ
เริ่มรู้จักความหมายของคืนวัน .....

ท้ายเพลงมิวเริ่มร้องไม่ออก แฟนเพลงช่วยกันร้องเพลงตาม

“เสียงใจฉันเอง ร้องเพลงให้เธอฟังอยู่คือเสียง ดังจากใจ

Director's Cut

ร้องเพลงที่ใคร ไม่อาจฟัง

เสียงใจฉันเอง ร้องเพลงให้เธอฟังอยู่คือเสียง ดังจากใจ

ร้องเพลงที่ฟัง เข้าใจเพียงเรา”

มิวทรุดตัวลงนั่งกับพื้นเวทีและร้องให้ออกมา แฟนเพลงที่เห็นเหตุการณ์ต่างตกใจ พี่บ๊วยเรียกทีมงานวิ่งจะขึ้น ไปดูมิว เอ็กซ์และเพื่อนหลายคนในวงเข้ามาลอบมิว

“เฮ้ย มิวไหวไหม ?” เพื่อนในวงมองหน้ามิว

มิวยังคงร้องให้ไม่หยุด ทีมงานเตรียมพามิวออกไปแต่เอ็กซ์ห้ามไว้และขอเข้าไปดูมิวเอง

“มิว เข้มแข็งนะโว้ย” เอ็กซ์ตอบไหล่ของมิว

มิวพยายามหยุดร้องให้ เอ็กซ์มองเพื่อนในวงที่เข้ามาลอบมิว

“เฮ้ย กลับ ไปประจำที่โว้ย”

เอ็กซ์หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำตามิว แฟนเพลงบางคนร้องให้ไปกับมิว แฟนเพลงจำนวนมากตะโกน

“ออกัสท์ ออกัสท์ ออกัสท์ ออกัสท์ ....”

มิวมองไปที่สะพานลอยด้านข้าง ภาพ โด้งอยู่บนสะพานลอยปรากฏให้เขาเห็นวูบหนึ่งก่อนจะหายไป มิวสุดลมหายใจเข้าลึกสุดและออกสุดก่อนจับไมค์ขึ้นมาพูดเสียงสั้น

“เพลงที่จบไปคงเป็นเพลงสุดท้ายของเราในวันนี้ ผมขอโทษด้วยที่ทำหน้าที่ได้ไม่ถึงที่สุด และเพลงที่จบไปนั่นก็จะเป็นเพลงสุดท้ายของผมเช่นกัน ผมขอลาออกจากวงออกัสท์ และผมจะไม่ขึ้นมาร้องเพลงอีก”

วงออกัสท์ต่างตกตะลึง แฟนเพลงหลายคนร้องให้ เอ็กซ์ช็อคมองหน้าเพื่อนอย่างเวทนา

“ผมขอโทษทุกคนจริงๆครับ สวัสดีครับ”

แฟนเพลงยังคงตะโกนเรียกชื่อออกัสท์อย่างไม่ขาดสาย มิวลุกขึ้นและเดินไปหลังเวที เสียงตะโกนมาจากหน้าเวที

“น้อง เข้าไปไม่ได้นะ” เจ้าหน้าที่ตะโกนแต่ห้ามไม่ทัน

มิวหันหน้ามาทางเสียงและปาดน้ำตา ภาพที่เขาเห็นคือภาพของโด้งในชุดคนไข้โรงพยาบาลนั่งอยู่บนรถเข็น โดยมีหญิงเป็นคนเข็นเข้ามาบริเวณระหว่างเวทีและแผงกั้น

“เรามาไม่ทันฟังเพลงเธอมิว” โด้งตะโกนเสียงอ่อนแรง

มิวน้ำตาไหลอาบแก้มอีกครั้ง โด้งในร่างที่อิดโรยแต่สีหน้าสดใสพยายามที่จะลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล โดยมีหญิงช่วยพยุง โด้งกำลังจะล้ม มิวเห็นโด้งกำลังจะล้มจึงทิ้งไมค์และกระโดดลงจากเวทีเพื่อพยุงร่างของโด้งไว้ มิวกอดร่างของโด้งไว้แน่น น้ำตาของมิวไหลทะลักออกมาไม่ขาดสาย

“ทำไม ? ทำไม ?”

โด้งยื่นมือขึ้นไปเช็ดน้ำตาให้มิว โด้งกอดมิวไว้ในอ้อมแขน มือของโด้งลูบหัวของมิว

“มิว เราขอโทษ”

แฟนเพลงต่างตกตะลึง หญิงเดินถอยห่างและยิ้มอย่างมีความสุขที่สุดเท่าที่จะยิ้มได้แม้จะมีคราบน้ำตาอยู่บนหน้าก็ตาม นักข่าวกรูเข้ามาเพื่อถ่ายรูปเหตุการณ์ไว้ เอ็กซ์กระโดดลงจากเวทีและวิ่งเข้าไปหาโด่งและมิวเพื่อดึงมิวออกมาแต่หญิงดึงแขนของเอ็กซ์ไว้

“เอ็กซ์” หญิงมองหน้าเอ็กซ์และส่ายหน้าขอร้อง

จอมอนิเตอร์ฉายภาพเหตุการณ์นี้ไปทั่ว รถโมบายถ่ายทอดสดเหตุการณ์นี้เกือบทุกช่อง โฉนัทเห็นภาพเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างชัดเจน นั่นะหรือคือสาเหตุที่โด่งบอกเลิกกับเราเมื่อหลายปีก่อน ? นั่นะหรือคือสิ่งที่โด่งพยายามจะบอกกับเราในวันนั้น ? เธอสับสนไปหมดแต่ที่แน่ๆเกมนี้เธอแพ้ยับยั้ง

“น้องโฉนัทคะ ไม่ทราบว่ามีผู้ชายคนนั้นเป็นอะไรกับน้องมิวคะ ?” นักข่าวสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างของโฉนัทพยายามขอสัมภาษณ์

โฉนัทได้สติกลับมา เธอไม่ตอบคำถาม เธอลงจากรถและรีบเดินออกจากงานคอนเสิร์ตไปทันที

ที่จอมอนิเตอร์ เจ๋งและเพื่อนมหาวิทยาลัยของโด่งและหญิงมองภาพเหตุการณ์อย่างตาไม่กระพริบ

“นั่นไง ญอกพวกมึงตั้งนานแล้วว่าไอ้โด่งมันเป็นเกย์” เจ๋งพูด

มายด์และเพื่อนมหาวิทยาลัยของเธอตกตะลึงกับภาพที่เห็นในจอมอนิเตอร์

“เฮียมายด์ นั่นใครวะ ?” เพื่อนถาม

มายด์อึ้งกับเหตุการณ์ เธอพูดอะไรไม่ออก

เพื่อนมหาวิทยาลัยของมิวต่างก็ช็อคกับเหตุการณ์

ที่หน้าเวทีแสดงคอนเสิร์ต โด่งและมิวยังคงสวมกอดกันอยู่

“มิว” เสียงตะโกนเล็กๆมาจากสะพานลอยด้านข้าง

มิวมองไปที่สะพานลอยทั้งน้ำตา เขาเห็นสุนีย์และจูนยืนอยู่ จูนชูนิ้วโป้งให้ทั้งสองนิ้วกระโดด โบกมือและเป่าปากด้วยความดีใจ พี่ป๊อกยืนอยู่หลังเวทีมองดูเหตุการณ์อย่างตกตะลึง

“ซิบหาย งานเข้าแล้วซิกู”

พี่ป๊อกเห็นท่าไม่ดีจึงเรียกทีมงานไปดึงตัวโด่ง มิว หญิง และวงออกัสท์ออกมา การแสดงของเกิร์ลกรุ๊ปจากประเทศไทยเริ่มขึ้นทันที

วันรุ่งขึ้นสื่อมวลชนต่างประโคมข่าวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในงานคอนเสิร์ตเมื่อคืนนี้อย่างกว้างขวาง ทั้งเรื่องเหตุการณ์ประกาศเลิกร้องเพลงของมิว เหตุการณ์ระหว่างโด่งและมิว รวมทั้งเรื่องของโฉนัท

ที่บริษัท เจ้าหน้าที่ระดับสูง ทีมงาน และพี่ป๊อกต่างประชุมเครียดหลายชั่วโมง ทั้งหมดตัดสินใจเรียกประชุมมิวและวงออกัสท์เพื่อเตรียมแถลงข่าว

“ตกลงมิวกับเอ็กซ์มาหรือยัง ?” พี่ป๊อกถาม

Director's Cut

“อีกซักพักคงมาครับ เพิ่งโทรไปบอกเมื่อกี้ แต่เอ็กซ์อยู่กับมิวพอดีครับ” เพื่อนในวงพูด

“แล้วพี่มีอะไรครับ ? เรียกมาด่วนขนาดนี้” ปิงปองถาม

“เดี๋ยวพี่คุยทีเดี๋ยวดอนมิวกับเอ็กซ์มาดีกว่า”

วงออกัสท์นั่งรออยู่หน้าห้องประชุมเล็กอย่างว่าวุ่น วงออกัสท์ดูโทรศัพท์ที่รายงานเหตุการณ์ในงานคอนเสิร์ตเมื่อคืนนี้

“พี่ว่าเรื่องอะไรอะ ?” เพชรถาม

“กูก็ไม่รู้แต่รับรองได้เลยว่าไม่ใช่เรื่องดีแน่” เพื่อนในวงพูด

วงออกัสท์นั่งหน้าหอคุ่นกับชะตากรรมที่จะเกิดขึ้น ในที่สุดมิวและเอ็กซ์ก็เดินทางมาถึง

“พี่เขาเรียกคุยเรื่องอะไรรู้ไหม ?” มิวถามอย่างร้อนรน

วงออกัสท์ได้แต่ส่ายหน้า

“เดี๋ยวกูไปบอกพี่เขาก่อนว่าเรามากันแล้ว” เอ็กซ์เดินไปตามพี่ป๊อก

พี่ป๊อกและทีมงานเห็นว่ามากันครบจึงเดินไปที่ห้องประชุมเล็ก สีหน้าทั้งหมดดูเคร่งเครียด

“เอาล่ะพี่จะเริ่มเลยแล้วกัน ไม่อยากให้ยื่นข้อ เราคงรู้แหละว่าเหตุการณ์เมื่อคืนส่งผลกระทบต่ออย่างเห็น้อยหน้า

มิวและวงออกัสท์ก้มหน้าและพยักหน้า

“ทั้งโทรศัพท์ วิทยู หนังสือพิมพ์ เล่นข่าวมิวกับเด็กคนนั้นกันหมด”

“พี่เคยบอกไปแล้วว่าถ้ามิวมีเรื่องอีกพี่ไม่รับรองอนาคตของพวกเขาใช่ไหม ?”

“และมันก็มีเรื่องอีกจนได้ แกรมเรื่องใหญ่ซะด้วย” พี่ป๊อกส่ายหน้าอย่างเห็น้อยหน้า

“อีกซักพักจะมีนักข่าวมา พี่โทรไปตามแล้วว่าเราจะแถลงข่าวเรื่องที่เกิดขึ้น”

“พวกเธอนั่งเงียบๆพี่จะเป็นคนแถลงข่าวให้เอง ถ้ามีนักข่าวถามใครให้เงียบไว้ หน้าทีพวกเธอมีแค่นั้น”

“ถ้าเกิดอะไรขึ้นให้รู้ไว้ว่ามันเกิดจากพวกเธอเองนะ เอาล่ะขอให้ทุกคนอยู่ในห้องนี้อย่าไปไหน เดี๋ยวนักข่าวมากันแล้วพี่จะมาตามเอง”

พี่ป๊อกเดินออกนอกห้อง วงออกัสท์หันหน้ามองกันเล็กน้อย มีแต่มิวที่ก้มหน้ามองพื้นอยู่ เอ็กซ์ซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างขยับเข้ามานั่งติดกับมิวและกอดไหล่ มิวมองหน้าเอ็กซ์ เอ็กซ์ยิ้มอย่างอ่อนโยนแต่ในใจมิวยังคงรู้มึน

“กูว่าเราโดนแบนแน่เลยอะ” เพื่อนในวงพูด

“กูก็ว่างั้น” เพื่อนในวงอีกคนพูด

“ช่างแม่งเหอะ ใครอยากทำอะไรให้ทำไป เราอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ยังไม่เห็นมันจะเป็นไรเลย” เอ็กซ์มองเพื่อนในวง

พี่ป๊อกและทีมงานเดินเข้ามาเพื่อตามมิวและวงออกัสท์ออกไปห้องแถลงข่าว

“เอาล่ะ นักข่าวมาพร้อมแล้ว เดี๋ยวดูตามพี่ออกไปกันเลยนะ” พี่ป๊อกพูด

ที่ห้องแถลงข่าว พี่ป๊อกและทีมงานเดินนำหน้ามิวและวงออกัสท์ นักข่าวรออยู่กันเต็มห้องแถลงข่าว ทันทีที่ทั้งหมดเข้ามาในห้องแถลงข่าวนักข่าวต่างกรูเข้ามาเพื่อถ่ายรูปและขอสัมภาษณ์แต่เจ้าหน้าที่กันไว้ พี่ป๊อกและทีมงานนั่งอยู่ที่โต๊ะแถลงข่าว มีไมโครโฟนอยู่หลายอัน มิวและวงออกัสท์นั่งอยู่ที่เก้าอี้แถวหลัง

“ก่อนที่จะแถลงข่าวผมขอบอกก่อนนะครับว่าผมจะเป็นคนชี้แจงเหตุการณ์ต่างๆเอง น้องๆวงออกัสท์ยังไม่พร้อมที่จะให้สัมภาษณ์นะครับ” พี่ป๊อกพูด

“เหตุการณ์เมื่อคืนนี้เป็นความเข้าใจผิดนะครับ ทั้งสองคนเป็นเพียงเพื่อนกันนะครับ ข่าวที่ออกตามสื่อต่างๆไม่เป็นความจริงทั้งสิ้นนะครับ”

ทั่วห้องแถลงข่าวต่างส่งเสียงอือฮา

“ถ้ามันทำไมเมื่อคืนน้องมิวต้องร้องไห้ขนาดนั้นล่ะครับ ?” นักข่าวถาม

“ก็ เออ ก็พวกเค้าเป็นเพื่อนที่สนิทกันมากนะครับ พอดีเพื่อนของมิวคนนี้เพิ่งออกมาจากโรงพยาบาลเลยทำให้เขาสงสัยจนต้องร้องไห้ล่ะครับ”

“แล้วที่น้องมิวประกาศว่าจะเลิกร้องเพลงเป็นความจริงรีเปล่าคะ ?” นักข่าวสาวถาม

“ทุกอย่างอยู่ที่ผู้ใหญ่ล่ะครับ วงออกัสท์ยังเหลือสัญญากับเราอีก 2 ปีล่ะครับ”

“แล้วทำไมเมื่อคืนถึงไม่ร้องเพลงใหม่ของอัลบั้มหน้าล่ะครับ ?”

“คือ พอคืนมิวเค้าอยู่ในสภาพไม่พร้อมที่จะร้องเพลงนั้นนะครับจึงจำเป็นต้องยุติก่อน ไว้คราวหน้าถ้ามีโอกาสจะต้องได้ร้องอย่างแน่นอนครับ”

“แล้วเรื่องอัลบั้มชุดใหม่ล่ะครับ ?”

“คงต้องเลื่อนไปก่อนนะครับ”

“แล้วเรื่องที่จะไปเซ็นสัญญาที่เกาหลีล่ะครับ ?”

“ยังเหมือนเดิมครับ”

“แล้วน้องโดนัทไม่ทราบว่เค้าว่าอย่างไรคะ ?”

“อันนี้ผมไม่ทราบครับ เออ ขอจบการแถลงข่าวแค่นี้ล่ะครับ”

พี่ป๊อก ทีมงาน มิว และวงออกัสท์รีบเดินออกนอกห้องแถลงข่าวอย่างรีบร้อน นักข่าวให้ความสนใจไปที่มิวและวงออกัสท์ นักข่าวกรูเข้ามาถ่ายรูปมิวและวงออกัสท์ที่เดินออกจากห้องแถลงข่าว นักข่าวพยายามขอสัมภาษณ์แต่ทำไม่ได้ไม่สะดวก มิวและวงออกัสท์ไม่ปริปากพูดอะไร สีหน้าของมิวและวงออกัสท์เริ่มดีขึ้น มิวและวงออกัสท์เดินจนถึงห้องประชุมเล็ก

ที่ห้องประชุมเล็ก มิวและวงออกัสท์นั่งลงที่เก้าอี้ ทั้งหมดมีสีหน้าดีขึ้น

“ผมลุ้นแทบแย่เนอะพี่มิว” เพชรเดินเข้ามาหามิว

“เออ พี่ก็ลุ้นวะ” มิวยิ้ม

มิวล้วงมือเข้าไปในกางเกงและหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

“เดี๋ยวขอไปโทรศัพท์แป็บนะ” มิวเดินไปหลังห้อง

“ฮัลโหล ต่อห้อง... ให้หน่อยครับ” มิวพูดกับโอเปอเรเตอร์ของโรงพยาบาล

“ฮัลโหล” โต้รับสาย

“โด้งเหรอ มิวเองนะ”

“ว่าไงมิว อยู่ไหนเนี่ย ?”

“อยู่ที่บริษัทนะ”

“มีอะไรเหรอ ?” โด้งถามอย่างเป็นกังวล

“ไม่มีอะไรหรอก แค่แกลงข่าวนะ ตอนนี่แกลงเสร็จแล้วละ แล้วตกลงโด้งออกจากโรงพยาบาลวันไหนวันนี้หรือเปล่า ?”

“อืม ใหม่ๆ เดี่ยวตอนเย็นแม่มารับ”

“งั้นเดี๋ยวเราไปหานะ”

“โอเค ได้ๆ”

“แค่นี้ก่อนนะ โด้ง”

“บาย” โด้งวางสาย

สักครู่ที่ป๊อกเดินเข้ามาในห้องประชุมเล็ก มิวเดินกลับมา นั่งที่เก้าอี้ มิวและวงออกัสท์มองที่ป๊อก ที่ป๊อกนั่งลงที่เก้าอี้หัวโต๊ะ

“เอาละ ครั้งนี้พี่ช่วยป๊อกให้ แต่ไม่รู้จะได้ผลซักแค่ไหน”

“ขอบคุณครับพี่” มิวและวงออกัสท์ไหว้ที่ป๊อก

“ยังดีนะที่เมื่อคืนนี้พี่เรียกให้พวกทีมงานช่วยดึงพวกเธอออกมา ก่อน หากเลยเถิดไปมากกว่านี้ พี่ก็อาจจะช่วยยังไง”

“เหตุการณ์นี้ไม่ได้ส่งผลแค่พวกเธอเท่านั้น แต่ยังส่งผลถึงชื่อเสียงของบริษัทด้วย ทั้งเรื่องการเซ็นสัญญาของพวกเธอกับค่ายเพลงของเกาหลี และยังเรื่องการร่วมทุนของบริษัทเรากับค่ายเพลงนี้อีก” พี่ป๊อกกวาดสายตา

“หากเกิดอะไรขึ้นล่ะก็ พวกเธอทั้งหมดรวมทั้งพี่รับผิดชอบไม่ไหวแน่” พี่ป๊อกพูดอย่างหนักแน่น มิวและวงออกัสท์ก้มหน้าเศร้า

“หลายวันนี้พี่ขอให้พวกเธอหยุดซ้อมก่อน ถ้าเป็นไปได้อยู่แต่บ้านไปต้องออกไปไหนได้ยิ่งดี รอให้ข่าวเงียบก่อนแล้วพี่จะติดต่อกลับไป”

มิวและวงออกัสท์พยักหน้า

“รออยู่ที่นี้ก่อน อย่าเพิ่งไปไหนล่ะ”

มิวและวงออกัสท์พยักหน้าอีกครั้ง พี่ป๊อกเดินออกจากห้องเพื่อไปประชุมกับผู้บริหารอีกครั้ง

ที่ห้องพิเศษ โด้งนอนอยู่ที่เตียงคนไข้ สีหน้าของเขาสดใสขึ้นอย่างชัดเจน จูน หึง เจ็ง และเพื่อนมหาวิทยาลัยของโด้งและหึงอยู่ในห้อง

“เออ ไอ้ไต้งตกลงนักร้องนั่นเป็นแฟนมึงใช่ไหม?” เพื่อนถาม
จูนและหญิงมองเพื่อนมหาวิทยาลัยของไต้งและหญิงตาเขียว
“นักร้องนั่นใช่เด็กโรงเรียนเซนต์นิโคลัสคนนั้นใช่ไหม?” เจ้งถาม
“ถ้าจะมาเพราะอยากรู้เรื่องนี้ก็กลับไปเลยไป” หญิงพูดเสียงไม่พอใจ
“อะไรกันก็ถามเฉยๆ เพื่อนก็น่าจะรู้เรื่องเพื่อนนี่” เจ้งมองหน้าหญิง
“เออๆ ไซ้” ไต้งตอบอย่างไม่สบอารมณ์
“ถ้าพวกมึงอยากรู้ก็บอกได้แค่นี้แหละ” ไต้งทำสีหน้าไม่พอใจ
“อย่าโกรธสิวะ” เจ้งมองหน้าไต้งอย่างอ้อวอน
“ที่ถามมึงเนี่ย เพราะอยากให้มึงรู้ว่าถึงมึงจะเป็นอะไร มึงก็เป็นเพื่อนพวกกูนะเว้ย อันนี้มันเรื่องส่วนตัวของ
มึง พวกกูไม่ยุ่งหรอก”
“ถึงพวกกูไม่ใช่คนดีแค่ไหน แต่สำหรับเพื่อนพวกกูเต็มร้อยนะเว้ย” เพื่อนอีกคนพูด
“ขกเว้นอย่างเดียว” เจ้งมองหน้าไต้ง
“อะไรวะ?” ไต้งมองหน้าเจ้งอย่างสงสัย
“มึงอย่าออกอวดแบบนั้นนะโว้ย กูเสียวะ”
เพื่อนมหาวิทยาลัยของไต้งและหญิงต่างหัวเราะ ขกเว้นจูน หญิง และ ไต้ง ลักครู่เจ้งและเพื่อนมหาวิทยาลัย
ของไต้งและหญิงก็ขอตัวกลับก่อน

ที่ห้องประชุมเล็ก มิวและวงออกัสที่นั่งรอจนถึงเย็น ทั้งหมดแทบจะไม่ได้พูดอะไรจนกระทั่งพี้ออกกลับเข้า
มาที่ห้องอีกครั้ง
“เอาล่ะ พวกเธอกลับได้แล้ว” พี้ออกพูด
“แล้วพวกผู้ใหญ่ว่ายังไงครับ?” มิวถามอย่างร้อนรน
“ตอนนี้พี้อย่างบอกอะไรไม่ได้ จะเป็นห่วงก็เรื่องถ่ายเพลงที่เกาหลีเค้าจะว่ายังไงเท่านั้น”
มิวและวงออกัสที่ยกมือไหว้ขอบคุณพี้ออก ทั้งหมดเดินออกจากห้องประชุมเล็กเพื่อกลับบ้าน มิวและเอ็กซ์
ขึ้นรถแท็กซี่ไปโรงพยาบาลเพื่อรับ ไต้งกลับบ้าน

ที่ห้องพิเศษ สุนีย์เดินทางมาถึงตอนเย็นเพื่อมารับไต้งกลับบ้าน
“สวัสดีค่ะ” จูนและหญิงไหว้สุนีย์
“มิวมารึยัง?”
“ยังเลยคะ” จูนพูด
“ไต้ง แม่ซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่มาให้แล้วนะ” สุนีย์หยิบโทรศัพท์ที่เพิ่งซื้อมาให้ม้ออกจากกระเป๋า
“แม่ไปแจ้งขอใช้เบอร์เดิม แล้วโทรศัพท์นี้แม่ชาร์ตแบตเตอรี่ให้เรียบร้อยแล้วนะ ไซ้ได้เลย”
“ขอบคุณครับแม่” ไต้งไหว้ขอบคุณ

“แล้วเรื่องเมื่อคืนนี่ล่ะ ?” สุนีย์ถามอย่างเป็นกังวล

“ตอนนี้พวกเค้าอยู่ที่บริษัทนะคะ เห็นบอกว่าจะแถลงข่าวเรื่องเมื่อคืนนี้นะคะ” จูนตอบแทน โต้

“หนูว่าลองเปิดทีวีดูข่าวดีไหมคะ ?” หึงพูด

หึงเปิดโทรทัศน์ โทรทัศน์รายงานข่าวเรื่องวุ่นวายเกี่ยวกับเหตุการณ์ในงานคอนเสิร์ตเมื่อคืนนี้โดยรายงานว่าทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องเข้าใจผิดเท่านั้น และทางบริษัทยังคงให้วงออกัสทำงานเพลงต่อไป รวมทั้งเรื่องการเซ็นสัญญาที่เกาหลีก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง โต้ จูน และหึงต่างแสดงสีหน้าพอใจ มิวและเอ็กซ์เดินเข้ามาพอดี

“สวัสดิ์คิรับน้ำนี่ พิจูน” มิวและเอ็กซ์ยกมือไหว้

“ทำไมเรา 2 คนเพิ่งมาล่ะ ?” สุนีย์ถาม

“พอดีมีธุระที่บริษัทนิดหน่อยนะครับ” มิวมองหน้าเอ็กซ์

สุนีย์ถือกระเป๋าและเดินออกจากห้องพิเศษ

“มิว น้ำจะไปจับรถมารับนะ เดี่ยวมิวช่วยพาโต้้ออกมาก็แล้วกัน” สุนีย์ยิ้ม

“ครับ” มิวพยักหน้ารับ

“แล้วเป็นยังไงมั้ง ตกงได้ทำอัลบั้มต่อใช่ไหม ?” โต้ถามมิวอย่างหน้าตาดี

“เฮ้ย รู้เรื่องได้ไง” มิวถามโต้

“ก็ดูโทรทัศน์ เขาบอกต่างๆ ไม่ค่อยรู้เรื่อง” โต้ทำหน้างงๆ

“อืม ไช้” มิวยิ้ม

“แหม ความจริงรู้อยู่แล้วล่ะ โต้ยังคุยกับหึงอยู่เลย นี่มาทำเป็นถามแผนสูง” หึงล้อโต้

“นี่ก็ขี้แก้ง” เอ็กซ์เข้ามากระเช้ามิว

“เอ่อ มิวแม่เราซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่ให้เราแล้วนะ แต่ตอนนี้เราไม่มีเบอร์ของใครเลยล่ะ” โต้หยิบโทรศัพท์เครื่องใหม่ให้มิวดู

“จันเดี่ยวคืนนี้เรายังไปให้แล้วกัน” มิวยิ้ม

“แต่เบอร์เพื่อนที่มหาลัยของเราก็ดูหายไปหมดเลย” โต้สีหน้าเศร้า

“ไม่เป็นไรนะ โต้ หึงมี เดี่ยวหึงส่งไปให้แล้วกัน” หึงยิ้มพลาจโซว์โทรศัพท์ของเธอ

“เอ่อ โต้ช่วงนี้เราคงไปหาโต้ที่บ้านไม่ได้หลายวันนะ” มิวมองหน้าโต้

“ทำไมล่ะ ?”

“พี่เค้าขอไว้ บอกว่าไม่อยากให้เป็นข่าวอีก”

“อืมๆ” โต้พยักหน้าอย่างเศร้าๆ

“ไว้อาทิตย์หน้าค่อยไปดูเราในงานประกาศผลรางวัลดีกว่า”

“อืม เราจะไปนะ” โต้ยิ้มอย่างมีความหวัง

“เอาล่ะ เสร็จแล้วก็ไปกันเถอะ”

มิวเดินไปเงินรถเงินมาให้โต้นั่ง

“ไม่เอาอะ เดินได้แล้ว” โต้่งพูดอย่างอายๆ

“มีที่ไหนเขาให้คนไข้เดินออกจากโรงพยาบาล” มิวหัวเราะ

“นั่งไปเถอะ โต้่ง มิวเขาเต็มใจบริการ” หญิงหัวเราะ

“อืม”

โต้่งค่อยๆนั่งลงที่รถเข็น

เอ็กซ์และหญิงช่วยกันถือของ ทั้งหมดเดินไปที่หน้าโรงพยาบาล สุนีย์ขับรถรออยู่

“เออ แล้วเรื่องที่แถลงข่าวนั้นตกลงมิวไม่มีผลเสียอะไรมากใช่ไหม?” สุนีย์ถามอย่างห่วงใย

“ก็คงมีข่าวลงไปอีกสักหนึ่งแหละครับ เดี่ยวก็เจิบ แต่ยังได้ทำงานเพลงเหมือนเดิม”

“มิวต้องเข้มแข็งนะ เราเป็นคนที่สังคมจับตามองอยู่”

“ครับ ผมไม่ค่อยจะแคร์หรอกครับ เป็นห่วงแต่โต้่งและก๊าน้ำ” มิวพูดเสียงอ่อนลงเล็กน้อย

“อย่าคิดมากเลยมิว เราไม่คิดอะไรหรอก” โต้่งยิ้ม

“ไม่ต้องห่วงหรอก พวกน้ำรับมือได้ มิวนั่นแหละห่วงตัวเองเถอะ”

โต้่งลุกขึ้นยืน โดยมีมิวช่วยพยุงตัวเขาให้ขึ้นรถ

“ขอบใจมากนะมิว” สุนีย์ยิ้ม

“ไปก่อนนะมิว” โต้่งโบกมือลา

มิว เอ็กซ์ และหญิง โบกมือลา ทั้งหมดขึ้นรถแท็กซี่ไปที่บ้านของมิว

ที่บ้านของมิว มิว เอ็กซ์ และหญิงลงจากรถ หญิงกำลังจะเดินเข้าบ้าน

“บายนะมิว” หญิงโบกมือให้มิว

“โชคคินะเอ็กซ์” หญิงยิ้มให้เอ็กซ์

เอ็กซ์ทำหน้าที่เล็กน้อยแต่ก็แอบอมยิ้มดีใจ มิวและเอ็กซ์เดินขึ้นไปในห้องของมิว

ที่บ้านของหญิง หญิงเดินขึ้นไปบนห้อง หม่ำมี้อและอาเสียนั่งอยู่ที่โต๊ะชั้นล่าง อาเสียนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่

“หม่ำมี้อดูซิหนังสือพิมพ์ลงข่าวเรื่องอามิวขึ้นหน้าหนึ่งเลยนะ” อาเสียนั่งอ่านหน้าหม่ำมี้อ

“เห็นมัย้อบอกแล้วว่าอามิวอ๊เป็นกระเทย” อาเสียนุกย้ำอีกครั้ง

“ลี้ภัยนะ (ช่างมันเถอะ)” หม่ำมี้อทำหน้ารำคาญ

“เฮ้ยๆๆ หม่ำมี้อมีรูปอาหญิงด้วย อีถ่ายรูปคู่กับเพื่อนอามิวที่บ้านอามิวบ่อยๆ” อาเสียนั่ง โคน โวยวาย

“ลี้ภัยง้อนี้ ? ไม้จักชั่งนี้ (ตะโคนทำไม ? หนวกหูคนอื่น)” หม่ำมี้อว่าอีกครั้ง

“แต่อาหญิงอ๊จับมือกับเค้านะ เค้าลงว่าเป็นแฟนกันด้วยนะมี้อ” อาเสียนหยิบหนังสือพิมพ์มาให้หม่ำมี้อดู

หม่ำมี้อหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาดู เธอมองดูข่าวและขมวดคิ้วเล็กน้อย เธอเอาหนังสือพิมพ์คืนให้อาเสียนและเดินไปหน้าร้าน

ที่บ้านของมิว มิวและเอ็กซ์เดินขึ้นไปห้อง มิวยังคงสงสัยการแถลงข่าวที่ผ่านมา

“กว่าแปดกว่าะ” มิวมองหน้าเอ็กซ์

“ยังไงวะ ?”

“ก็เรื่องเมื่อคืนนะซี พอวันนี้ออกมาแถลงข่าวเรื่องก็จบเลยหรอวะ”

“ไม่ดีหรือไงวะ ?”

“ก็ดี แต่กว่ามันยังงัยอยู่นะ”

“มีงัยอย่างคิดมากซี จบๆเร็วๆยังดี”

เอ็กซ์เดินลงมาชั้นล่าง

ที่บ้านของหญิง เอ็กซ์เดินออกมาจากบ้านของมิว เขาเดินผ่านหน้าบ้านของหญิงและชะเง้อมองเข้าไปในบ้านของหญิง ห่มาม้าจ้องหน้าของเขา เขาริบลบสายตาและเดินไป

“เฮ้ ลื่อนะ” ห่มาม้าตะโกนเสียงดัง

เอ็กซ์หยุดกึกหันมองซ้ายขวา ไม่มีใครก่อนหันมามองหน้าห่มาม้าอย่างเหวอๆและชี้นิ้วมาที่ตัวเอง

“เออ ลื่อนั้นแหละ มานี้แป็บซีอ้าวมีเรื่องจะถาม”

เอ็กซ์หน้าเหวอหนักกว่าเก่าและเดินเข้าบ้านของหญิง อาเซียมองหน้าเอ็กซ์และแสบขี้อย่างมีเลศนัยก่อนเอานิ้วชี้ทำท่าเชือดคอ เอ็กซ์กลืนน้ำลายและเดินตามห่มาม้าไปนั่งที่โต๊ะ

“ลื้อคบกับอาหญิงมานานแค่ไหน ?” ห่มาม้าจ้องหน้าเอ็กซ์

เอ็กซ์เหงื่อแตกพลั๊กและก้มหน้า ไม่กล้าสบตาห่มาม้า

“เออ ประมาณ 4 ปีแล้วครับ” เอ็กซ์ตอบอย่างประหม่า

“ลื้อคบกันได้ยังไง ?” ห่มาม้าถามต่อ

“เออ ก็คุยๆกันนะครับแล้ว...” เอ็กซ์ตอบอย่างประหม่ามากขึ้น

“ก็เอ็กซ์มาบ้านมิวบ่อยๆ หญิงก็ไปเล่นที่บ้านมิวบ่อยๆ” หญิงเดินลงมาจากชั้นบน

เอ็กซ์รู้สึกหน้าซีดกว่าเก่า หญิงเดินมาที่โต๊ะและหันไปมองหน้าอาเซีย

อาเซียแสบขี้อย่างมีเลศนัยและเอานิ้วชี้ทำท่าเชือดคอ หญิงแยกเงี้ยวใส่และเอามะเหงกยกให้

“หญิงบ่ต่ออะ ม้าอืมใจ (หญิงไม่เห็นพูด ห่มาม้าไม่รู้เรื่อง)” ห่มาม้าหันไปถามหญิง

“จะให้อ้วบอัยังไงล่ะ วันๆห่มาม้าก็เอาแต่บ่นๆ ไม่เห็นถามอ้วซักรึคิดว่าอ้วทำอะไร ? เป็นยังไง ?” หญิงเริ่มมีอาการ

“หญิงอุมิกี้ หญิงไหลดำ ม้าเยี่ยงลื้อม้าเซี่ยลื้ออะ (หญิงมีอะไร หญิงก็ต้องบอก ห่มาม้าว่าหญิงเพราะรักหญิงนะ)” ห่มาม้าพูดเสียงอ่อนโยน

อาเซียทำหน้างงๆ

“ห่มาม้า อ้วก็รักห่มาม้านะ” หญิงกอดห่มาม้า

ห่มาม้ากอดกลับ

“ลื้อ โป๊ยเสียวลื้ออะ ? (หญิงไม่อายหรือยัง ?)” หม่อมมาลีขึ้นไปที่เอ็กซ์ซึ่งทำหน้าที่สุดซัด
“หญิงกะอีชียะก้อฮ้อ บ่อมียมิก่หม่อมมาลีบ่อเยียงลื้ออะ (หญิงรักกับเขาก็ดีแล้ว ไม่ทำอะไรที่ไม่ดีหม่อมมาลี
ไม่ว่าหญิงหรือ)” หม่อมมาลีมองหน้าเอ็กซ์ซึ่งยิ้มแย้ม
“ขอบคุณนะมี” หญิงไหว้หม่อมมาลี
หญิงลุกขึ้นและเดินผ่านหน้าอาเสียวก่อนแยกเขี้ยวใส่
“ก็ดีกว่าหาแฟนไม่ได้” หญิงกัคออาเสียว
อาเสียวทำหน้าที่โมโหจะลุกขึ้นแต่หญิงวิ่งหนีซะก่อน
“ถ้าลื้อทำอะไรอาหญิงนะ อ้าวเอาลื้อตายแน่” อาเสียวมองหน้าเอ็กซ์
เอ็กซ์ไหว้ลาหม่อมมาลีและอาเสียว หญิงเดินไปส่งเอ็กซ์ที่บ้าน หม่อมมาลีและอาเสียวมองไปที่เอ็กซ์และหญิง
“อีโตแล้วเนอะ” อาเสียวพูด
“ลื้อ (ใช่ๆ)” หม่อมมาลีพยักหน้า

ที่บ้านบ้านของหญิง หญิงเดินมาส่งเอ็กซ์ที่บ้าน
“บ้านหญิงนี่เป็นห่วงกันดีเนอะ” เอ็กซ์มองหน้าหญิง
“หรือ หม่อมมาลีใช่ หญิงรู้ว่าหม่อมมาลีเป็นห่วง”
“เสียวก็ด้วยนะ” เอ็กซ์เสริม
“หา อย่างเสียวอะนะ ฝนไปหอะ หาเรื่องประจำน้าราคาญ” หญิงทำหน้ามู๋
“พี่น้องยัง ใจก็รักกันแหละ เราเชื่อว่าเสียวรักหญิงนะ” เอ็กซ์ยิ้ม
หญิงหันหลังกลับเข้าบ้านและหันมามองหน้าเอ็กซ์อีกครั้ง
“วันหลังถ้าจะซื้ออะไรให้ก็บอกกันตรงๆก็ได้เนะ” หญิงยิ้มพลางหยิบสร้อยที่คล้องมาโชว์
“แล้วหญิงรู้ได้ยังไงว่าเราซื้อให้ ?” เอ็กซ์ยิ้มพลางทำหน้าที่สงสัย
หญิงยิ้มก่อนหันหน้ากลับและเดินเข้าบ้าน โดยไม่พูดอะไร

ที่บ้านของโต้ง สุนีย์ช่วยพุงโต้งเดินเข้าห้องนอน เขาารู้สึกคิดถึงห้องนอนห้องนี้มากเหมือนจากไปนาน
สักครูโทรศัพท์เครื่องใหม่ของเขาตั้งขึ้น
<นี่เบอร์เรานะ 081.....> แมสเสจจากมิว
โต้งยิ้มอย่างมีความสุข สักครูหนึ่งโทรศัพท์ของเขาที่ตั้งขึ้นอีกครั้ง
<เบอร์ของหญิงและเพื่อนๆนะ หญิง 086.....> แมสเสจจากหญิง
โต้งเม้มเบอร์โทรศัพท์ไว้ในโทรศัพท์ของเขาและยิ้ม

ที่บ้านของมิว มิวนอนแต่อยู่บนเตียง โทรศัพท์ของเขาตั้งขึ้น เขาเอื้อมมือไปที่โต๊ะเพื่อรับโทรศัพท์และลุกขึ้น
นั่งบนเตียง

“ป้าหรือ”

“มิว ตกลงเรื่องมันเป็นยังไงกัน ? ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ?” ป้าของมิวถามอย่างคุดัน

“ก็ ก็ แค่เพื่อนนะป้า ไม่มีอะไรหรอกป้า ก็อย่างที่ชี้แจงในข่าวนะป้า” มิวตอบเสียงสั้น

“ให้มันแน่นะ ป้าไม่ชอบนะมิว ป้าไม่อยากให้มิวเป็นอย่างที่พวกเค้าพูดกัน”

มิวอึ้งไปชั่วขณะ

“แล้วตกลงมิวยังได้ร้องเพลงต่อใช่ไหม ?”

“ครับ”

“เออ ดีแล้ว วันหลังระวังล่ะ อย่าให้เกิดเรื่องอย่างนี้อีกล่ะ” ป้าของมิวพูดย้ำ

“ครับๆ”

“เออๆ แค่นี้แล้วกัน” ป้าของมิววางสาย

มิววางโทรศัพท์ไว้ที่หัวเตียงเหมือนเดิม เราควรจะทำอย่างไรดีนะ ? เราควรจะพูดความจริงรีเปล่า ? จิตใจของเขาสับสนไปหมด

หลายวันผ่านศูนย์ขับรถอยู่ เธอฟังรายงานข่าวจากวิทยุเรื่องของวงอ็อกส์ท มีผู้ฟังหลายรายโทรศัพท์เข้ามาที่สถานีวิทยุเพื่อแสดงความคิดเห็น

“ผมไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการแถลงข่าวในวันนั้น การที่บริษัทพยายามโกหกกับสังคมว่านักร้องนำกับเด็กผู้ชายคนนั้นเป็นเพียงแค่เพื่อนกัน ผมคิดว่าพวกเค้าดูถูกสมองของพวกผมอยู่นะครับ เรื่องแบบนี้ใครจะไปเชื่อละครับว่าทั้งสองคนเป็นแค่เพื่อนกัน” ผู้ฟังรายหนึ่งแสดงความคิดเห็นอย่างร้อนแรง

“ดิฉัน ไม่ได้รังเกียจพวกเกย์หรือกระเทยหรอกนะค่ะ แต่ทุกวันนี้ดิฉัน ไม่รู้จะตอบลูกชายของดิฉันที่กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้นยังไงดีว่าถ้าวันข้างหน้าเขาเกิดมีแฟนเป็นผู้ชายดิฉันจะว่ายังไง” ผู้ฟังอีกรายแสดงความคิดเห็นอย่างร้อนแรงไม่แพ้กัน

“ดิฉันคิดว่าถ้าบริษัทพวกนี้ไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม มัวแต่คิดถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตัวอย่างเดียว เราก็ไม่ควรสนับสนุนสินค้าของพวกเค้าแน่ะค่ะ” ผู้ฟังอีกรายเสนอวิธีลงโทษบริษัทที่เกี่ยวข้อง ศูนย์ฟังรายงานข่าวทางวิทยุอย่างไม่สบายใจ

วันรุ่งขึ้น ช่วงพักเที่ยง โต้งในชุดนักศึกษาเดินไปหาหญิงที่คณะ หญิงเพิ่งเรียนเสร็จและเดินลงมา

“หญิง หญิงรู้ข่าวแล้วหรือยัง ?” โต้งถามอย่างร้อนรน

หญิงพยักหน้าอย่างเศร้า

“เรื่องที่บริษัทนี้อัดลม.....ประกาศอนตัวใช่ไหม ?”

“อืม แล้วยังเรื่องค่ายเพลงที่เกาหลียกเลิกการเซ็นสัญญาและยังยกเลิกแผนการร่วมทุนอีก” โต้งพูดอย่างเป็นกังวล

“แล้วมิวจะเป็นอะไรรีเปล่า ?” โต้งถามอย่างลึนหัว

หญิงสายหน้าซ้ำๆ

“ได้ง้ออย่าเพิ่งคิดมากนะ มันอาจจะไม่มีอะไรก็ได้” หญิงพยายามปลอบใจ

ที่มหาวิทยาลัย มิวและเอ็กซ์เพิ่งเรียนเสร็จและเตรียมตัวจะกลับบ้าน ทั้งสองคุยเรื่องข่าว

“มิว ทำยังไงดีวะ ?” เอ็กซ์ถามอย่างเป็นกังวล

มิวสายหน้า สักครู้โทรศัพท์ของเอ็กซ์ดังขึ้น

“ฮัลโล เออว่าไงนะ เออๆ จะรีบไป กูอยู่มหาลัยเนี่ย เออๆ แล้วเจอกัน” เอ็กซ์วางสาย

“เฮ้ยที่บริษัทเรียกให้ไปเดี๋ยวนี้เลยวะ” เอ็กซ์หน้าตาตื่น

“มีอะไรวะ ?” มิวถามอย่างสงสัย

“กูก็ไม่รู้แต่รีบไปเหอะ มันบอกว่าด่วน”

โทรศัพท์ของมิวดังขึ้น

“ฮัลโลครับ ได้ครับๆ ครับแล้วจะรีบไปครับ” มิววางสาย

“เฮ้ยรีบไปเหอะวะ พี่เค้าโทรมาเรียกกูเหมือนกัน” มิวมองหน้าเอ็กซ์

ที่บริษัท ประธานบริษัท เจ้าหน้าที่ระดับสูง พี่ป๊อก และทีมงานประชุมเครียดมาหลายชั่วโมง มิวและวงออกัสต์มาถึงบริษัทและรออยู่หน้าห้องประชุมเล็ก

“มีง่าจะเป็นยังไงวะ ?” เอ็กซ์ถามมิว

“ไม่อยากคิดวะ” มิวถอนหายใจ

มิวและวงออกัสต์ต่างก้มหน้าเหมือนคนสิ้นหวัง

ผ่านไป 1 ชั่วโมงการประชุมเสร็จสิ้น พี่ป๊อกเรียกมิวและวงออกัสต์เข้าประชุมที่ห้องประชุมเล็กต่อทันที

“พี่เสียใจด้วยนะ” พี่ป๊อกมองมิวและวงออกัสต์ด้วยสายตาเศร้า

มิวและวงออกัสต์มองหน้ากันไปมา

“พี่พยายามอธิบายแล้วนะ แต่ท่านประธาน โกรธมากเรื่องที่ว่าค่ายเพลงของเกาหลียกเลิกแผนการร่วมทุนรู้ไหมบริษัทเราต้องเสียหายขนาดไหน ?” พี่ป๊อกถอนหายใจยาว

“ตอนนี้สปอนเซอร์พวกเธอก็ถอนตัวไปแล้ว แล้วยังค่ายเพลงที่เกาหลียกเลิกการเซ็นสัญญาของพวกเธ่ออีก แลมนสัญญาของพวกเธอก็ยังเหลืออีกตั้ง 2 ปี” พี่ป๊อกสายหน้า

“ขนาดตัวพี่เองยังเกือบเอาตัวไม่รอด ดินะที่น้องชายท่านประธานช่วยพูดไว้ ไม่อย่างนั้นพี่เองก็ต้องเก็บของออกจากที่นี่เหมือนกัน พี่บอกตามตรงเลยนะ พี่จนปัญญาที่จะช่วยพวกเธอแล้วจริงๆ”

มิวและวงออกัสต์ทำหน้าเศร้าเหมือนรู้ชะตากรรม

“ไม่เป็นไรครับพี่ พวกผมขอโทษพี่ด้วยที่ทำให้พี่ต้องเดือดร้อน” มิวพูดเสียงสั่น

“เดี๋ยวจะมีแถลงข่าวอีกนะ พวกเธอตามไปด้วยละ นังเฉยๆเหมือนคราวที่แล้วละ” พี่ป๊อกพูดเสียงเศร้า

มิวและวงออกัสต์พยักหน้า

Director's Cut

ที่ห้องแถลงข่าว พี่ป๊อก มิว และวงออกัสท์เดินมายังห้องแถลงข่าว นักข่าวนั่งรออยู่เต็มห้อง ทีมงานเตรียมแถลงอยู่ พี่ป๊อก มิว และวงออกัสท์นั่งลงที่โต๊ะแถลงข่าว การแถลงข่าวเริ่มต้นทันที

“จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกรณีของนักร้องนำกับคู่กรณีนั้น ทางเราเห็นว่าเป็นเหตุสุดวิสัย แต่ทางเราก็ไม่ได้นิ่งดูเฉยแต่อย่างใด เราได้ลงความเห็นว่ามันน่าจะนำตัวไม่เหมาะสม” พี่ป๊อกพูด

“และอย่างที่พวกคุณรู้กันก่อนหน้านี้ การเซ็นสัญญาที่เกาหลีได้ถูกยกเลิกไปแล้ว รวมทั้งน้ำอัดลม.....ก็ถอนการเป็นสปอนเซอร์ไปแล้ว ดังนั้นการออกอัลบั้มชุดใหม่คงต้องถูกยกเลิก”

“ดังนั้นผมขอประกาศว่าวงออกัสท์จะถูกแบนจากการเป็นศิลปินของค่ายเรานะครับ แม้ว่าเขายังเหลือสัญญาอยู่กับเราอีก 2 ปี”

ทั่วห้องแถลงข่าวต่างส่งเสียงฮือฮา มิวและวงออกัสท์ต่างก้มหน้า

“ส่วนเรื่องแผนการร่วมทุนของบริษัทเรากับค่ายเพลงจากเกาหลีนั้นถึงแม้ว่าจะถูกยกเลิกไปแล้ว แต่เรายังหวังว่าในอนาคตเราอาจจะยังมีโอกาสได้ร่วมงานกันอีก”

มิวก้มหน้าอยู่ สีหน้าของเขาบ่งบอกถึงความเจ็บปวด วงออกัสท์มองหน้ามิวอย่างเห็นใจ หลังการแถลงข่าวเสร็จมิวและวงออกัสท์ถูกกันตัวออกไปยังห้องประชุมเล็ก

ที่ห้องประชุมเล็ก มิวและวงออกัสท์นั่งเงียบไม่พูดอะไรนานหลายนาที สักครู่มิวขอตัวออกไปเข้าห้องน้ำคนเดียว

“พี่เอ็กซ์ พี่เอ็กซ์ว่าพี่มิวจะคิดสั้นรีเปลา่?” ปิงปองกระซิบถามเอ็กซ์

“ไอ้สัตว์ ปากเสีย มึงหุบปากไปเลยนะ” เอ็กซ์ควาดใส่

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงพี่ป๊อกเดินเข้ามาในห้อง มิวและวงออกัสท์มองหน้าพี่ป๊อก

“สัญญาที่เหลืออีก 2 ปี พวกเธอคงต้องรองานกว่าสัญญาหมดถึงจะกลับมาร้องเพลงได้อีกครั้ง”

“ส่วนเรื่องงานประกาศผลรางวัลนะ ถ้าพวกเธออยากจะไปก็ไม่ใช่ไร ไม่เกี่ยวอะไรกับบริษัท”

มิวและวงออกัสท์ก้มหน้าไม่พูดอะไร

“เอาล่ะ พวกเธอกลับบ้านได้แล้ว”

มิวและวงออกัสท์ยกมือไหว้พี่ป๊อกและแยกย้ายกลับบ้าน มิวและเอ็กซ์ขึ้นรถแท็กซี่ไปที่บ้านของมิว

ที่บ้านของมิว มิวและเอ็กซ์ลงจากรถแท็กซี่ หันเดินเข้ามาหา ทั้งหมดเดินขึ้นไปห้องของมิว

“เฮ้ย มึงอย่าคิดมากนะโว้ย แค่ 2 ปีเอง เดียวก็กลับมาร้องใหม่ได้แล้ว” เอ็กซ์พยายามยิ้ม

มิวได้แต่ก้มหน้าไม่มองหน้าใคร

“มิวจะได้มีเวลาอยู่กับไต้งมากขึ้น” หึงพยายามยิ้มเช่นกัน

“ขอบใจนะ” มิวพูดเสียงเหน้อยถ้ำ

เอ็กซ์เดินเข้ามาข้างมิว

“ช่วงนี้ใกล้สอบแล้วนะ จะได้เอาเวลามาทุ่มเทให้กับการเรียนให้เต็มที่ไง” เอ็กซ์พยายามปลอบใจ
“จริงด้วยมิว” หึงยิ้ม

“หึง เอ็กซ์ โทษทีนะ เราอยู่คนเดียวได้ไหม” มิวพูดเสียงอ่อนแรง
เอ็กซ์และหึงมองหน้าของมิวอย่างเห็นใจแต่ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ทั้งสองเดินออกจากบ้านของมิว มิวเดิน
มาส่งหน้าบ้าน

“เอ่อ มิวแล้วเรื่องงานประกาศผลรางวัล มึงจะว่ายังไง ? จะไปรีเปล่า ?” เอ็กซ์ถาม
มิวไม่พูดอะไร แววตาของเขาเหมือนคนสิ้นหวัง เขาเดินขึ้นมาถึงห้องและนั่งลงที่เก้าอี้ ความเหงากลับมา
เยือนอีกครั้ง เขานั่งก้มหน้ามองคู่มือและคิดถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา

ที่โรงพยาบาล จูนเดินทางมาคนเดียว เธอเดินไปที่เคาท์เตอร์และติดต่อพยาบาล พยาบาลพาเธอไปที่ห้องของ
แพทย์เจ้าของไข้ของโต้ง เธอเดินเข้าไปในห้องและนั่งที่เก้าอี้

“สวัสดีค่ะ คุณหมอ” จูนไหว้แพทย์เจ้าของไข้ของโต้ง

“สวัสดีครับ”

“ผลตรวจออกมาแล้วนะครับ” แพทย์เจ้าของไข้ของโต้งหยิบซองขนาดซองจดหมายสีขาวให้จูน
จูนหยิบซองนั้นใส่กระเป๋าและลุกขึ้นเดินออกจากห้อง

“คุณไม่เปิดอ่านก่อนหรือครับ ?”

จูนส่ายหน้า

“คุณหมอค่ะ หนูขออะไรอย่างได้ไหมคะ ?”

“อะไรครับ ?”

“อย่าบอกเรื่องนี้ให้ใครฟังนะค่ะ โดยเฉพาะโต้งและแม่ของโต้ง”

“ทำไมล่ะครับ ?”

จูนมองหน้าแพทย์เจ้าของไข้ของโต้งด้วยสายตาวีงวอน

“ก็ได้ครับ”

ที่บ้านของโต้ง สุนัขและโต้งนั่งกินข้าวที่โต๊ะกินข้าว หลังกินข้าวเสร็จทั้งสองนั่งดูโทรทัศน์ มีรายงานข่าว
เกี่ยวกับการประกาศแบนวงออกัสท์ ทั้งสองตกใจกับข่าวนี้มาก สุนัขมองหน้าโต้ง

“แล้วอย่างนี้มิวเค้าจะทำยังไงล่ะ ?” สุนัขถามอย่างเป็นกังวล

“ไม่รู้ดีแม่” โต้งส่ายหน้าอย่างเศร้า

โต้งเดินกลับเข้าห้องและโทรศัพท์หามิว

“หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...”

มิวปิดโทรศัพท์ ไม่มีใครสามารถติดต่อมิวได้ เขามองไปที่ปฏิทินที่แขวนอยู่บนกำแพง อีกเพียง 4 วันก็จะถึง
วันประกาศผลรางวัล

ที่ห้องของจูน จูนวางกระเป๋าบนโต๊ะและหยิบซองที่ได้มาจากโรงพยาบาลขึ้นมา เธอเปิดซองนั้นและหยิบกระดาษที่อยู่ภายในออกมา เธอบรรจุคลี่กระดาษออกมาดู มันคือผลการตรวจดีเอ็นเอระหว่างเธอและโด่ง สิ่งที่เราสงสัยมาตลอดหลายปีกำลังจะถูกเฉลย เธออ่านตัวหนังสือที่อยู่บนกระดาษอย่างช้าๆ น้ำตาของเธอค่อยๆ ไหลออกมาจากตาทั้งสองข้าง หลังอ่านเสร็จเธอโยกกระดาษและซองทิ้งลงถึงขยะ เธอก้มหน้าไปที่โต๊ะและร้องไห้ออกมา

เหลืออีก 3 วันจดหมายและของขวัญจากแฟนคลับหลังไหลมาที่บริษัทอย่างท่วมท้น แฟนคลับจำนวนมากต่างมาขึ้นถือป้ายเพื่อให้กำลังใจกับมิวและวงออกัสท์ที่หน้าบริษัท ทั้งหมดต่างเรียกร้องให้บริษัทยกเลิกการแบนวงออกัสท์ เหตุการณ์เป็นไปด้วยดี ไม่มีความรุนแรง วงออกัสท์ทุกคนยกเว้นมิวออกมาต้องรับแฟนคลับ

“พี่มิวอยู่ไหนคะ ?” แฟนคลับถามเอ็กซ์

“เอ่อ พี่มิวเค้าไม่ค่อยสบายนะครับ” เอ็กซ์ตอบอย่างฝืนๆ

“ฝากบอกพี่มิวให้รักษาสุขภาพด้วยนะคะ”

วงออกัสท์ได้รับการต้อนรับจากแฟนคลับอย่างอบอุ่น บางคนจับมือ บางคนโอบเข้ากอด บางคนร้องไห้ บางคนให้สิ่งของ หลายคนในวงออกัสท์ร้องไห้ แต่ทางบริษัทยังคงยืนยงคำสั่งเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เอ็กซ์พยายามโทรศัพท์หามิวแต่ไม่มีสัญญาณ

ที่ห้องพักของด้อม ด้อมนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่โต๊ะด้านหน้าของเขามีเอกสารภาษาอังกฤษวางอยู่ มันคือใบสมัครเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยชื่อดังของอเมริกา รอเพียงลายเซ็นของเขาใบสมัครนี้ก็จะมีส่วนสมบูรณ์ เขากำลังครุ่นคิด

เหลืออีก 2 วันเอ็กซ์นั่งเรียนหนังสือตามปกติแต่ที่นั่งด้านข้างของเขาไม่มีมิว หลังเลิกเรียนเอ็กซ์พยายามโทรศัพท์หามิวหลายครั้งแต่ผลก็เหมือนเดิม เพื่อนมหาวิทยาลัยของเขาเดินมา

“เฮ้ย ไอ้มิวทำไมไม่มาวะ ?”

“เอ่อ คือ มันไม่ค่อยสบาย” เอ็กซ์ตอบอย่างฝืนๆ

ที่บ้านของโด่ง โด่งอยู่ในห้อง หลายวันนี้โด่งพยายามโทรศัพท์หามิวหลายครั้งแต่ไม่มีสัญญาณ จิตใจของโด่งว้าวุ่นไปหมด โด่งตัดสินใจออกจากบ้านกลางดึก

ที่บ้านของมิว เวลาเกือบเที่ยงคืน โด่งยืนอยู่หน้าบ้านของมิว ในห้องของมิวมืดสนิท

“มิว มิว มิวอยู่หรือเปล่า มิว” โด่งตะโกนเรียก

“มิว ลงมาคุยกันก่อนมิว” โต้ตะ โคนพลาทงทุบประตูเหล็ก

“ใครมันมาตะ โคนวะ ดึกคืนคนจะหลับจะนอนกัน” ชาวบ้านละแวกนั้นตะ โคนต่อว่า

ที่บ้านของหญิง หญิงในชุดนอนนอนอยู่บนเตียงตกใจเสียงตะ โคน เธอมองที่หน้าต่างเห็น โต้ตะยืนอยู่จึงรีบหยิบกระเป๋าสตางค์และเดินลงมาชั้นล่างหาโต้ตะ เธอเปิดประตูบ้านเห็นโต้ตะไม่อยู่จึงมองหา เธอเห็นโต้ตะเดินไปทางปากซอยจึงรีบวิ่งตาม

ที่ปากซอย หญิงวิ่งตามโต้ตะจนถึงปากซอย เธอพยายามตะ โคนเรียกแต่โต้ตะขึ้นรถแท็กซี่ไปแล้ว เธอเรียกแท็กซี่คันหลังและขึ้นไป

“พี่คะ ตามรถแท็กซี่คันหน้าไปเร็วค่ะ”

ที่สถานบันเทิง รถแท็กซี่ที่โต้ตะนั่งมาจอด โต้ตะลงจากรถและเดินเข้าไป รถแท็กซี่ที่หญิงนั่งมาจอดตามหลังเธอลงจากรถและรีบวิ่งเข้าไป เธอเปิดประตู ภายในเปิดเสียงดนตรีดัง มีโต๊ะจำนวนมาก ผู้คนทั้งชายหญิงกินดื่ม และเต้นกันอย่างเมามัน เสียงอึกทึกและควันบุหรี่เต็มไปหมด

หญิงพยายามตามหาโต้ตะที่โต๊ะ เธอเดินไปเรื่อยๆจนเกือบถึงโต๊ะสุดท้าย เธอเห็นแจ็กสูบบุหรี่และเต้นอยู่กับเพื่อนมหาวิทยาลัยของโต้ตะ

“แจ็ก” หญิงตะ โคนแข่งกับเสียงดนตรีอย่างรื้อรอน

“อ้าวหญิง ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ?” แจ็กตกใจที่เห็นหน้าหญิง

“แจ็ก แจ็กเห็นโต้ตะรีเปล่า?”

แจ็กยกหน้าไปที่ด้านข้าง โต้ตะนั่งอยู่ที่เก้าอี้และสูบบุหรี่อยู่ที่โต๊ะมีขวดเหล้าและแก้วเหล้าอยู่หลายใบ หญิงเดินเข้าไปหาโต้ตะ โต้ตะเห็นหน้าหญิงรู้สึกตกใจ โต้ตะทิ้งก้นบุหรี่กับพื้นและเดินหนีออกทางประตูหลัง หญิงรีบวิ่งตามอย่างไม่ลดละ

ที่ลานจอดรถ หญิงวิ่งทันโต้ตะและยื่นขว้างโต้ตะ โต้ตะพยายามที่จะเดินหนีแต่เธอก็ขว้างโต้ตะไว้ทุกทาง โต้ตะมองหน้าเธอและทรุดลงกับพื้น

“เราคิดเองนะ หญิง” โต้ตะพูดเสียงส่ออื่น

หญิงย่อเข่าและก้มตัวลงช้าๆ

“หญิงจำงานคอนเสิร์ตวันคริสต์มาสที่มิวขึ้นเวทีครั้งแรกได้ไหม?”

หญิงพยักหน้าช้าๆ

“ตอนนั้นเราเห็นมิวร้องเพลง เรารู้ เรารู้ว่ามิวมีความหวัง มีความฝัน มีอนาคต มิวต้องได้เป็นนักร้อง” โต้ตะเริ่มน้ำตาไหลออกมาช้าๆ

“หลังจากมิวร้องเพลงเสร็จเราเดินไปหามิว เรบอกกับมิวว่า “เราคงคบกับมิวเป็นแฟนไม่ได้”...”

หญิงรู้สึกตกใจเล็กน้อย

“เรากลัวนะหญิง เรากลัวว่าเราจะทำลายมิว หากเราคบกับมิวความฝันของมิวก็คงต้องสูญสลาย”

หญิงมองหน้าโด้งอย่างเห็นใจ

“หลายปีมานี้เราพยายามแล้วนะหญิง เราพยายามที่จะไม่พบหน้ามิว พยายามที่จะไม่โทรหามิว พยายามที่จะไม่รักมิว แต่แต่เราก็ทำไม่ได้” โด้งร้องไห้มากขึ้น

“เพราะเราเองนะหญิง ถ้าเราไม่ไปคบกับมิวอีก เราเข้มแข็งมากกว่านี้ เรื่องเหล่านี้คงจะไม่เกิดขึ้น มิวก็คงไม่...”

หญิงกอดโด้งอย่างอบอุ่น

“ไม่เป็นไรนะโด้ง มันไม่ใช่ความผิดของโด้งหรอก” หญิงร้องไห้สะอื้น

เหลืออีก 1 วันหลายวันนี้ไม่มีใครเห็นมิวออกจากบ้าน บ้านของเขาเงียบราวกับบ้านร้าง เอ็กซ์ หญิง และวงออกัสท์นั่งอยู่ในบ้านของหญิงอย่างร่ำร้อน

“พี่เอ็กซ์ เอาใจดี พรุ่งนี้จะไปร่วมงานรีเปลา?” เพชรถาม

เอ็กซ์นั่งเงียบ ไม่มีคำตอบ

“ถึงเราไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก ยังไงก็ไม่ได้อยู่แล้ว” เพื่อนในวงพูดพลางสายหน้า

“แต่ถึงจะไม่ได้เราก็คงจะไปนะ” ปิงป้องพูด

หญิงมองหน้าเอ็กซ์และวงออกัสท์

“ต้องไปนะ ยังไงก็ต้องไป” หญิงพูดเสียงหนักแน่น

“ทำไมล่ะหญิง?” เอ็กซ์ถาม

“เพราะงานนี้มีมิวเค้าอาจจะไปก็ได้ล่ะ”

วงออกัสท์มองไปที่บ้านของมิว

“อ๊วกก็คิดเหมือนกะอาหญิง” หม่อม้าพูด

“ใช่ อ๊วกก็คิดเหมือนกัน” อาเฮียพูดสมทบ

“อามิวอีต้องไปแน่ๆ พวกลื้อเชื่ออ๊วชิ” หม่อม้าพูดอย่างมั่นใจ

หญิงและวงออกัสท์มองหน้าซึ่งกันและกัน

สักครู่วงออกัสท์ขอตัวกลับบ้าน หญิงเดินตามไปส่งที่หน้าบ้าน ทั้งหมดมองไปที่ห้องของมิว

“มิว พรุ่งนี้อย่าลืมไปงานนะ พวกเราจะรอ” เอ็กซ์ตะโกน

วันงานประกาศผลรางวัลโด้ง เอ็กซ์ และหญิงไปเรียนตามปกติ หลังจากเรียนเสร็จโด้งและหญิงรีบกลับบ้าน เพื่อแต่งตัวและเดินทางไปร่วมงานประกาศผลรางวัล วงออกัสท์รวมตัวที่บริษัทเพื่อขึ้นรถตู้ที่พี่ป๊อจัดเตรียมไว้

Director's Cut

ที่หอประชุม ปีนี้จัดงานอย่างยิ่งใหญ่กว่าทุกปี มีการบูรณะตกแต่งเป็นทางยาว สองข้างทางมีสายกัน มีนักข่าว อออยู่หน้าทางเดินเต็มไปหมด แฟนเพลงต่างมาเชียร์ศิลปินที่ชื่นชอบอย่างล้นหลาม โด้งและหญิงยืนอยู่ริม สายกัน ดารา นักร้อง ผู้กำกับ โปรดิวเซอร์ และผู้ที่เกี่ยวข้องต่างทยอยมางานด้วยชุดแต่งกายที่หรูหรา บางคน ต่างยื่นแอ็คท่าให้นักข่าวถ่ายรูปอย่างจุใจ บางคนก็ให้สัมภาษณ์กับนักข่าว

รถยุโรปหรูจอดที่หน้าทางเข้า สาวสวยลงจากรถ นักข่าวกรูเข้าไปถ่ายรูปของเธอ แสงแฟลชกระพริบไม่หยุด เธอคือโดนต์นั่นเอง โดนต์เดินทางมาถึงด้วยชุดราตรียาวแบบเกาะอกสีแดงสดสุดหรู โดนต์มาพร้อมกับ นักร้องหนุ่มที่กำลังมาแรง ทั้งสองยื่นแอ็คท่าให้นักข่าวถ่ายรูป หลังนักข่าวถ่ายรูปเสร็จทั้งสองเดินเข้าไปในงานและโบกมือทักทายแฟนเพลง โดนต์เห็น โด้งและหญิงที่ริมสายกัน โด้งและหญิงก็เห็นเธอ โดนต์หัน หน้าหลบและดึงคู่ควมมาบังตัวของเธอ

วงออกัสต์ทุกคนยกเว้นมิวเดินทางมาถึง วงออกัสต์มาในชุดสูทสีครีม แฟนเพลงต่างส่งเสียงกรี๊ดดังสนั่น วง ออกัสต์เดินมาหาหญิงและ โด้งที่ยืนรออยู่ที่ริมสายกัน

“เห็นมิวรีเปล่า ?” เอ็กซ์ถาม โด้งและหญิง

โด้งและหญิงส่ายหน้า

วงออกัสต์เดินเข้าสู่หอประชุม แหกผู้มีเกียรตินับพันต่างนั่งรอการประกาศผลรางวัล วงออกัสต์นั่งลงที่เก้าอี้ ที่จัดไว้ โทททัศน์ถ่ายทอดสด พิธีกรเริ่มประกาศผลรางวัล เอ็กซ์มอมองไปที่ประตูทางเข้า รางวัลแล้วรางวัล เล่าถูกประกาศออกไปแต่มิวก็ยังไม่มียี่แวนว่าจะมา

“รางวัลวงดนตรีหญิงยอดเยี่ยมได้แก่ วง....”

พิธีกรประกาศรางวัลสุดท้ายก่อนรางวัลที่รอคอยมาถึง เสียงปรบมือดังสนั่นทั่วหอประชุม เอ็กซ์ไม่มีกระจิต ใจที่จะฟังอะไรทั้งสิ้น เขามองไปที่ประตูทางเข้า เขากำลังรอปาฏิหาริย์

“รางวัลวงดนตรีชายยอดเยี่ยมได้แก่” พิธีกรประกาศเสียงดัง

เสียงดนตรีบรรเลงดังขึ้น พิธีกรเปิดซองชื่อของผู้ได้รับรางวัล เขามองคู่มือและทำหน้าที่แปลกใจเล็กน้อย

“วงออกัสต์”

ทั่วหอประชุมต่างส่งเสียงอือฮา รางวัลพลิกความคาดหมาย ทั้งหมดต่างมองไปที่วงออกัสต์ วงออกัสต์ต่าง ตกใจกับรางวัลที่คาดไม่ถึง เอ็กซ์ยังคงมองไปที่ประตูทางเข้า โดยไม่ได้สนใจคำประกาศของพิธีกร

“พี่เอ็กซ์ๆ เราได้รางวัล” เพชรสะกิดเรียกเอ็กซ์

“หา อะไรนะ ?” เอ็กซ์หันหน้ากลับ

“เราได้รางวัลแล้วพี่เอ็กซ์ เราได้รางวัล” ปิงป้องพูดย้ำอีกครั้ง

วงออกัสต์ถูกจากที่นั่งและเดินขึ้นไปบนเวที เสียงปรบมือดังสนั่น วงออกัสต์ยืนจับกลุ่มอยู่กลางเวที เอ็กซ์ เป็นตัวแทนของวงเดินมาที่โพเดียมและหยิบรางวัล เขาชูรางวัลขึ้นเหนือหัวของเขา ก่อนจะเลื่อนลงมาที่ ระดับหน้า เขามองสอดส่องไปทั่วหอประชุม ไม่มีปาฏิหาริย์ใดๆเกิดขึ้น

“ผมขอขอบคุณสำหรับรางวัลนี้นะครับ ขอขอบคุณสำหรับแฟนเพลงทุกคนที่โหวตให้กับพวกเรา แต่รางวัลนี้ เราไม่มีทางจะได้รับหากขาดบุคคลสำคัญที่สุดคนนี้ แม้ว่าวันนี้เขาจะไม่สามารถมาที่เวทีแห่งนี้ได้”

เอ็กซ์กวาดสายตาดูอีกครั้ง

“มิว ถ้านายฟังอยู่ละก็ พวกเราขอบอกนายเลยว่าไม่ว่านายจะเป็นใคร หรือเป็นอะไร นายก็ยังเป็นเพื่อนของเราเสมอ เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของนาย นายไม่ได้ทำอะไรผิด พวกเราไม่ให้ก๊วนาย เพราะนายไม่ได้ทำอะไรผิด” เอ็กซ์พูดเสียงสระอื่น

“นายอย่าคิดว่าไม่มีใครรักนายสิ นายอย่าโทษตัวเอง ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นพวกเราก็จะไม่มีวันที่จะทิ้งนาย”
เอ็กซ์พยายามที่จะกลืนน้ำตา

“ขอบคุณครับ”

วงออกัสต์เดินลงมาจากเวที เสียงปรบมือดังสนั่นทั่วหอประชุมอีกครั้งแต่ครั้งนี้เป็นครั้งที่นานที่สุด หลังประกาศผลรางวัลเสร็จทุกคนต่างแยกย้ายกลับบ้าน โต้้ง หญิง และวงออกัสต์ต่างคิดหวังที่ไม่เห็นมิวมาร่วมงานครั้งนี้

วันรุ่งขึ้น โต้้งนอนอยู่บนเตียง โทรศัพท์ของเขาดังตั้งแต่เช้าตรู่ โต้้งเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ที่อยู่บนโต๊ะข้างเตียงของเขา

“ฮัลโล” โต้้งพูดเสียงงัวเงีย

“โต้้งหรอ นี่เราเองนะ”

“มิว” โต้้งตะโกนเสียงดังจนหายใจหวิว

ที่ห้องของจูน จูนเก็บของใส่กระเป๋า กระเป๋าขนาดใหญ่แบบมีล้อลากวางอยู่นอกห้อง ประตูห้องของเธอเปิดอยู่ ต้มในชุดนักศึกษากำลังจะไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเห็นห้องของเธอเปิดอยู่และเห็นเธอเก็บของ ต้มรู้สึกตกใจ

“พี่จูน พี่เก็บของทำไม?” ต้มถามอย่างร้อนรน

จูนมองหน้าต้ม

“พี่กำลังจะย้ายไปอยู่ที่อื่น”

“แล้วพี่จะไปไหน?”

“ยังไม่รู้เหมือนกัน” จูนส่ายหน้า

“แล้วที่ทำงานของพี่ล่ะ?”

“พี่ลาออกแล้วละ”

“ทำไมละพี่?”

จูนหันหน้ากลับมาเก็บของต่อจนเสร็จ

“พี่จูน พี่อย่าไปเลยนะผมขอร้องละ พี่อย่าทิ้งผมไปเลยนะ” ต้มพูดเสียงสระอื่น

“พี่จูน เรื่องวันนั้นผมขอโทษ”

“เธอไม่ต้องขอโทษพี่หรอก เธอไม่ได้ทำอะไรผิดซักหน่อย”

จูนยกกระเป๋าและเดินออกจากห้องก่อนล็อกประตู

“พี่กำลังจะหนีผมใช่ไหม ?”

“เปล่าหรอก พี่ไม่ได้หนีเธอ”

“แล้วพี่หนีใคร ?”

จูนอึ้งไปชั่วขณะ เธอก็ไม่แน่ใจ เธอมองหน้าของตั้มและถอนหายใจ

“ตั้ม ฟังพี่นะ”

“เธอมีอนาคต อย่าเอาอนาคตของเธอมาเสี่ยงเลย มันไม่คุ้มหรอก พี่อาจจะไม่ใช่คนคิดอย่างที่เธอคิดก็ได้ ลืมพี่เถอะนะ”

จูนถือกระเป๋า และลากกระเป๋าขนาดใหญ่แบบมีล้อลาก ตั้มน้ำตาไหลออกมาช้าๆ

“ผมไม่สนหรอกพี่ว่าพี่จะเป็นใคร หรือเป็นอะไร”

จูนยังคงเดินต่อไป

“ถึงพี่จะหนีผมได้ แต่พี่ก็หนีความจริงไม่ได้หรอก”

จูนหยุดกึก เธอหันหน้ามามองตั้มช้าๆ เธอมองหน้าตั้มด้วยสายตาสับสนก่อนที่จะหันหน้ากลับและเดินต่อ ตั้มทำแขนพิงเสา ตั้มน้ำตาไหลมากขึ้น

ที่สนามบินเชียงใหม่ จูนนั่งรออยู่ที่เก้าอี้ผู้โดยสารและวางกระเป๋าแบบมีล้อลากอยู่ข้างตัว เธอวางกระเป๋าถืออยู่บนตัก ผู้คนทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเดินกันขวักไขว่ เธอมาที่นี่อย่างไร้จุดหมายและยังไม่รู้ว่าจะไปไหนต่อ เธอมองไปรอบข้างก่อนจะมองไปที่จุดจำหน่ายตั๋วเครื่องบินของสายการบินในประเทศแห่งหนึ่ง

ที่บ้านของมิว หลังเลิกเรียนโด่ง มิว เอ็กซ์ หญิง และวงออกัสท์มุ่งไปที่บ้านของมิว ทั้งหมดอยู่กันพร้อมหน้า วงออกัสท์หอบจดหมายและของขวัญจากแฟนคลับมาด้วยหลายสิบลูก มิวแม้จะดูขบถบ้างแต่สีหน้าเต็มเปี่ยมด้วยความสุข ทั้งหมดต่างดีใจที่ได้อยู่กันพร้อมหน้าอีกครั้ง

“มิว มิวรู้ไหมเมื่อคืนเราได้รางวัล” เอ็กซ์หยิบรางวัลขึ้นมาโชว์

มิวพยักหน้าและยิ้ม

“แล้วมิวรู้ได้ยังไงล่ะ ?” หญิงถามอย่างสงสัย

“เมื่อคืนเราดูทีวีอยู่นะ”

โด่ง หญิง และวงออกัสท์ต่างยิ้มดีใจ

“รางวัลนี้เป็นของพี่มิวนะ” ปิงป้องพูด

“ไม่หรอก มันเป็นของพวกเขาทุกคน” มิวปฏิเสธ

เอ็กซ์เดินเข้ามาหามิว เอ็กซ์โอบไหล่และมองหน้ามิว

“ไม่จริงหรอก ถ้าไม่มีนาย พวกเราไม่มีทางได้รางวัลนี้” เอ็กซ์พูดอย่างหนักแน่นพลางยื่นรางวัลใส่มือของ

มิว

“พีมีว แล้วนี่จดหมายและของขวัญจากแฟนคลับ พวกเขาส่งมาให้กำลังใจพีนะ” เพชรชี้ไปที่ถุงหลายสิบ
ถุงที่กองอยู่บนพื้น

มิวพยักหน้ารับรู้

ผ่านไปหลายชั่วโมง โต้ง หมิง และวงออกัสท์พูดคุยถึงเหตุการณ์ช่วงที่มิวไม่ได้ออกจากบ้าน มิวขอโทษที่ทำให้เป็นห่วงจนกระทั่งเย็นหมิงและวงออกัสท์ขอตัวกลับบ้าน เหลือเพียงโต้งและมิวที่ยังอยู่

“แล้วโต้งละคืนนี้โต้งจะค้างไหม ?” มิวมองหน้าโต้ง
โต้งพยักหน้าและยิ้ม

ที่บ้านของโต้ง สุนัขยืนถือตะกร้าที่มีเสื้อผ้าอยู่หลังบ้าน เสียงอ้อคที่ประตูหน้าบ้าน สุนัขวางตะกร้าและชะเงอ
มอง จูนยืนอยู่ที่หน้าบ้าน สุนัขเดินออกไปหน้าบ้านและเปิดประตู จูนเดินเข้าบ้านพร้อมกับกระเป๋าใบใหญ่
แบบมีล้อลากและกระเป๋าถือ สีหน้าของจูนช่างหมองเศร้า

ภาพในอดีตปรากฏขึ้นต่อหน้าสุนัขอีกครั้ง ภาพตอนที่แดงหอบเสื้อผ้าออกจากบ้านเพื่อ ไปเที่ยวกับเพื่อนที่
เชียงใหม่

“จูน ตัดสินใจแล้วหรือจะ ?” สุนัขยิ้มมองหน้าจูนอย่างอ่อนโยน

“น้ำนี่คะ น้ำนี่คิดว่าแดงยังอยู่รีเปล่าคะ ?” จูนมองหน้าสุนัขด้วยสายตาสับสน
สุนัขยิ้มและส่ายหน้า

“ไม่จ๊ะ แแดงได้ตายไปจากโลกนี้แล้ว เหลือเพียงจูนที่ยังมีลมหายใจ และยังมีชีวิตอยู่ต่อไป”

สุนัขดึงจูนมาอยู่ในอ้อมกอด ทั้งสองเริ่มร้องไห้ออกมา

“น้ำนี่คะ คือ หนู....” จูนพูดเสียงสอ้อ

“แม่รู้แล้วจ๊ะ” สุนัขลูบหัวของจูน

นี่เป็นครั้งแรกที่สุนัขเรียกตัวเองว่า “แม่” ต่อหน้าจูน

ที่บ้านของมิว โต้งและมิวนอนอยู่บนเตียง ทั้งสองมองไปที่เพดาน โต้งมองหน้ามิวอย่างสำนึกผิด

“มิว เรื่องทั้งหมดเราขอโทษนะ”

“ช่างมันเถอะ แค่ 2 ปีเอง เดี่ยวเราก็กลับมาร้องเพลงได้เหมือนเดิมแล้วละ”

โต้งมองหน้ามิวอย่างสงสาร

“ตอนที่มิวทำงาน มิวเหนื่อยไหม ?” โต้งถามต่อ

“ก็เหนื่อยนะ แต่ก็สนุกดี ไม่ได้ทำคนเดียวมีเพื่อนๆ ในวงอีก ก็เลยสนุก”

“แต่จะว่าไปแล้วมันเป็นอย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน” มิวยิ้ม

“อ้าว ทำไมล่ะ ?” โต้งถามอย่างสงสัย

“เราเบื่อนะ เบื่อที่จะต้องตอบคำถาม มีแฟนหรือยัง ? คนนี้เป็นใคร ? ตกหลงเรื่องเป็นยังไง ? แล้วก็มิวจะ
คนนั้นคนนี่”

“เธอแล้วมิมอบว่ามีแฟนหรือยังล่ะ ?”

“ก็ตอบไปว่าไม่มีแฟน” มิวมองหน้าไต้งพลางยิ้ม

“เธอ” ไต้งยิ้มตอบ

“แล้วมิมจะทำยังไงต่อล่ะ ?”

“เราก็คง....”

ไต้งมองหน้ามิวอย่างสงสัย

“ช่างมันเถอะ มีเวลาคุยอีกเยอะแยะ นอนเถอะพรุ่งนี้ไปมหาลัยนะ” มิวหลับตาลง

“อืม ก็ได้” ไต้งหลับตาลง

“ฝันดีนะ” มิวพูด

วันรุ่งขึ้นเอ็กซ์มาหามิวถึงที่บ้านตั้งแต่เช้าเพื่อรับมิวไปเรียนที่มหาวิทยาลัย หญิงก็ยืนอยู่ด้วย

“ไอ้มิว เปิดบ้านหน่อยเร็ว” เอ็กซ์ตะโกนเรียก

เอ็กซ์หันมายิ้มให้หญิงหน้าตาเจ้าเล่ห์ มิวเดินลงมาเปิดบ้าน โดยยังไม่ได้อาบน้ำ เอ็กซ์และหญิงเดินขึ้นไปบนห้องของมิว

“อะไรวะ น้ำยังไม่อาบอีกจนกูมาถึงแล้ว”

“ไต้งอาบอยู่นะ” มิวพูด

“เฮ้ย นอนค้างที่นี่ด้วยเธอ” เอ็กซ์ยิ้มเจ้าเล่ห์

“มึงอย่ามาคิดทะเลาะอะไรว๊าย หญิงไปคบกับคนแบบนี้ได้ไงเนี่ย ?” มิวมองหน้าหญิง

“แต่ว่าหญิงก็เห็นคนกอดกันนะเมื่อคืนนี่” หญิงพูดกวนๆ

“จะบ้าเธอหญิงจะเห็นได้ไง เราปิดม่านไว้”

มิวเดินไปดูที่ม่านที่ปิดไว้และรู้สึกตัวว่าโดนลักไก่ มิวหันไปมองหน้าเอ็กซ์และหญิงที่หัวเราะอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่บนเตียง มิวขมวดคิ้วและเอาผ้าห่มขว้างใส่เอ็กซ์ ไต้งเดินเข้ามาพอดีโดยนุ่งผ้าขนหนูผืนเดียว

“เฮ้ย หญิง” ไต้งตกใจพลางรีบเดินกลับไปห้องน้ำ

เอ็กซ์และหญิงมองหน้าซึ่งกันและกันก่อนหัวเราะกันออกมาอีกก๊ากใหญ่ มิวเดินเอาเสื้อและกางเกงไปให้ไต้งที่ห้องน้ำและเข้าไปอาบน้ำ ไต้งเดินกลับเข้ามาในห้องของมิว

“ไต้งนี่ขาวจังนะ” หญิงแซว

ไต้งเงินจนหน้าแดง

“จี้แกลั้งจริงๆ อย่าถือสาอะ ไต้ง” เอ็กซ์พูด

ไต้งไม่ตอบอะไรได้แต่ก้มหน้าก้มตาเดินไปนั่งที่โต๊ะ สักครู่มิวอาบน้ำเสร็จเดินออกมาโดยแต่งตัวเรียบร้อย หญิงและเอ็กซ์ลงไปรอชั้นล่าง ไต้งรีบตามลงด้วย มิวมองตามและหัวเราะเบาๆ มิวเก็บของเสร็จเรียบร้อยก็เดินออกจากบ้านและเรียกแท็กซี่เพื่อไปเรียนที่มหาวิทยาลัย ไต้งและหญิงขึ้นรถแท็กซี่อีกคันเพื่อไปเรียนมหาวิทยาลัยเช่นกัน

ที่มหาวิทยาลัย โต้งเรียนเสร็จและเดินลงมา โทรศัพท์ของเขาดังขึ้น

“แม่หรือ ?”

“คืนนี้โต้งไปค้างที่ไหนรีเปล่า ?”

“คงไม่นะแม่”

“งั้นรีบกลับก็แล้วกัน”

“มีอะไรรีเปล่าแม่ ?” โต้งถามอย่างสงสัย

“กลับมาเดี๋ยวก็รู้เอง”

ที่บ้านของมิว หลังจากเรียนเสร็จมิวก็กลับมาถึงบ้าน โดยมีเอ็กซ์และหญิงตามมาส่ง ทั้งหมดเดินขึ้นไปในห้องของมิว

“มึงหยุดเรียนไปตั้งหลายวัน มึงเอาแล็คเซอร์กูไปอ่านก่อนก็ได้นะ เดี่ยวจะเรียนไม่ทัน” เอ็กซ์หยิบแล็คเซอร์ให้มิว

“ขอบใจมากนะ” มิวมองเอ็กซ์พลางยิ้ม

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วกูกับหญิงกลับก่อนนะไว้ย”

“อืม” มิวโบกมือลา

มิวอยู่ในห้องของเขา ความเงียบกลับมาเยือนอีกครั้งแต่ครั้งนี้ไม่เหมือนทุกครั้ง บนโต๊ะมีรางวัลจากงานประกาศผลรางวัลวางอยู่ ที่พื้นห้องมีจดหมายและของขวัญจากแฟนคลับกองอยู่พะเนินเทินทึก เขาหยิบจดหมายขึ้นมาอ่านทีละฉบับๆ

ที่บ้านของโต้ง โต้งรีบกลับบ้าน เขาต้องแปลกใจที่เห็นจูนอยู่ในบ้านและช่วยสุณีย์ทำอาหารเย็น

“พิจูน”

จูนพยักหน้าและยิ้ม

“พิจูนมาเยี่ยมผมหรือ ?” โต้งถามอย่างสงสัย

“เปล่าหรอก พิจูนย้ายมาอยู่ที่นี่เลย”

โต้งตกใจแต่สีหน้ามีความสุข

“จริงหรือ พิจูน”

สุณีย์และจูนพยักหน้า

สุณีย์ จูน และ โต้งนั่งที่โต๊ะกินข้าว ทั้งหมดพูดคุยถึงเรื่องราวต่างๆอย่างมีความสุข โต้งมองหน้าของสุณีย์ เขาไม่เห็นสุณีย์ยิ้มอย่างมีความสุขขนาดนี้มาหลายปี เขอมยิ้ม

“เออ โต้ง อาทิตย์หน้าก็วันคริสต์มาสแล้วนะ แม่ว่าปีนี้เราจัดงานปาร์ตี้ดีไหม ?”

“ก็ดีดีแม่” โต้งพยักหน้าพลางยิ้ม

“งั้นจัดเหมือนเมื่อตอนที่ต้อนรับแดง เอ๊ย จุนคราที่ที่แล้วละกัน” สุนีย์ยิ้ม

“ได้งั้นเพื่อนๆมาด้วยนะ ชวนมิวมาด้วย”

“ได้ค่ะแม่”

หลังอาบน้ำเสร็จได้งกลับเข้าไปที่ห้อง ได้งรีบโทรศัพท์หามิว

“ได้งหรอ มีอะไรรีเปล่า?” มิวรับสายเสียงสดใส

“อาทิตย์หน้าวันคริสต์มาสมิวว่างรีเปล่า? เราอยากชวนมิวมาที่บ้านเรานะ”

“ที่บ้าน ได้งมีอะไรหรอ?”

“คือที่บ้านเราจะจัดปาร์ตี้ต้อนรับพีจุนนะ”

“ตอนรับพีจุน” มิวถามอย่างสงสัย

“ก็ตอนนี้พีจุนจะย้ายมาอยู่ที่บ้านเราแล้วนะ คราวนี้อยู่ตลอดเลย”

“จริงหรอ?” มิวถามอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

“ก็จริงนะสิ”

“ได้ๆ เราจะไปนะ”

เหลืออีก 2 วันก่อนวันคริสต์มาสมิวนั่งอยู่ที่โต๊ะชั้นล่าง เขากำลังครุ่นคิด มายด์เดินมายืนอยู่หน้าบ้าน

“พีมิวคะ”

มิวมองหน้ามายด์ สีหน้าของเขาเศร้าหมอง มายด์เดินเข้ามาและนั่งข้างเขา

“พีมิว พีมิวต้องเข้มแข็งนะคะ” มายด์มองหน้ามิวอย่างเห็นใจ

มิวก้มหน้าไม่สบตามายด์

“หลายวันก่อนปีถามายด์ว่ารู้จักผู้ชายคนไหนไหม?”

มิวเงยหน้าขึ้นมามองหน้ามายด์

“แล้วมายด์ตอบปีว่ายังไงล่ะ?” มิวถามอย่างสิ้นหวัง

“พีก็รู้ว่าปีนิสัยยังไง ใครจะไปอยู่ด้วยไหว ขนาดมายด์ยังต้องหนีมาอยู่หอพักคนเดียวเลย” มายด์ทำหน้า
เซ็งๆ

มิวก้มหน้า สีหน้าของเขาบ่งบอกถึงความเจ็บปวด

“แล้วเพื่อนๆที่มหาลัยของมายด์ล่ะ?”

มายด์มองหน้ามิวและถอนหายใจเล็กน้อย

“ช่างมันเถอะพี ไม่มีใครกล้าพูดอะไรทั้งนั้นแหละ ก็ลองพูดดูซิ จะทำให้เซ็งเลย” มายด์พูดเสียงด้นพลาง
มองหน้ามิวอย่างเข้าใจความรู้สึก

“พีมิวคะ เข้าว่ากันว่าสำหรับความรักไม่มีคำว่าผิดหรอคนละคะ”

มิวก้มหน้า สีหน้าเรียบเฉย

มายด์มองหน้ามิวอย่างอบอุ่น

“พี่มิวคะ พี่มิวจำตอนที่อาม่ากำลังจะเสียได้ไหมคะ ?”

มิวเงยหน้าขึ้นมามองหน้ามายด์ เขานิ่งเงียบ ไม่ตอบคำถาม

“ตอนนั้นมายด์เองก็จำอะไรไม่ค่อยได้หรอกค่ะ จำได้เพียงแค่อาม่ากับพี่ร้องไห้และพี่เล่นอิเล็กทรอนิกส์ให้อาม่าฟัง” (หากดูเวอร์ชัน Director Cut จะรู้ว่ามิวเล่นอิเล็กทรอนิกส์ให้อาม่าฟังก่อนอาม่าจะตาย)

มายด์ขยับตัวเข้าไปใกล้มิวและจับมือของมิว

“ตอนนั้นมายด์ยังเด็กอยู่ มายด์เองก็ไม่ค่อยเข้าใจอะไรมากนักหรอกค่ะ” มายด์มองหน้ามิวพลางยิ้มมุมปาก มิวมองหน้ามายด์ สีหน้าของเขาสงบ

“แต่ตอนนี้มายด์เข้าใจแล้วค่ะ”

“แล้วมายด์เข้าใจว่ายังไง ?” มิวถามอย่างสงสัย

“พี่มิวคะ ไม่ว่าพี่จะเป็นอะไร พี่ก็ยังเป็นพี่ของมายด์นะ” มายด์มองหน้ามิวน้ำตาคลอเข้า มิวยิ้มตอบอย่างเข้าใจและโอบแขนเข้ากอดไหล่ของมายด์

เหลืออีก 1 วันก่อนวันคริสต์มาสหลายวันที่ผ่านมา พี่ป๊อกฉวยโอกาสที่วงออกัสต์สามารถคว้ารางวัลจากงานประกาศผลรางวัล และกระแสตอบรับจากแฟนคลับอย่างล้นหลามล้นบ้นเข้าหน้าที่ระดับสูงเพื่อ来帮助เกลี้ยกล่อมประธานบริษัทให้ถอนคำสั่งแบนวงออกัสต์ การประชุมกับประธานบริษัทเริ่มขึ้นและผ่านไปหลายชั่วโมงอย่างเข้มข้น ความพยายามสัมฤทธิ์ผลระดับหนึ่ง พี่ป๊อกเริ่มมีความหวังจึงโทรศัพท์หามิวและวงออกัสต์

“พี่ป๊อก มีอะไรรีเปลา่ครับ ?” มิวถามอย่างสงสัย

“รีบมาที่บริษัทเดี๋ยวนี้เลยนะ พี่มีข่าวดีจะบอก”

“ครับๆ ผมจะรีบไป”

มิวและวงออกัสต์มารวมตัวกันพร้อมหน้ากันที่หน้าห้องประชุมเล็ก นี่เป็นครั้งแรกที่มิวและวงออกัสต์รวมตัวกันพร้อมหน้ากันที่บริษัทหลังจากโดนแบน ทั้งหมดต่างตื่นตื่นกับการเรียกตัวในครั้งนี้

“เฮ้ย ไอ้มิว มึงคิดว่าพี่เค้าเรียกเรามาทำไมวะ ?” เอ็กซ์ถามอย่างมีความหวัง

“ไม่รู้เหมือนกันอาจจะเป็นข่าวดีก็ได้” มิวพยายามยิ้มให้กำลังใจ

ที่ห้องประชุมเล็ก พี่ป๊อกเดินมาและเรียกมิวและวงออกัสต์เข้าประชุมในห้องประชุมเล็ก

“พี่มิวข่าวดีนะ หลังจากที่พวกเขาได้รับรางวัลในคืนนี้นะ รู้ไหมกระแสตอบรับของพวกเขาดีมากเลย” พี่ป๊อกยิ้ม

มิวและวงออกัสต์มองหน้าซึ่งกันและกัน ทั้งหมดยิ้มอย่างมีความหวัง

“ตอนนี้ท่านประธานมีทำที่อ่อนลงมาบ้างแล้ว ท่านอาจจะขอมยกเลิกคำสั่งแบนพวกเขาแล้วก็ได้”

มิวและวงออกัสต์ยิ้มแก้มปริ

“แต่ท่านประธานยังไม่พอใจเรื่องการยกเลิกแผนการร่วมทุนอยู่”

Director's Cut

มิวและวงออกัสท์มองกันเล็กน้อย

“แต่ไม่ว่าไรหรอกนะ ตอนนี้พวกเราเหมือนกันหมดแล้วนี่ เดี่ยวเข้าไปพร้อมกัน พวกที่จะลองพยายามอีกทีหนึ่ง”
พีบ็อก มิว และวงออกัสท์เดินออกจากห้องประชุมเล็กเพื่อเข้าประชุมกับประธานบริษัท ประธานบริษัทรออยู่ มิวและวงออกัสท์รู้สึกประหม่าอย่างบอกไม่ถูก

“พีมิว พี่ว่าเราจะได้กลับไปร้องเพลงเหมือนเดิมอีกไหม?” ปิงปองกระซิบถาม

“ต้องได้สิ ยังไงวงออกัสท์ต้องได้กลับไปร้องเพลงอย่างเดิม เชื่อกูซิ” มิวมองหน้าปิงปองด้วยสายตามุ่งมั่น

ที่บ้านของโต้ง โต้งนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะ โทรศัพท์ของเขาดังขึ้น

“มิวหรือว่าไง?”

“โต้ง พรุ่งนี้เราคงไปร่วมงานวันคริสต์มาสไม่ได้แล้วละ เราขอโทษนะ”

“ทำไมละ?”

“พอดีที่บริษัทเค้าเรียกตัวนะ พรุ่งนี้เราไม่ว่างทั้งวันเลย เราขอโทษจริงๆนะ”

“อืม ไม่เป็นไรหรอก” โต้งวางสาย

แม้ว่าปากของโต้งจะบอกว่า “ไม่เป็นไรหรอก” แต่ในใจของเขากลับรู้สึกอ้างว้าง ตอนนี้มิวดูเหมือนจะมีความหวังอีกครั้ง โต้งไม่กล้าที่จะคิดถึงสิ่งที่กำลังจะตามมา เขาลุกขึ้นและเดินออกจากห้องของเขา เขาเดินลงบันไดจนถึงที่พักบันได จุนกำลังเดินขึ้นบันได

“โต้ง จะไปไหนหรือ?”

“เปล่าหรอกพี่จุน แค่จะลงมากินน้ำซักหน่อย” โต้งมองหน้าจุนด้วยแวตาที่หมองเศร้า

“เป็นยังไงบ้างละเรา?”

“ก็เรื่อยๆนะพี่”

“แล้วตอนนี้มิวเป็นยังไงบ้างละ?” จุนมองหน้าโต้งอย่างเห็นใจ

“เมื่อกี้มิวเพิ่งโทรมาบอกว่าพรุ่งนี้ต้องเข้าบริษัท” โต้งตอบด้วยสายตาเศร้าแต่มีรอยยิ้ม

“อ้าว จึ้นอย่างนี้พรุ่งนี้มีวจะมารีเปล่า?”

“มิวเค้าบอกว่ามาได้นะพี่” โต้งตอบเสียงเศร้า

จุนมองหน้าโต้งอย่างเห็นใจและถอนหายใจเล็กน้อย

“แล้วพี่จุนละ?”

“พี่ก็โอเคนะ หลังปีใหม่ที่คงต้องทำงานใหม่ทำแล้วละ” จุนยิ้มพลางยื่นมือลูบหัว

“เราเองก็เป็นผู้ใหญ่แล้วนะ ต้องเข้มแข็งให้ได้นะ” จุนยิ้มอย่างอบอุ่น

โต้งยิ้มตอบและเดินลงบันได

วันคริสต์มาสหลังจากโต้งเรียนเสร็จก็กลับบ้าน สุนีย์และจูนเพิ่งกลับมาจากซื้อป๊อปปิ้งที่ห้างสรรพสินค้าและเตรียมของสำหรับปาร์ตี้คืนนี้ สวนหน้าบ้านของเขามีโถ๊ะและเก้าอี้อยู่หลายตัว มีไฟกระพริบประดับอยู่บนต้นไม้โดยรอบ โต้งเดินเข้าบ้านและกำลังจะเดินขึ้นห้อง

“โต้งมาแล้วหรือ เคียวลงมาช่วยจัดต้นคริสต์มาสด้วยนะ แม่กับจูนจะเตรียมทำอาหาร ” สุนีย์ยิ้ม

“ครับแม่”

โต้งเดินขึ้นไปบนห้อง เขาเดินไปที่โถ๊ะและวางของ เขาารู้สึกว่าอย่างน้อยเขาก็ยังมีสุนีย์และจูน เขาดีใจที่กลับมาอีกครั้งและเดินลงมาชั้นล่าง สุนีย์และจูนนั่งอยู่กับการเตรียมอาหาร

พระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า ความมืดกำลังมาเยือน อากาศเย็นสบาย จูนยกอาหารและเครื่องดื่มออกมาวางที่โถ๊ะหน้าบ้าน โต้งลงมือตกแต่งต้นคริสต์มาส โต้งมองไปที่กล่องใส่ตุ๊กตาสำหรับประดับต้นคริสต์มาส และเห็นตุ๊กตาที่ใส่เสื้อสีแดง โต้งหยิบตุ๊กตาขึ้นมาดู

ภาพในอดีตปรากฏขึ้นต่อหน้าโต้งอีกครั้ง ภาพตอนที่เขาเลือกตุ๊กตาตัวนี้จากมือของสุนีย์ เขายิ้มอย่างภาคภูมิใจและหยิบตุ๊กตาประดับบนต้นคริสต์มาส เขาเสียบปลั๊กเพื่อเปิดไฟประดับต้นคริสต์มาส หลอดไฟกระพริบอย่างสวยงาม เขาเดินเข้าไปในห้องครัว

“โต้งช่วยนะแม่”

“ไม่ต้องหรอกจะเสร็จแล้ว ไปอาบน้ำเถอะแล้วเคียวแม่เสร็จแม่จะไปอาบน้ำ” สุนีย์มองหน้าโต้งอย่างอบอุ่น

โต้งขึ้นไปอาบน้ำและแต่งตัว เขาเดินลงมาชั้นล่างปรากฏว่าหญิง เจ๋ง และเพื่อนมหาวิทยาลัยของเขาและหญิงเกือบสิบคนมาถึง งานปาร์ตี้เริ่มขึ้นแล้ว สุนีย์เดินขึ้นบันไดเพื่อไปอาบน้ำ

“เออโต้ง ที่ต้นคริสต์มาส แม่ว่าไฟมันติดๆดับๆนะ ไปดูหน่อยสิ” สุนีย์ตะโกนบอกจากบันได

โต้งทำหน้างงๆเดินไปดูที่ต้นคริสต์มาส

“มันก็ติดนี่หน้าแม่” โต้งมองไปที่ต้นคริสต์มาสอย่างสงสัย

โต้งเหลือบเห็นกระดาดซึ่งเห็นอยู่ใต้ต้นคริสต์มาส เขายิ้มและรู้ว่าสุนีย์มีของขวัญจะมอบให้ เขาหยิบและคลี่กระดาดออกมาดู

<<อะไรอยู่ที่ฐาน>>

โต้งรู้สึกตกใจเล็กน้อย โต้งจำลายมือนี้ได้ดี มันเป็นลายมือของมิว โต้งอ่านเสร็จก็ลงไปดูที่ได้ต้นคริสต์มาส เขาพบกระดาดคำใบ้ที่บอกสถานที่ต่อไป

<<กล่องฉายเหตุการณ์>>

โต้งเดินไปที่โทรทัศน์ โต้งยิ้มออกมา มันช่างเหมือนช่วงเด็กที่เขาให้ของขวัญมิวจริงๆ โต้งพบกระดาดคำใบ้ที่บอกสถานที่ต่อไปที่ด้านข้างของโทรทัศน์

<<สวนแห่งความทรงจำ>>

ภาพในอดีตปรากฏขึ้นต่อหน้าโต้งอีกครั้ง ภาพตอนที่จัดงานปาร์ตี้ต้อนรับแดงเมื่อหลายปีก่อน มิวร้องเพลงที่แต่งขึ้นให้เขาฟังเป็นครั้งแรกจนเป็นเพลงที่เขาฟังซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่มีเบื่อ

ไต้งยิ้มขึ้นมาเล็กน้อยและเดินออกไปที่สนามหน้าบ้าน ไต้งมองไปที่สนามหน้าบ้านบริเวณที่มิวและวงออกัสท์
เคยร้องเพลงให้ทุกคนในงานปาร์ตี้เมื่อหลายปีก่อนฟัง ไต้งแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองที่มองเห็นมิวและวง
ออกัสท์ยืนรอเขาอยู่ที่เดิม หญิง เจ๋ง และเพื่อนมหาวิทยาลัยของเขาและหญิงรอเขาอยู่ จูนยื่นมองหน้าไต้ง
ไต้งยิ้มขึ้นมาทันที มิวมองหน้าไต้งและเริ่มร้องเพลงที่ต้องการจะร้องให้เขาฟังในงานคอนเสิร์ตแต่ไม่ได้ร้อง
เสียงปรบมือดังขึ้น นี่เป็นครั้งแรกที่วงออกัสท์รวมตัวกันเพื่อแสดงเพลงหลังจากโดนแบน และยังเป็นครั้ง
แรกที่ไต้งได้ฟังเพลงนี้เต็มเพลงจากปากของมิว หลังร้องเพลงจบทุกคนในงานปาร์ตี้ปรบมือให้อีกครั้ง ไต้ง
มองหน้ามิวอย่างมีความสุข ไต้งเดินเข้าไปหามิว

“เพลงเพราะดีเนอะ” ไต้งมองหน้ามิว

“แล้วไต้งคิดยังไงล่ะ?”

ไต้งยิ้มโดยไม่พูดอะไรและยื่นมือเข้าสวมกอดมิว

“เอานี้ไปก่อนดีกว่า ค่าไปสุดท้าย” มิวยื่นกระดาษค่าไปให้ไต้ง

ทุกคนในงานปาร์ตี้มองหน้าไต้งและมิวอย่างมีรอยยิ้ม ไต้งคลี่ค่าไปออกมาดู

<<ที่เล็กๆของเรา>>

ภาพในอดีตปรากฏขึ้นต่อหน้าไต้งอีกครั้ง ภาพตอนที่ไต้งและมิวนั่งที่ม้านั่งหินหน้าบ้านหลังจากงานปาร์ตี้
ต้อนรับแดงเลิกลา ม้านั่งที่เป็นครั้งแรกที่ไต้งได้บอกรักกับมิวด้วยการจูบ

ไต้งมองไปที่ม้านั่งหน้าบ้าน จูนยืนบังอยู่ จูนเห็นไต้งมองมาทางเธอจึงเดินหลบออกด้านข้าง ไต้งมองไปที่ม้านั่ง
ตัวนั้น บนม้านั่งมีของขวัญกล่องหนึ่งวางอยู่ ไต้งเดินเข้าไปหยิบขึ้นมาดู

“อะไรนะ?” ไต้งยิ้ม

“อยากรู้ก็ลองเปิดดูซิ” มิวยิ้มอย่างมีเลศนัย

ไต้งเปิดกล่องออกมา สิ่งที่อยู่ในนั่นคือ “ลูกแก้วตุ๊กตาทมิถิอไมค์” ไต้งมองหน้ามิว

“สุขสันต์วันคริสต์มาสนะ” มิวยิ้ม

ไต้งถือ “ลูกแก้วตุ๊กตาทมิถิอไมค์” และเดินเข้ามาหามิวก่อนดึงตัวมิวมากอดไว้

“ตอนนี้หิวแล้วไปกินกันเถอะ” มิวผลักมือพลาถมองหน้าไต้ง

ไต้งยิ้มอย่างเจินๆและมองไปที่ทุกคนในงานปาร์ตี้ ทั้งหมดยิ้มให้ไต้งและมิว เอ็กซ์และหญิงทำที่จะกอดกัน
ล้อมิว

“เดี๋ยวเราขึ้นไปตามแม่ก่อนนะ” ไต้งเดินเข้าไปในบ้าน

“ไม่ต้องห่วงไต้ง” สุนีย์ก้าวลงมาจากบันไดพลาถยิ้ม

ทุกคนในงานปาร์ตี้เฉลิมฉลองอย่างมีความสุข ทั้งหมดพูดคุยเรื่องราวต่างๆ ไต้งนั่งข้างมิว ไต้งวาง “ลูกแก้ว
ตุ๊กตาทมิถิอไมค์” ไว้บนโต๊ะข้างตัวของเขา เอ็กซ์นั่งข้างหญิง สุนีย์นั่งข้างจูน วงออกัสท์ต่างดีใจที่ได้พบหน้า
จูนอีกครั้ง ไต้งมองหน้ามิว

“มิว ไหนมิวบอกว่าวันนี้มิวต้องเข้าบริษัทไม่ใช่หรือ?” ไต้งถามอย่างสงสัย

ทันใดนั้นเสียงสนทนาหยุดลง ความเงียบเข้ามาแทนที่ หญิงและวงออกัสท์หันมองหน้ามิว มิวมองหน้าไต้ง ไต้งรู้สึกไม่ดีที่ถามคำถามนี้ สุณีย์ จูน เจ็ง และเพื่อนมหาวิทยาลัยของไต้งและหญิงมองไปที่มิวและวงออกัสท์

“คือ ใช่มะ เราเข้าไปบริษัทมา”

“แล้วมีเรื่องอะไรหรือเปล่า?” ไต้งถามอย่างกระวนกระวายใจ

มิวมองหน้าไต้งอย่างจริงจัง

“ไต้ง ฟังเราให้ดีๆนะ”

ไต้งมองหน้ามิวอย่างตั้งใจ สุณีย์ จูน เจ็ง และเพื่อนมหาวิทยาลัยของเขาและหญิงต่างมองกันไปมา

“คือ เมื่อวานนี้พวกเราเข้าไปคุยกับท่านประธานมานะ”

“ท่านประธานบอกว่าจะให้วงออกัสท์ได้กลับไปร้องเพลงเหมือนเดิม” มิวยิ้ม

“งั้นก็ดีนะซี” ไต้งยิ้มดีใจอย่างสุดๆ

สุณีย์ จูน เจ็ง และเพื่อนมหาวิทยาลัยของไต้งและหญิงต่างมองไปที่มิวและยิ้ม

“แต่...” มิวหลบตาไต้ง

“แต่อะไรหรือ?” ไต้งถามมิวอย่างร้อนรน

“แต่ คือ ท่านบอกว่า เรา...” มิวพูดอ้ออึ้ง

“มิวทำไมหรือ?” ไต้งถามอีกครั้ง

มิวก้มหน้าไม่กล้าสบตาไต้ง ไต้งรู้สึกถึงความผิดปกติ หญิงและวงออกัสท์ต่างก็ก้มหน้า

“แต่อะไรหรือมิว?” สุณีย์ถามต่อจากไต้ง

“มิวเค้าไม่สามารถกลับมาร้องเพลงได้อีก” หญิงตอบแทนมิว

ทุกคนในงานปาร์ตี้ต่างตกใจ ไต้งมองหน้ามิวอย่างสงสัย

“ทำไมล่ะมิว?”

“เพราะมิวเสนอตัวว่าจะเป็นผู้รับผิดชอบกับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด เพื่อแลกกับการยกเลิกการแบนวงออกัสท์” เอ็กซ์ตอบแทนมิว

ทุกคนในงานปาร์ตี้ต่างรู้สึกช็อกกับคำพูดของเอ็กซ์

“ทำไมล่ะมิว? ทำไมมิวต้องทำแบบนี้?” ไต้งพูดเสียงลั่น

“มันจำเป็นนะไต้ง ถ้าเราไม่ทำแบบนี้วงออกัสท์ก็ไม่สามารถกลับมาร้องเพลงได้อีก” มิวพูดเสียงระอื้น

“มิวไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้ได้ แค่ไม่ได้ร้องเพลง 2 ปีเอง เดี่ยวเราก็อยกกลับมาร้องที่หลังก็ได้” เอ็กซ์

มองหน้ามิว

“ไม่ได้หรือเอ็กซ์ ความคิดของเราคนเดียว แต่ต้องทำให้พวกเราทุกคนต้องเดือดร้อน” มิวตอบเสียงแข็ง

“แล้วอย่างนี้จะทำยังไงต่อล่ะ?” จูนถามมิวอย่างเป็นกังวล

“ไม่ต้องห่วงหรือครับ เพชรเค้าจะเป็นรองนำแทนผม วงออกัสท์ต้องอยู่ต่อไป” มิวมองหน้าจูน

“แล้วตัวของมิวล่ะ?” สุณีย์ถามอย่างเห็นใจ

ทุกคนในงานปาร์ตี้มองหน้ามิวอย่างเห็นใจ

“หลายวันก่อนตอนที่ผมเก็บตัวอยู่ในบ้าน ผมพยายามคิดทบทวนหลายรอบแล้วครับ ผมตัดสินใจแล้วครับ” มิวพูดเสียงสั้น

มิวมองหน้าโต้งน้ำตาคลอเบ้า

“โต้ง เราตัดสินใจแล้วนะ เราจะไปเรียนต่อที่อเมริกา เราสัญญา เราจะไปเรียน 2 ปี หลังจากนั้นเราจะกลับมา เราจะกลับมาอยู่กับโต้ง เราจะไม่ไปไหนอีก เราสัญญา”

คำพูดของมิวทำให้น้ำตาของโต้งไหลออกมา

“ระหว่างนี้เราให้ของขวัญกับโต้ง” มิวเอื้อมมือไปหยิบ “ลูกแก้วตุ๊กตาหมีถัอไมค์” ที่วางอยู่ข้างตัวโต้ง

“ถ้าโต้งคิดถึงเรา โต้งก็ลูกลูกแก้วนี้”

โต้งยื่นมือเข้ากอดมิว ทั้งสองร้องไห้ ทุกคนในงานปาร์ตี้ต่างเศร้าสลด

หลังงานเลี้ยงเลิกลาทุกคนในงานปาร์ตี้ต่างแยกย้ายกลับบ้าน โต้งเดินออกมาส่งทุกคนที่ปากซอย

ที่ปากซอย เจ้งและเพื่อนมหาวิทยาลัยของ โต้งและหญิงต่างแยกย้ายกลับบ้านไปหมด รถแท็กซี่จอดอยู่ริมถนนเอ็กซ์และหญิงนั่งรออยู่ในรถแท็กซี่ โต้งและมิวยืนคุยกันอยู่ริมถนน

“มิว อยู่ที่โน่น โทรหาเราบ้างนะ ดูแลสุขภาพด้วย แล้วรีบกลับมานะ เราจะรอ” โต้งยิ้ม

“ขอบคุณนะ” มิวยิ้ม

มิวหันหลังและเดินขึ้นรถแท็กซี่

“โต้ง เรากลับก่อนนะ” มิวโบกมือลา

“โชคดีนะ” โต้งโบกมือลา

ที่บ้านของโต้ง โต้งเดินกลับเข้าบ้านอีกครั้ง สุนัขและจุนช่วยเก็บของและทำความสะอาด โต้งเดินขึ้นไปบนห้องพร้อมหยิบ “ลูกแก้วตุ๊กตาหมีถัอไมค์” ที่อยู่บน โต๊ะกินข้าว เขาวางมันบน โต๊ะและมองดูพิณิจพิจารณา เขาหยิบมันขึ้นมาเขย่า เม็ดพลาสติกกลอยล่องขึ้นมาเหมือนหิมะตก ตุ๊กตาหมีถัอไมค์ขยับตัวราวกับมีชีวิต

[จริงด้วย มิวกำลังร้องเพลงให้เราฟังอยู่] โต้งรำพึงกับตัวเอง

<<<จบแล้วนะ >>>

สยามแห่งรัก
Director's Cut

กันและกัน

(ฟังได้ที่ <http://www.ijigg.com/songs/V2AE4AEFPA0> ขับร้องโดย วงออกัสท์)

ถ้าบอกว่าเพลงนี้ แต่งให้เธอ เธอจะเชื่อไหม
มันอาจไม่เพราะ ไม่ซึ่งไม่สวยงามเหมือนเพลงทั่วไป
อยากให้รู้ ว่าเพลงรัก ถ้าไม่รัก ก็เขียนไม่ได้
แต่กับเธอคนดีรู้ใหม่ ฉันเขียนอย่างง่าย... คาย
เธอคงเคยได้ยินเพลงรักมานับร้อยพัน
มันอาจจะ โดนใจ แต่ก็มีความหมายเหมือนกัน
แต่ถ้าเธอฟังเพลงนี้ เพลงที่เขียนเพื่อเธอเท่านั้น
เพื่อเธอเข้าใจความหมายแล้วใจจะได้มีกันและกัน

ให้มันเป็นเพลง บนทางเดินเคียง ที่จะมีเพียงเสียงเธอกับฉัน
อยู่ด้วยกันตราบนานๆ ตั้งใจความบอกในกวี
ว่าตราบใดที่มีรักยอมมีหวัง
คือทุกครั้งที่เราของเธอส่องใจ ฉันมีปลายทาง

มีความจริงอยู่ในความรักตั้งมากมาย
และที่ผ่านมานั้น ใช้เวลาเพื่อหาความหมาย
แต่ไม่นานก็เพิ่งรู้ เมื่อทุกครั้งที่มีเธอใกล้
ว่าถ้าชีวิตคือทำนอง เธอก็เป็นดังคำร้องที่เพราะและซึ่งจับใจ

ให้มันเป็นเพลง บนทางเดินเคียง ที่จะมีเพียงเสียงเธอกับฉัน
อยู่ด้วยกันตราบนานๆ ตั้งใจความบอกในกวี
ว่าตราบใดที่มีรักยอมมีหวัง
คือทุกครั้งที่เราของเธอส่องใจ ฉันมีปลายทาง

มีทางเดินให้เราเดินเคียง และมีเสียงของเธอกับฉัน
มีทางเดินให้เราเดินร่วมเคียง และมีเสียงของเธอกับฉัน